

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-21-Hodina_draka.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-21-Hodina_drak

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 17.1.2004

Modification Date: 17.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

HODINA DRAKA
(The Hour Of The Dragon)

Chvěje se Lev, a padá soumrak, posedají ho démoni.
Šarlatová křídla rozpíná Drak, větrem černým nesený.
Rytíři dlí už ve věčných snách, znavení lítým bojem
a z hloubi Hor prokletých, ach, Satané vzlétají rojem.
Hodina Draka!
Mrtvolný chlad, strach jeví se v krhavém oku.
Hodina Draka!
...a lid má hlad, kdo vzepře se krutému Draku.

1. Spáči, vzbud' se!

Plameny dlouhých pochodní se zmítaly a vrhaly černé stíny, které přebíhaly po stěnách. Sametové závěsy se vlnily, a přece byl vzduch v místnosti nehybný. Okolo ebenového stolu, na kterém ležel zelený sarkofág v barvě leštěného nefritu, stály čtyři postavy. V pozvednuté ruce každého z mužů hořela

strašidelným zeleným plamenem podivná svíce. Byla hluboká noc a ztracený vítr lhal v černém stromovi. Uvnitř místnosti panovalo napjaté ticho. Jediné, co se pohybovalo, byly poskakující stíny. Čtyři páry očí se s napjatým úsilím upíraly na dlouhou zelenou schránku. Na leštěném povrchu se točily a proplétaly hieroglyfické nápisy, jako by byly nadány jakýmsi vlastním odpudivým životem. Muž, který stál v nohách sarkofágu, se nahnul dopředu a pohnul svou svíci. Zdálo se, že ji používá jako pero, kterým črtá do vzduchu mystické symboly. Pak postavil svíci v zlatočerném svícnu u nohou schránky, a zatímco tiše šeptal jakousi formuli, jeho druhům zcela nesrozumitelnou, vnořil bílou ruku do záhybů svého roucha lemovaného kožešinou. Když ji vytáhl, zdálo se, že má dlaň plnou živého, tekutého ohně. Ostatní tři se hlasitě nadechli úžasem a tmavý, mohutný muž, stojící v hlavě sarkofágu, zašeptal: "Ahrímanovo srdce!". První muž rychle pozvedl ruku gestem, které žádalo ticho. Někde venku začal žalostně výt pes a za zamčenými dveřmi se ozvaly tiché, plíživé kroky. Nikdo z mužů však neodtrhl pohled od sarkofágu, nad kterým muž v oděvu lemovaném hranostajem pohyboval planoucím drahokamem. Přitom mumlal zaklínadla, která byla stará již v době, kdy Atlantidu pohltily vlny oceánu. Záře kamene je všechny oslepovala, mohli si namlouvat, že je šálí zrak, ale v té chvíli víko s tříštivým praskotem vybuchlo jakoby rozdrčeno zevnitř nadlidskou silou. Muži se s napjatými výrazy naklonili kupředu a pohlédli dovnitř. Tam ležela podivná hmota, schoulená a beztvářá. Shnilými pásy plátna, kterými byla obalena, prosvítaly tu a tam části končetin, hnědých a vysušených jako větve dávno zpráchnivělých stromů.

"Oživit tohle?" zahučel malý brunet stojící vpravo a krátce, zle se zasmál. "Při prvním dotyku se to rozsype. Jsme pěkní hlupáci, když..."

"Pst!" zazněl naléhavý rozkaz muže držícího kámen. Na širokém bílém čele se mu perlily krůpěje potu a oči mu zářily. Naklonil se daleko kupředu a opatrně, aniž se dotkl věci v rakvi, položil planoucí kámen na hrud' mumie. Pak se narovnal a se zrakem upřeným na kámen neslyšně pohyboval rty při odřikávání dalšího zaklínadla.

Jako by na svrasklé mrtvé hrudi plápolala koule živého ohně. A znovu se ozvalo tiché, ostré a užaslé nadechnutí přihlížejících. Před jejich zraky se totiž odehrávala děsivá přeměna. Svrasklá, vysušená hmota v sarkofágu se začala zvětšovat, růst, prodlužovat. Pásy plátna popraskaly a rozpadly se na hnědý prach. Scvrklé údy se začaly zaoblovat a narovnávat. Hnědá barva postupně přecházela do světlejšího odstínu.

"Při Mitrovi!" zašeptal vysoký světlolasý muž vlevo. "Nebyl to Stygijec! Alespoň tohle tedy byla pravda!"

Znovu jej varoval roztřesený prst žádající ticho. Pes venku přestal výt, teď zoufale kňučel, ale i ten zvuk brzo utichl. V nastalém tichu bylo zřetelně slyšet, jak těžké, okované dveře sténají, jako by se je pokoušel někdo z venku vyvrátit. Světlolasý muž se napůl otočil, ruku na jílcí meče, ale ten v hermelínu zasyčel naléhavé varování. "Ani se nehni! Nesmíš přetřhnout řetěz! A chceš-li zůstat naživu, nepřibližuj se ke dveřím!"

Světlolasý muž pokrčil rameny, obrátil se zpět k sarkofágu a strnul úžasem. V zeleném sarkofágu ležel živý, nahý muž, vysoký a silný, s bílou pletí a tmavými vousy a vlasy. Ležel nehybně, oči měl doširoka otevřené a úplně prázdné jako oči právě narozeného dítěte. Na jeho hrudi zářil a jiskřil obrovský drahokam.

Muž s hermelínem se náhle uvolnil, jako by z něj spadlo obrovské, neviditelné břímě.

"U Ishtary!" vydechl. "To je Xaltotun! A žije! – Valerie! Tarascu! Amalricu! Vidíte? Vy jste o mně pochybovali – ale já jsem to dokázal! Tuto noc jsme stáli přímo na prahu pekla a mocnosti temnot nás měly na dosah – tak jest, sledovaly ho až sem, ke dveřím, ale nakonec se nám podařilo velkého mága oživit!"

"A odsoudil jsi naše duše k věčnému očistci, o tom nepochybuji," zamumlal malý, tmavý Tarascus. Světlolasý Valerius se skřípavě zasmál.

"Jaký by to musel být očistec, aby byl horší než sám život! Všichni jsme od narození stejně prokletí. A krom toho, kdo by nevyměnil svou mizernou duši za královský trůn?"

"Jeho pohled není příliš inteligentní, Oraste," řekl vysoký muž.

"Byl dlouho mrtev," odpověděl Orastes. "Je jako člověk, který se probudí po dlouhém spánku. Jeho vědomí je prázdné a on nespál, byl mrtev! Přivolali jsme jeho ducha z temnot noci a vírů zapomnění. Já s ním promluví!"

Znovu se naklonil nad sarkofágem, upřel pohled do prázdných temných očí muže ležícího uvnitř a pomalu, zřetelně pronesl:

"Procitni, Xaltotune!"

Rty muže ležícího v sarkofágu se pohnuly. "Xaltotune," opakoval mechanicky zadržávajícím šepotem.

"Ty jsi Xaltotun!" zvolal Orastes jako hypnotizér, který se vemlouvá svému médiu. "Ty jsi Xaltotun z Pythonu a pocházíš z dalekého Acheronu."

V tmavých očích zahořel vzdálený plamínek.

"Byl jsem Xaltotun," zašeptal muž. "Jsem však mrtev."

"Ty jsi Xaltotun!" vykřikl Orastes. "Nejsi mrtev, žiješ!"

"Já jsem Xaltotun," zněla odpověď pronesená tajemným, neskutečným šepotem. "Ale jsem mrtev. Zemřel jsem tam, ve Stygii, v mém domě v městě Khemi."

"A ti kněží, kteří tě otrávil, balzamovali pomocí svých temných umění tvoje tělo a zachovali nedotknuté i všechny vnitřní orgány!" zvolal Orastes. "Teď však znovu žiješ! Srdce Ahrímanovo ti vrátilo život a přivedlo tvého ducha z vesmíru a věčnosti zpět!"

"Ahrímanovo srdce!" plamínek poznání se rozhořel silněji. "Ukradli mi jej barbaři!"

"On si vzpomíná!" tiše řekl Orastes. "Zvedněte jej z té schránky!"

Jeho společníci váhavě poslechli, vypadalo to, jako by měli strach dotknout se člověka, kterého právě pomohli znovu stvořit. I když pod rukama ucítili pevné svaly a tepající krev, neopustil je pocit tísně a nejistoty. Přesto jej však zvedli a položili na stůl a Orastes tělo zahalil do zvláštní sametové róby, zdobené zlatou výšivkou v podobě hvězd a měsíčních srpků. Pak Orastes nasadil muži na hlavu pás ze zlatem protkaného brokátu, kterým mu shrnul vlnité černé vlasy, jež cizinci padaly až na ramena. Muž se ničemu nebránil. Nepronesl jediné slovo, nepromluvil dokonce ani tehdy, když jej posadili do velkého křesla, podobného trůnu, s vysokými zády z vyřezávaného ebenu a širokými opěradly ze stříbra pro ruce. Nohy křesla měly podobu zlacených pařátů. Tam seděl nehybně a světlo v jeho očích narůstalo. Pohled nabýval na hloubce a inteligenci. Působilo to, jako by z hlubin noci vyplouvala na povrch dávno ztracená záře.

Orastes vrhl kradmý pohled na své společníky, kteří stáli a v jakémsi nepřírozeném úžasu hleděli na svého podivného hosta. Jejich nervy tuto noc přestály událostí, při kterých by lidé slabší povahy pravděpodobně zešíleli. Orastes věděl, že muži, s nimiž uzavřel spojenecký svazek, nejsou žádní slaboši, ale že jejich odvaha je právě tak velká jako jejich touha po moci a schopnost konat zlo. Obrátil svou pozornost zpět k postavě v ebenovém křesle a ta konečně promluvila.

"Vzpomínám si," ozval se silný, zvučný hlas. Muž mluvil nemedijsky se zvláštním starodávným přízvukem.

"Já jsem Xaltotun a býval jsem v Pythonu nejvyšším knězem Setovým. Ahrímanovo srdce! Zdálo se mi, že jsem je znovu našel. Kde je?"

Orastes mu vložil kámen do dlaně. Xaltotun se vzrušeně nadechl, když ponořil zrak do hlubin kamene, který mu zářil v sevřených prstech.

"Ukradli mi ho kdysi dávno," řekl. "Je to rudé Srdce noci, které má moc kohokoliv povznést, zachránit nebo zatratit. Pochází z daleka a z dávných časů. Pokud byl ten kámen v mém vlastnictví, nebylo nikoho, kdo by se mi mohl postavit. Ale pak mi byl ukraden, Acheron padl a já jsem musel uprchnout do exilu do temné Stygie. Pamatuji si mnoho, ale mnoho jsem také zapomněl. Byl jsem v jakési vzdálené zemi, kdesi za mlhavými proudy a pochmurnými oceány. Který se teď píše rok?"

Orastes odpověděl: "Jsme na sklonku roku druhého, tři tisíce let po pádu Acheronu."

"Tři tisíce let!" zamumlal Xaltotun. "Tak dlouho! Kdo jsi?"

"Jsem Orastes, bývalý Mitrův kněz. Tamten muž je Amalric, baron z Toru v Nemedii, tenhle se jmenuje Tarascus a je mladším bratrem nemedijského krále. Ten poslední je Valerius, pravoplatný dědic aquilonského trůnu."

"Proč jsi mi navrátil život?" zněla další otázka. "Co ode mne budeš požadovat?"

Muž byl teď zcela probuzený a při smyslech, v jeho bystrých očích se zrcadlila činnost nezastřené mysli. V jeho chování už nebyla známka váhavosti ani nejistoty. Šel přímo k věci jako člověk, který dobře ví, že na světě nebývá nic zadarmo a málokdo je nezištný.

"Dnešní noci jsme otevřeli pekelné brány, abychom osvobodili tvou duši a vrátili ji do tvého těla, protože

potřebujeme pomoc. Rádi bychom dosadili Tarasca na nemedijský trůn a získali pro Valeria aquilonskou korunu. S podporou tvé nekromantie nám v tom můžeš nesmírně pomoci."

Xaltotunovo myšlení bylo jiné než myšlení obyčejného člověka, plné nepochopitelných zákrutů a stínů.

"Ty sám musíš být výtečným znalcem umění, když jsi byl schopen probudit mě k novému životu. Jak je vůbec možné, že Mitrův kněz ví, co je to Ahrímanovo srdce, a zná tajné skélské formule a zaklínadla?"

"Nejsem už Mitrův kněz," odpověděl Orastes. "Byl jsem vyvržen z řádu právě pro mou náklonnost k černému umění. Kdyby nebylo tady Amalrica, byli by mě upálili jako čarodějníka! Vyloučení mi však umožnilo věnovat všechnen čas studiím. Procestoval jsem Zamoru, Vendhyi a Stygii, dostal jsem se dokonce i do děsivých džunglí Khitáje. Četl jsem některé ze Skélských grimoárů vázaných v železe, hovořil jsem s neviditelnými obyvateli hlubokých studní a s temnými stíny bez tváří v hničících pralesech. Zahlédl jsem náhodou tvůj sarkofág v katakombách obývaných démony pod obrovským, polorozpadlým chrámem hadího boha Seta v pustinách Stygie. Časem se mi podařilo zjistit i to, jak vrátit život do mumie, v kterou ses proměnil. V polorozpadlých rukopisech jsem se dočetl o Ahrímanově srdci. A pak jsem strávil jeho hledáním celý rok, až se mi jej konečně podařilo získat."

"Potom nechápu, proč jsi mě vlastně přivedl k životu," ptal se Xaltotun a upíral na bývalého kněze pronikavý pohled. "Proč jsi nepoužil Srdce, abys s jeho pomocí zvýšil svou moc a sílu?"

"Důvod je prostý. Nikdo na světě už nezná tajemství Ahrímanova srdce," odpověděl Orastes. "Umění, jehož pomocí je možno uvolnit všechny jeho síly, se nezachovalo ani v legendách. Zjistil jsem, že s jeho pomocí je možno vrátit život, ale jeho ostatní tajemství neznám. To, co potřebujeme a co jsme hledali, jsou tvé vědomosti. Co se týče Srdce, ty jediný znáš jeho obávaná tajemství."

Xaltotun potřásl hlavou a znovu upřel zachmuřený pohled do nitra zářícího kamene.

"Moje znalosti černého umění a nekromantie jsou větší než součet znalostí celého lidstva," řekl po chvíli, "a přece ani já neznám plnou moc tohoto kamene. Nikdy jsem se ji v minulosti nepokusil vyvolat. Pouze jsem jej střežil, aby nebyl použit proti mně, a přece mi jej nakonec ukradli. V rukou peřím ozdobeného šamana barbarů byl právě tenhle kámen příčinou mé zkázy. Celé mé nesmírné umění není proti Srdci Ahrímanovu ničím. Kámen pak zmizel a mne otrávil žárlicí stygijští kněží dříve, než jsem stačil zjistit, kde je ukryt."

"Když jsem na tvoje pozůstatky narazil v podzemní Setově svatyni, pátral jsem po Srdci různými cestami a prostředky, až jsem jej našel v jeskyni hluboko pod chrámem boha Mitry v Tarantii," odpověděl Orastes.

"Sarkofág s tvými pozůstatky ukradlo několik nejlepších zamorských zlodějů, byli částečně chráněni zaklínadly, která jsem získal z pramenů, o nichž je jistější nemluvit. Ukradli sarkofág přímo zpod spárů těch, kteří jej v temnotách střežili. Pak jej převezli velbloudí karavanou přes poušť, galérou po moři, až nakonec dorazili na káře tažené volským potahem do tohoto města. Títo zloději, alespoň ti z nich, kteří přežili nebezpečnou cestu za sarkofágem, se vydali za Ahrímanovým srdcem. Měli kámen ukrást ze strašidelné jeskyně pod Mitrovým chrámem a všechno zlodějské umění jejich i čarodějné umění mě téměř selhalo. Jen jediný z nich žil tak dlouho, aby se dostal zpět a předal mi kámen. Potom zemřel a v křečích vykřikoval a blábolil o hrůzách, které on a jeho druzi zažili v té prokleté kryptě. Cech zamorských zlodějů patří k nejdůvěryhodnějším a pokud se zaváží k vykonání nějakého úkolu, obětují i život, aby slibu dostali. Nikdo jiný, ani s mou největší pomocí, nebyl schopen provést takovou krádež. Ahrímanovo srdce leželo od pádu Acheronu, to je tři tisíce let, v tajemné hlubině, chráněno démony temnot."

Xaltotun pozvedl hlavu, připomínající hlavu lva, a upřel pohled do neznáma, jako by měřil ztracená staletí.

"Tři tisíce let," řekl tiše, "u Seta! Řekni mi, co všechno se na světě změnilo!"

"Barbaři, kteří rozvrátili Acheron, vybudovali nová království," dal se do řeči Orastes. "Tam, kde se rozkládalo Impérium, leží dnes království nazývaná Aquilonie, Nemedie a Argos – podle jmen původních kmenů, které je založily. Mnohem starší království jako Ophir, Corinthie a západní Koth, která patřila pod správu acheronských králů, s pádem Impéria získala nezávislost."

"A co acheronský národ?" ptal se Xaltotun. "Když jsem prchal do Stygie, Python ležel v troskách a většina velkých měst Acheronu a jejich proslulé purpurové věže páchly krví. Jejich obyvatelé úpěli pod sandály barbarů!"

"V kopcích dodnes žijí malé skupinky lidí, kteří se chlubí tím, že jejich prapředkové pocházeli z Acheronu," odpověděl Orastes. "Co se týče ostatních Acheronců, přehnala se přes ně vlna mých dávných předků a smetla je s povrchu zemského. Mí předkové kdysi velice trpěli pod nadvládou acheronských králů."

Chmurný, hrozivý úsměv zkřivil Pythoncovy rty.

"Tak jest. Pod těmato rukama zemřelo na oltáři mnoho křičících obětí, mužů i žen. Když se králové vraceli z výprav na západ obtěžkáni kořistí a s houfy nahých zajatců, viděl jsem tolik utřatých hlav, že z nich byla na velkém náměstí v Pythonu navršena vysoká pyramida."

"Bylo to tak, jak povidáš. A když přišel den zúčtování, ani jeden muž nebyl ušetřen. Tak zanikl Acheron a stověžatý Python se stal jen prchavou vzpomínkou. Na troskách Impéria však začala vznikat nová království a rychle se množila. A právě proto, abys nám pomohl vládnout těmto novým královstvím, jsme tě přivedli k životu. Nejsou sice tak zvláštní a úžasná, jako byl dávný Acheron, ale jsou dost mocná a bohatá, aby stálo za to o ně bojovat. Podívej se!" A Orastes rozvinul před cizincem mapu, nádherně nakreslenou na plátně.

Xaltotun ji chvíli prohlížel a pak v úžasu potřásl hlavou.

"Obrysy samotné pevniny se změnily. Připadá mi to, jako bych viděl ve snu něco velice známého a přitom podivně pokrouceného."

"Nuže," pokračoval Orastes a ukazoval prstem. "Tady leží Belverus, hlavní město Nemedie, kde se teď nalézáme. Tady probíhají hranice Nemedijského království. Na jih a jihovýchod leží Ophir a Corinthie, na východ Brythunie a na západ Aquilonie."

"Ta mapa zobrazuje svět, jehož mapu nám pomůžeš změnit," pokračoval Orastes. "Ze všeho nejdřív bychom chtěli dosadit Tarasca na nemedijský trůn. Byli bychom rádi, kdyby se to podařilo nenápadně. Způsobem, který by na Tarasca nevrhl ani stín podezření. Nemáme nejmenší zájem na tom, aby země byla zpusťována občanskou válkou, protože bychom rádi uchovali veškerou její sílu k útoku a dobytí Aquilonie."

Kdyby například král Nemedie a jeho synové zemřeli přirozenou smrtí, Tarascus by dosedl na trůn jako nejbližší žijící příbuzný královské krve, v míru a bez námitek národa."

Xaltotun beze slova přikývl a Orastes pokračoval:

"Ten druhý úkol bude mnohem obtížnější. Valeria na aquilonský trůn nedosadíme bez boje a Aquilonie je strašlivý nepřítel. Jeho obyvatelé jsou tvrdí, patří k bojovné rase, jsou zoceleni v častých bojích s Pikty, Zingařany a Cimbeřany. Mezi Nemedií a Aquilonií už pět set let vládne nepřátelství a na jejich hranicích se odehrávají neustálé šarvátky. V souhrnu vítězství však bez diskusí vede Aquilonie."

"Její současný král je nejproslulejší válečník, jakého severní národy znají. Je to cizinec, dobrodruh, který uchvátil královskou korunu v době občanské války. Bývalého krále Numedida usmrtil na trůně vlastníma rukama. Jmenuje se Conan a v boji muže proti muži nemá v okolních zemích soupeře. Právoplatným dědicem trůnu je Valerius. Jeho královský příbuzný Numedides jej vypudil do exilu a on už roky nevstoupil na půdu království, které mu právem náleží. V jeho žilách však koluje krev urozeného rodu a věřím, že by Conanův pád přivítalo mnoho aquilonských baronů, protože ten barbar není ani ze šlechtického, natož z královského rodu. Musím však říci, že obyčejní lidé za ním stojí a podporují ho i většina provinčních šlechticů. Kdyby se nám však jeho vojsko podařilo v bitvě porazit a Conana samého v boji zabít, myslím, že bychom pak Valeria snadno dosadili na trůn. Conanovou smrtí by se vlastně rozpadla vláda, protože on sám nepatří k dynastickému rodu, který by vládu převzal, ale je pouhým osamělým dobrodruhem."

"Přál bych si spatřit toho krále," přemítavě řekl Xaltotun a vrhl pohled k stříbřitému zrcadlu, jež tvořilo jednu z výplní zdí. V matném povrchu zrcadla se neobjevoval žádný obraz, ale Xaltotun dával otevřeně najevo, že ví, k jakému účelu má sloužit. Orastes přikývl s pýchou dobrého řemeslníka, kterému pochválí jeho nářadí proslulý mistr.

"Pokusím se ti ho ukázat," řekl. Pak usedl před zrcadlem a upřel pohled na stříbřité matnou plochu. Po nějaké době se začal povrch pomalu čistit a v jeho nitru se objevil matný stín.

Bylo to zcela neskutečné, ale všichni přihlížející věděli, že vidí odraz Orastových myšlenek rámovaných plochou zrcadla tak, jak magický krystal rámuje svou hmotou myšlenky čaroděje, znalého umění

zasvěcených. Stín se chvíli vlnil a chvěl a najednou se rychle vyjasnil a zaostřil. V zrcadle teď bylo vidět vysokého muže se širokými rameny a mohutně klenutým hrudníkem. Hlavu nesl mohutný krk a na rukou a nohou se črtaly výrazné pletence svalů. Oblečený byl do hedvábí a sametu a na prsou kabátce měl zlatem vyšívané tři královské aquilonské lvy. Na hlavě, na hřívě černých vlasů rovně zastřižených nad očima, mu zářila královská koruna. Velký a těžký meč, který mu visel po boku, se však pro něj zdál mnohem přirozenější než všechny královské atributy. Čelo měl široké a pod hustým obočím zářily vnitřním ohněm jasně modré oči. Jeho tvář, dotmava osmahlá, zjizvená a zachmuřená, byla tváří válečníka a hedvábí a samet nemohly změkčit tvrdé linie jeho obrovské postavy.

"To přece není Hybořan!" vykřikl Xaltotun.

"Není, je to Cimmeřan, jeden z těch divokých horalů, jejichž národy žijí v šedých severních kopcích."

"Kdysi dávno jsem bojoval s jeho předky," řekl tiše Xaltotun. "Dokonce ani acheronským králům se nepodařilo pokořit je."

"Stále ještě šíří hrůzu mezi jižními národy," odpověděl Orastes. "Je to pravý syn té divoké rasy a jako takový byl až dosud neporazitelný."

Xaltotun neodpověděl. Seděl a tiše nořil zrak do kamene zářícího divokým ohněm, který pulzoval na jeho dlani. Venku znovu zavyl pes, dlouze a zoufale.

2. Když vane černý vítr

Rok draka se zrodil z války, epidemií a nepokojů. Ulicemi Belveru se plížila černá smrt a rdousila bez rozdílu. Obchodníka na trhu, nevolníka v ubohé chatrči, rytíře u hodovního stolu. Veškeré umění ranhojičů proti ní bylo bezmocné. Mezi lidmi se říkalo, že nákaza pochází ze samotného pekla a je trestem za hříchy chlíplosti a pýchy. Choroba byla rychlá a smrtící jako uštknutí zmije. Tělo oběti nejprve zpurpurovělo a pak zčernalo. Během několika minut klesal umírající nemocný k zemi a dříve, než mu smrt vyrvala duši z těla, vnikl mu do nosu odporný pach jeho vlastních hnilých údů. Od jihu vál bez přestání horký hučící vítr, úroda usychala na polích, dobytek padal a chlepal při práci.

Lidé volali Mitru a reptali proti králi, reptali proto, že se odkudsi vynořily zprávy, že se král pod rouškou noci oddává příšerným svatokrádežným obřadům a pořádá úžasné a chlípivé večírky, které končí za kuropění. A pak se vydala smrt i do paláce a s úšklebkem procházela chodbami na vyzáblých nohou, kolem nichž se jí vinuly příšerné páry prosycené nákazou. V jedné jediné noci zemřel král i jeho tři synové a hromové dunění bubnů oznamujících jejich smrt se ztratilo ve zvonění desítek zvonců označujících káry, které projížděly ulicemi a nakládaly hnilé mrtvé.

Ještě té noci před úsvitem se ztišilo zlé skučení horkého větru, který bez přestání vál celé týdny. Z opačné strany od severu se přihnal jiný vítr, který se točil a řval mezi věžemi města a s ním bouře, otřásající zemí, oslepující blesky a hustý déšť, který v potocích zaplavil zem. Jitro však zazářilo čisté a jasné. Vyprahlá zem se zahalila trávou, hynoucí úroda se opět narovnala a zazelenala a nákaza zmizela, jako by ji ze země odvál onen silný severní vítr.

Lidé šeptali, že bohové byli uspokojeni smrtí zlého krále a jeho tří výhonků, a když byl králův mladší bratr Tarascus korunován ve velkém trůnním sále, lid jásal a oslavoval monarchu, na kterého se usmáli sami bohové.

Tak mohutná vlna nadšení a veselí, jaká se převalila zemí, bývá většinou příhodná pro dobytelské války. Proto nebyl nikdo překvapen, když bylo vybubnováno, že král Tarascus prohlásil příměří, uzavřené mezi zesnulým králem a jejich západními sousedy, za neplatné a sbírá vojsko, aby zaútočil na Aquilonii. Jeho pohnutky byly počestné, jeho halasně vyhlášené záměry ozdobily připravované výboje aureolou, jakou mívají boží války. Podporoval Valeriovu věc, věc "pravoplatného dědice" aquilonského trůnu. Přicházel, jak hlásal, ne jako nepřítel Aquilonie, ale jako přítel, aby osvobodil lid od tyranie cizího samozvance.

Pokud se v jistých kruzích objevily cynické úšklebky a šeptaná sdělení, týkající se králova dobrého přítele Amalrica, jehož nesmírné osobní bohatství, jak se zdálo, proudilo bez ustání do téměř prázdné státní pokladny, nikdo jim ve všeobecné vlně Tarascovy popularity a oblíby nepřikládal váhu. Jestliže tu a

tam některý chytrý jedinec nabyl podezření, že skutečným vládcem Nemedie, ukrytým v pozadí, je Amalric, byl zároveň i dost opatrný na to, aby takové rouhání nevyslovil nahlas. A válka se připravovala za všeobecného nadšení.

Král a jeho spojenci vytáhli na západ v čele padesáti tisíc mužů. Armádu tvořili rytíři v lesklých zbrojích, nad kterými se pěnily chocholy, pikynýři v kovových přilbách a lehkých kroužkovaných košilích a střelci v kožených kabátcích a s kušemi přes rameno. Překročili hranice, dobyli jeden pohraniční hrad, spálili tři vesnice a až v údolí Valkie, deset mil západně od hranic, se setkali s armádou aquilonského krále Conana. Tu tvořilo čtyřicet čtyři tisíc rytířů, lučištníků a dalších ozbrojenců, výkvět aquilonské síly. Nedorazili pouze poitainští rytíři pod Prosperovým vedením, protože jeli až z nejvzdálenějšího, jihozápadního cípu království. Tarascus udeřil bez varování. Hned po jeho prohlášení následoval útok, a to bez formálního vyhlášení války.

Tyto dvě armády stanuly proti sobě v širokém mísovitém údolí, obklopeném přerušovanými útesy a půleném mělkou řekou, která se točila plná peřejí a mělčin dolů středem kotliny. Celá řada těch lidí, kteří vždy provázejí vojska, přicházela k řece pro vodu, pokřikovala na sebe ty nejhrubší nadávky a házela po sobě kamením. Poslední paprsky odpoledního slunce se odrážely od zlaté vlajky Nemedie, která nesla znak šarlatového draka a vlála v čerstvém větru nad pavilonem krále Tarasca. Hedvábný pavilon stál na vyvýšenině, zvedající se u východního okraje údolí. Na aquilonský tábor však padal stín západních útesů jako těžký purpurový příkrov a nepřírozně barvil stany, celou aquilonskou armádu i černou vlajku se zlatým lvem, která se třepetala nad stanem krále Conana.

V údolí plály celou noc stovky ohňů. Vítr roznášel na všechny strany zvuk trumpet, zvonění zbroje a ostré výzvy hlídek, které na koních střežily svůj břeh mělkého proudu.

Těsně před svítáním, v době, kdy bývá tma nejhustší, se král Conan pohnul na svém lůžku, tvořeném hromadou hedvábí a kožešin, rozhozených na vyvýšeném stupni, a probudil se. Otevřel oči, ostře vykřikl a křečovitě sevřel rukojeť svého meče. Pallantides, jeho vrchní velitel, který zaslechl výkřik, vběhl do stanu a spatřil krále vzpřímeně sedícího na lůžku s rukou na jílci meče. Po obličeji nepřírozně bledém mu stékaly praménky potu.

"Vaše Veličenstvo!" zvolal Pallantides. "Co se stalo?"

"Jak vypadá tábor?" dotazoval se Conan. "Jsou postaveny stráže?"

"Podél řeky hlídkuje pět set jezdců, Vaše Veličenstvo," odpověděl generál. "Nezdá se, že by se Nemedijci chystali zaútočit na nás v noci. Čekají na východ slunce, stejně jako my."

"U Croma," zamumlal Conan. "Probudil jsem se s pocitem, že mi tuto noc hrozí zkáza."

Vzhlédl k veliké zlaté lampě, která měkce ozařovala sametové závěsy velikého stanu. Stan byl prázdný. Na koberci pokryté zemi nespal žádný otrok ani stráž. Conanovy oči však zářily stejně, jako by byl uprostřed nejhroznějšího nebezpečí. Těžká čepel se mu chvěla v pěsti. Pallantides jej nejistě pozoroval. Zdálo se, že Conan čemusi naslouchá.

"Poslouchej," zasyčel náhle král. "Slyšíš to? Ten plíživý krok?"

"Sedm vybraných rytířů střeží váš stan, Vaše Veličenstvo," řekl Pallantides. "Nikdo se nemůže přiblížit nepozorován."

"To nebylo venku," zavrčel Conan. "Zdálo se mi, že je to uvnitř stanu."

Pallantides vrhl rychlý, pátravý pohled kolem. Sametové závěsy splývaly v koutech se stíny, ale kromě Pallantida a krále byl stan prázdný, kdyby byl přítomen ještě někdo třetí, museli by ho vidět. Generál znovu potřásl hlavou.

"Nikdo tady není, sire. Spíte přece uprostřed své armády!"

"Viděl jsem krále, na které zaútočila smrt uprostřed tisíců věrných," pronesl spíš pro sebe Conan. "Bylo to něco, co se pohybuje na neviditelných nohách a samo je okem nepostižitelné..."

"Pravděpodobně jste snil, Vaše Veličenstvo," odvětil Pallantides, poněkud vyveden z míry.

"Ano, snil jsem," zavrčel Conan. "A byl to podivný, zlý sen, který se mi zdál. Znovu jsem projížděl všechny ty dlouhé cesty, po nichž jsem se musel ubírat, než jsem získal královskou korunu."

Pak zmlkl a Pallantides se na něj beze slova zahleděl. Tak jako pro většinu civilizovaných dvořanů a šlechticů i pro generála byl jeho král z větší části záhadou. Pallantides věděl, že Conan ve svém divokém, událostmi naplněném životě putoval po mnoha podivných cestách a zabýval se různými činnostmi, než z

jakési ironie osudu dosedl na trůn nejbohatšího království doby.

"Znovu jsem viděl bitevní pole, na kterém jsem se narodil," řekl Conan a mrzutě si opřel bradu o mohutnou pěst. "Znovu jsem se viděl v bederní roušce z leopardí kůže a s oštěpem v ruce na lovu horské zvěře. Znovu jsem byl žoldnéřem i hejtmánem kozáků na řece Zaporosce. Cítil jsem vlhkou džungli, když jsem jako korzár plenil pobřeží Kushe, byl jsem pirátem z Baračských ostrovů a náčelníkem horalů v Himeliánách. Skutečně jsem tím vším byl a teď se mi o tom zdálo. Ty postavy jsem měl jako nekonečné procesí a jejich nohy rytmicky dusaly v šedivém prachu. V tom snu se však pohybovaly i podivné, maskované postavy a duchovité stíny. Volal a lákal mě jakýsi vzdálený hlas. Ke konci jsem se viděl ležet tady na tom lůžku a nade mnou se nakláněl stín v tmavém plášti se širokou kápí. Nemohl jsem se pohnout, pak se kápě shrnula dozadu a zpod ní se šklebila práchnivá lidská lebka. V té chvíli jsem se probudil."

"Byl to zlý sen, Vaše Veličenstvo," potlačil Pallantides zachvění, "ale byl to sen a nic víc."

Conan potřásl hlavou, spíš v pochybnostech než v záporu. Byl rodem divoch a k jeho dědictví patřila i zvýšená citlivost a podivné instinkty, neznámé civilizovaným lidem, které číhaly nehluboko pod hladinou jeho vědomí.

"Sníl jsem mnoho podivných snů," řekl po chvíli, "a většina z nich byla úplně bezvýznamných. Ale u Croma, tohle nebyl obyčejný sen. Přál bych si, aby tenhle boj začal a abychom zvítězili co nejdříve, protože od chvíle, kdy král Numedides zemřel na černou smrt, mne naplňuje podivná zlá předtucha. Proč nákaza zmizela hned potom, co král zemřel?"

"Lidé říkají, že nesmírně hřešil a..."

"Lidé jsou hlupáci jako obyčejně," zavrčel Conan. "Kdyby černá smrt zasáhla všechny, kteří hřešili, pak by, u Croma, nezůstal nikdo, kdo by spočítal živé! Proč by měli bohové, kteří jsou podle tvrzení kněží spravedliví, zahubit stovky rolníků, kupců a šlechticů, dřív než zahubili krále, na jehož hlavy byl černý trest namířen? Nebo snad bohové bili naslepo, jako šermíř v mlze? U Mitry! Kdybych já neuměl své rány rozdávat lépe, měla by Aquilonie nového krále už dávno. Ne, černá smrt nebyla jen tak obyčejná nákaza. Ta se vylihla ve stygijských hrobkách a k životu byla vyvolána čarodějí! Byl jsem vojákem v armádě prince Almurica, která zaútočila na Stygii, a z jeho třicetitisícové armády padlo patnáct tisíc mužů pod šípy Stygijců a zbytek zahubila černá smrt, která se na nás přihnala z jihu jako vražedný vítr. Já jsem jediný, kdo zůstal naživu."

"V Nemedii zemřelo pět set lidí," oponoval Pallantides.

"Ať už to byl kdokoli, ten, kdo přivolal černou smrt, věděl, jak ji podle vlastní vůle zastavit," odpověděl Conan. "Jsem si jist, že nemoc byla přivolána podle jakéhosi ďábelského plánu. Někdo ji přivolal a někdo ji zastavil, když byla špinavá práce hotová. Když Tarascus usedl pevně na trůn, lid jej začal oslavovat jako člověka, který zemi zachránil před hněvem bohů. U Croma, já za tím vším cítím nesmírně chytrou, ale také nesmírně zlou mysl! Co víš o tom cizinci, který je podle lidí Tarascovým rádcem?"

"Chodí vždy se zahalenou tváří," odpovídal Pallantides. "Říká se, že je to cizinec, Stygijec."

"Cizinec ze Stygie?" opakoval Conan a zatvářil se jako hladový vlk. "Spíš cizinec z pekla. Co se děje?"

"Nemedijští trubáci!" vykřikl Pallantides. "A poslouchej! Naše trubky zazněly hned po nich! Úsvit je tady a důstojníci šikují oddíly k pochodu a boji. Mitra je opatruj! Mnoho z nich už neuvidí slunce zapadat za útesy."

"Pošli mi pážata!" zvolal Conan a svižně vyskočil z lůžka. Rychle se začal převlékat a zdálo se, že s nadcházejícím bojem zapomněl na své chmurné předtuchy. "Obejdí důstojníky a dohlédni na to, aby vše bylo připraveno. Připojím se k tobě, jen co si připnu zbroj."

Conan se často choval způsobem pro civilizované lidi nepochopitelným. Jeden z jeho požadavků byl, aby spal sám jak v palácové komnatě, tak ve stanu. Pallantides vyšel spěšně ven a za ním se neslo tiché cinkání zbroje, kterou si připnul už o půlnoci, po krátkém, několikahodinovém spánku. Zkušeným zrakem se rozhlédl po táboře, který připomínal mraveniště. Všude zvonily zbraně a zbroj. Muži přebíhali v blikajícím světle ohňů a pochodní sem a tam mezi dlouhými řadami stanů. Na západním nebi sice stále ještě svítily blednoucí hvězdy, ale na východním obzoru se už rudě rděly červánky úsvitu a proti nim se v dáli rýsovala dračí zástava Nemedie, jejíž hedvábí tiše pleskalo v ranním vánku.

Pallantides se obrátil k menšímu stanu, ve kterém spali královští panoši. Mladíci probuzení troubením

rozespale vycházeli ze stanu. Pallantides na ně zavolal, aby si pospíšili, a v tom okamžiku mu hlas vypověděl službu, když z královského stanu uslyšel nejprve divoký výkřik, potom dutý úder a vzápětí pád těžkého těla na zem. Pak ze stanu zazněl ještě tichý smích, při němž se generálova krev proměnila v led.

Už když zazněl výkřik, otočil se Pallantides a rozběhl se ke královskému stanu. Sám vykřikl, když spatřil Conanovo obrovské tělo ležet na kobercích na zemi. Vedle královny ruky ležel jeho obrovský dvouruční meč a jeden z mohutných stanových sloupů, přetátných v půli, ukazoval, kam dopadla jeho čepel. Pallantides vytasil zbraň a pozorně zkoumal všechna temná zákoutí, ale marně. Kromě krále byl stan prázdný tak jako před chvílí, když jej opouštěl.

"Vaše Veličenstvo!" Pallantides se vrhl na kolena vedle padlého obra.

Conanovy oči byly otevřené. Hleděly na generála jasně a s poznáním. Rty se mu pohnuly, jako by se pokoušel něco říci, ale z úst mu nevyšel ani hlásek. Zdálo se, že se nemůže ani pohnout.

Venku se ozvaly hlasy. Pallantides rychle povstal a přistoupil ke vchodu. Venku stáli královští panoši a jeden z rytířů, který střežil stan.

"Slyšeli jsme uvnitř nezvyklý hluk," řekl rytíř omluvně. "Je král v pořádku?"

Pallantides na něj vrhl rychlý, pátravý pohled.

"Vstoupil během noci někdo do královského stanu?"

"Nikdo kromě vás, můj pane," odpověděl rytíř a Pallantides nepochyboval o jeho poctivosti.

"Král zakopl a upustil meč," vysvětlil Pallantides jakoby mimochodem. "Teď se vrať na své místo."

Rytíř se obrátil a odcházel a Pallantides opatrně pokynul pěti královským panošům. Když vstoupili dovnitř, pevně uzavřel vchod. Tváře všech pěti pobledly, jakmile spatřili krále, ležícího na zemi. Obrátili se k Pallantidovi, ale ten jejich dotazy a výkřiky zarazil pozvednutou rukou.

Generál se opět sklonil nad králem a Conan se znovu pokoušel promluvit. Na spáncích mu naběhly žíly a svaly na krku mu nesmírným úsilím vystoupily jako provazy. Podařilo se mu pozvednout hlavu a konečně se mu z úst vydrala slova nebo spíš nesrozumitelné blábolení.

"Ta věc! Ta věc v rohu!"

Pallantides zvedl hlavu a s obavou se rozhlédl. Spatřil jen bledé obličejové pěti panošů a nehybně visící sametové závěsy. To bylo vše.

"Nic tady není, Vaše Veličenstvo," řekl.

"Bylo to tam, v rohu," zamumlal král a v marném pokusu vztyčit se divoce kroutil hlavou ze strany na stranu. "Muž, alespoň to vypadalo jako muž – obalený jako mumie zteřelými pruhy látky a oblečený do plesnivého pláště s kápí. Viděl jsem jen jeho oči, jak se tam krčil ve stínu. Myslel jsem si nejdříve, že je to stín, ale pak jsem uviděl ty oči. Byly jako černé drahokamy. Zaútočil jsem na něj a sekl jsem po něm mečem. Jenom Crom ví, jak se to stalo, že má rána minula a přetřela ten kůl. Pak mě uchopil za zápěstí a já jsem ztratil rovnováhu. Ty prsty pálily jako žhavé železo. Opustily mě všechny síly, zem se zvedla a udeřila mě jako palice. Pak zmizel, já ležela na zemi a – ďábel aby ho vzal! – zjistil jsem, že jsem ochrnutý!"

Pallantides pozvedl obrovskou ruku a vzápětí mu naskočila husí kůže. Na králově zápěstí se modře rýsovaly otisky dlouhých, štíhlých prstů. Jak silná musela být ruka, která zanechala takový otisk na králově mohutném zápěstí? Pallantides si vybavil tichý smích, který zaslechl, když běžel ke stanu, a čelo mu pokrýval chladný pot. Nebyl to Conan, kdo se smál.

"To je jistě nějaké ďábelské kouzlo!" zašeptal jeden z rozechvělých panošů. "Lidé říkají, že Tarascovi po boku stojí i děti temnot."

"Ticho!" nařídil Pallantides.

Venku hvězdy čím dál tím víc bledly s přicházejícím úsvitem. Od hor zavlál slabý vítr a donesl s sebou hlas tisíce trubek. Přitom zvuku proběhl královským tělem záchvěv, který provázel jeho marný pokus vstát. Znovu mu naběhly žíly na spáncích, když se snažil zpřetrhat okovy, které jej poutaly k zemi.

"Oblečte mi zbroj a připoutejte mě do sedla," vypravil ze sebe namáhavě. "Povedu útok!"

Pallantides zavrhl hlavou a jeden z panošů jej zatáhl za rukáv.

"Jestliže se armáda dozví, že je král bezmocný, jsme ztraceni, můj pane! Jen král by nás dnes mohl dovést k vítězství!"

"Pomozte mi zvednout ho na lůžko," požádal je generál.

Poslechli, namáhavě zvedli těžkou a bezmocnou postavu na kožešinami pokryté lůžko a přikryli ji hedvábným pláštěm. Pallantides se obrátil k pěti panošům a než promluvil, několik okamžiků zkoumal jejich tváře.

"To, co se odehrálo v tomto stanu, musí zůstat navěky jen našim tajemstvím," řekl po chvíli. "Na tom teď závisí budoucnost aquilonského království. Teď běžte jeden z vás a přiveďte mi kapitána Valanna, který velí pellianským kopiníkům."

Označený panoš se uklonil a odběhl. Pallantides stál a pohlížel na bezmocného krále, zatímco venku ječely trubky, hřměly válečné bubny a k rannímu nebi stoupal čím dál tím silnější řev zástupů. Konečně se panoš vrátil s kapitánem, kterého Pallantides povolal. Byl to vysoký a urostlý muž, postavou poměrně podobný králi. Tak jako král měl hřívu hustých, černých vlasů. Jeho oči však byly šedé a v obličeji se králi nepodobal ani v nejmenším.

"Král byl postižen podivnou chorobou," řekl Pallantides krátce. "Připadla ti nesmírná čest. Oblečeš si královskou výzbroj a pojedíš v čele armády. Nikdo nesmí poznat, že vojsko nevede sám král!"

"To je pocta, za kterou každý poctivý muž rád položí život," odpověděl kapitán, překvapen tím, co slyší.

"Mitra nechť je mi nápomocen, abych nezklamal a splnil ten úkol co nejlépe!"

A zatímco bezmocný král pohlížel planoucímá očima, ve kterých se odrážela všechna jeho trpká nenávist a ponížení, svlékli panoši Valannovi kroužkovou košili a náholence a oblékli jej do Conanovy zbroje.

Připnuli mu černé hrudní i zádové pancíře, zdobené bohatým emailováním, a nasadili černou přilbici s úzkým průzorem, zdobenou mohutným chocholem z černého peří. Natáhli mu hedvábné roucho se zlatě vyšíтым královským lvem. Plášť stáhli širokým opaskem se zlatou sponou, na kterém byl zavěšen těžký meč zdobený drahokamy v pochvě ze zlatého brokátu. Celý ten čas venku ječely trumpety, zvonily zbraně a nad řekou se nesly mnohočetné výkřiky, jak oddíl za oddílem zaujímal své pozice.

Valannus, teď už v plné zbroji, poklesl na jedno koleno a sklonil hlavu před postavou bezmocně spočívající na lůžku.

"Můj králi, Mitra budiž zárukou, že zbroj, kterou jsem dnes oblékl, nebude zneuctěna!"

"Přines mi Tarascovu hlavu a na místě z tebe udělám barona!"

Pod tlakem neúprosných okolností spadl z Conana slabý nátěr civilizace. Oči mu zaplály a v záchvatu divokosti a touhy po boji skřípal zuby stejně jako ten nejposlednější barbar v horách jeho rodné Cimmeric.

3. Útesy se pohnuly

Aquilonská armáda byla připravena – dlouhé uspořádané linie kopiníků a jezdců v lesklé oceli. V tom okamžiku se z královského pavilonu vynořila obrovská postava v černé zbroji. Když se pak černý rytíř vyhoupl do sedla černého hřebce, držného čtyřmi panoši, rozletěl se armádou pozdravný křik, který otřásl útesy. Muži mávali meči a vykřikovali nadšeně na podporu svého bojovného krále, ať už to byli rytíři v brnění a pitoreskních přilbách, pikynýři v kroužkových košilích nebo lučištníci v kožených kabátcích, svírající v levé ruce své dlouhé luky.

Nepřátelské vojsko na protilehlé straně údolí bylo v pohybu. Jezdci sestupovali po mírném svahu dolů k řece a ocel se leskla ve vycházejícím slunci, zatímco zbytky ranní mlhy se točily okolo jejich koní.

Aquilonci se pomalu vydali kupředu. Země se chvěla pod odměřeným krokem obrněných koní. Vlajky vlály a pleskaly v ranním větru, kopí se kývala jako hustý les, zvedala se a klesala a kolem jejich hrotů se točily pestré praporce jednotlivých rytířů.

Deset ozbrojenců, zamračených mlčenlivých veteránů, střežilo královský pavilon. Jeden z panošů stál ve stanu a škvírou ve dveřním závěsu vyhlížel ven. Kromě malé hrstky zasvěcenců netušil nikdo z celé početné armády, že muž, který jede na velkém hřebci v čele armády, není Conan.

Aquilonská armáda zaujala obvyklou formaci – nejsilnější částí byl střed, který tvořili těžce ozbrojení rytíři. Křídla se skládala z menších jízdních skupin, hlavně jízdních zbrojnošů, doplněných kopiníky a střelci. Střelci pocházeli většinou z Bossoniánského pohraničí, od západních hranic. A byli to převážně

zavalití muži prostřední výšky v kožených kabátcích a železných helmicích.

Nemedijská armáda postupovala kupředu ve shodném uspořádání. Obě armády se blížily k řece v půlobloucích, protože křídla poněkud předbíhala středy. V čele aquilonského vojska se pomalým klusem pohyboval hřebec, v jehož sedle vzpřímeně seděla obrovská postava v emailované zbroji a s rozvinutou královskou vlajkou nad hlavou.

Zatím na lůžku v královském pavilonu prožíval Conan pravá duševní muka a klel těmi nejpříšernějšími nadávkami.

"Vojska se k sobě blíží," hlásil mu panoš vyhlízející ven.

"Teď zní trumpety! Vycházející slunce se odráží od helem a kopí, až to oslepuje! Řeka je v jeho paprscích rudá jako krev! A než skončí den, zrudne řeka krví opravdu!"

"Nepřítel dorazil k řece. Šípy létají v celých mračnecích, až stíní slunce. Hej! To byla výborná salva, chlapi! Bossoniánci jsou lepšími střelci! Slyšte jejich křik!"

A král mezi vřeštěním trub a zvoněním oceli uslyšel hluboký, vášnivý křik Bossoniánců, kteří jako stroje natahovali své luky a vypouštěli střelu za střelou.

"Jejich lučištníci se snaží upoutat pozornost našich střelců a jízda zatím vjíždí do řeky," pokračoval panoš.

"Břehy nejsou příkré, k vodě klesají mírně. Rytíři už vjeli do řeky a brodí se mělčinami. U Mitry!

Bossoniánské šípy zasahují každou skulinu v jejich zbrojích. Muži i koně padají do vody a kupí se tam v hromadách! Voda je mělká a proud není příliš rychlý, ale pancíře stahují muže pod vodu, další vlny jezdců po nich šlapou, takže se tam topí po desítkách. Teď vyrazili aquilonští rytíři. Vjeli do řeky a srazili se s Nemedijci. Pod břichy koní se točí voda a zvonění mečů je ohlušující!"

"U Croma!" vyletělo Conanovi zoufale z úst. Do žil se mu vracel život, ale stále ještě nebyl schopný se zvednout z lůžka.

"Křídla se také srazila," pokračoval panoš, "kopiníci a pěší šermíři bojují v řece muž proti muži a lučištníci za nimi střelí ze břehu. U Mitry! Nemedijští střelci jsou pěkně pochroumáni a Bossoniánci teď zvedají své střely tak, aby zasahovali jejich zadní řady. Nemedijský střed nepostoupil ani o píd' a jejich křídla jsou zatlačována zpět ven z vody."

"U Croma, Mitry a Ymira!" běsnil Conan. "Bohové a ďáblové, kdybych se mohl dostat mezi bojující, třeba jen proto, abych mohl v boji zemřít!"

Venku zatím zuřil v průběhu dlouhého, horkého dne divoký boj. Údolí se otřásalo útoky a protiútoky, svištěním šípů, nárazy štítů a praskotem lámaných dřevců. Aquilonská armáda držela neochvějně své pozice. Jen jednou byli Aquilonci zatlačeni zpět, ale pak následoval protiútok, vedený černým jezdcem s černou vlajkou a ztracená půda byla dobyta zpět. Aquilonci pak drželi břeh jako železná hradba a panoš nakonec vzrušeně oznamoval, že Nemedijci jsou zatlačováni do řeky.

"Jejich křídla zachvátila panika!" křičel. "Jejich rytíři ustupují a vyhýbají se boji. Ale co se to děje? Váš praporec mění místo! Střed armády vjel do řeky! U Mitry! Valannus vede armádu přes řeku!"

"Ten hlupák!" zasténal Conan. "To může být léčka! Měl držet svoje pozice, za úsvitu dorazí Prospero se svými oddíly."

"Rytíři teď vjeli do pravého deště šípů," křičel panoš.

"Ale nezpomalují! Postupují dál – už přebrodili! Teď útočí obě křídla, která přecházejí řeku. Víc jistě nemohli udělat. A nad tím vším se kolébá praporec s aquilonským lvem! Nemedijští rytíři se pokoušejí útok zastavit. Jejich obrana je prolomena. Ustupují. Levé křídlo prchá a naši kopiníci je pobíjejí v běhu. Vidím Valanna, stále postupuje kupředu a seká kolem sebe jako šílený. Zdá se, že propadl bojovému šílenství. Vojáci už si nevšímají Pallantida. Následují Valanna, má zavřené hledí a všichni si myslí, že je to sám král! Ale pozor! To jeho šílenství je promyšlené! Vyhnul se širokým obloukem čelu Nemedijců a za ním jede alespoň pět tisíc nejlepších rytířů naší armády! Jádrem nemedijské armády zachvátil zmatek. A teď! Mají bok chráněný útesy, ale tam je nechráněná soutěska. Vypadá jako obrovský průsek v kamenné stěně a ústí za nemedijskými liniemi. U Mitry! Valannus už si to uvědomil a chápe se té příležitosti! Žene před sebou jejich křídlo a zároveň vede své jezdce k té průrvě. Teď objeli hlavní bojiště, prorazili linii střelců a míří přímo do soutěsky!"

"To je past!" vykřikl Conan a znovu se pokoušel vztyčit.

"To ne!" jásal panoš vzrušeně. "Máme celou nemedijskou armádu jako na dlani. Na tu průrvu museli

zapomenout! Určitě je ani nenapadlo, že by mohli být zatlačeni tak daleko. Ó, ten tupý, nafoukaný Tarascus! Udělat takovou chybu! A teď už vidím, jak se z druhého konce soutěsky, za nemedijskými liniemi, vynořují první z našich praporců. Naši teď Nemedijcům vpadnou do zad a roznesou je na kopytech! Ale Mitro! Co se to děje?"

Panoš se zapotácel a stěny stanu se opile zakývaly. Do válečného ruchu zaznělo hluboké dunivé hřmění, příšerné a nepopsatelné.

"Skály se hýbají," zaječel panoš, "a bohové, co je tohle? Řeka pění a vylévá se z břehů a vrcholky hor se bortí! Země se otřásá a lidé i zvířata padají jako mouchy! Útesy se rozpadají!"

Současně s jeho slovy se ozval skřípavý rachot, hromové zadunění a země se znovu zatřásla. Z dálky se do hluku bitvy vmísily šílené výkřiky hrůzy a zoufalství.

"Útesy se zřítily!" sípal hrůzou zsinálý panoš. "Zřítily se přímo do soutěsky a rozdrtily tam všechno živé! Zahlédl jsem na okamžik královskou lví zástavu mezi padajícími balvany v oblaku prachu a pak mi zmizela. Ach, a Nemedijci teď křičí a jásají. A mají proč, vždyť pod balvany v soutěsce zůstalo přes pět tisíc našich nejstatečnějších rytířů! Ale teď slyš!"

Conanovi dolehl k uším zprvu nejasný, ale čím dál víc sílící křik, který se měnil v panický řev. "Král je mrtev! Král je mrtev! Prchejte! Zachraň se, kdo můžeš! Král je mrtev!"

"Lháři!" zalykal se Conan vzteky. "Ti psi! Křupani! Zbabělci! U Croma, kdybych se mohl aspoň postavit. Plazit kdybych se mohl! Dolezl bych k té prokleté řece s mečem v zubech! Mluv, mládenče, utíkají?"

"Utíkají!" vzlykl panoš. "Prchají k řece, jsou rozprášeni, běží jako smetí hnané větrem! Vidím Pallantida, snaží se zastavit ten proud – teď ho srazili z koně a šlapou po něm. Vbíhají do řeky, vyděšení jako stádo, rytíři, střelci, pikyníři, všichni pomíchaní. Jeden děsivý proud zkázy. V patách jim běží Nemedijci a kosí je jako obilné klasy."

"Musí se obrátit na tomhle břehu a postavit se k obraně!" zvolal král. S nadlidským úsilím, při kterém mu vyrazil po celém těle pot, se vzepřel na lokty.

"To se jim nepodaří!" nařikal panoš. "Nemohou! Jsou rozprášeni, zničeni. Oh, bohové. Proč jsem se musel dožít tohoto hrozného dne!"

Pak si uvědomil svou povinnost a vykřikl na ozbrojence, kteří hlídali královský stan a s kamennými tvářemi pozorovali zoufalý útěk svých druhů. "Přiveďte koně, rychle, a pomůžete mi zvednout krále do sedla! Tady nesmíme zůstat!"

Dřív než mohli vykonat jeho příkazy, přihnala se jako bouře první vlna prchajících. Rytíři stejně jako lučištníci a kopiníci prchali mezi stany, zakopávali o napínací lana a táborové nářadí a s nimi nemedijští jezdci, kteří sekali zběsile sem a tam. Stany se začaly hroutit a na mnoha místech od rozkopaných táborových ohňů chytly. Cizí vojáci už plenili tábor. Zachmuření ozbrojenci, kteří hlídali královský pavilon, neustoupili ani o krok. Se zbraněmi v rukou padli pod množstvím ran přímo tam, kde stáli, a po jejich na kusy rozsekaných tělech dupaly koně vítězů.

Panoš přitáhl dveřní závěs a ve zmateném, vražedném šílenství nikoho nenapadlo, že by ve stanu, který patřil králi, mohl někdo být. Pronásledovaní i pronásledovatelé se hnali kolem, postupně jejich proud slábl a ztrácel se dál do údolí. Pak panoš opatrně vyhlédl ven a v tom zahlédl skupinku mužů, kteří se blížili s jistotou a očekáváním ve tvářích.

"Přijíždí nemedijský král se čtyřmi společníky a panošem," otočil se mladík tiše do stanu. "Kdybyste se mu vzdal a vydal se mu na milost, můj pane..."

"Vzdát se mu, při ďáblově bradě!" procedil král mezi zuby.

S nesmírným úsilím se posadil. Pak s výrazem bolesti spustil nohy z lůžka a nejistě se postavil. Potácel se jako opilý, panoš mu přiskočil na pomoc, ale Conan ho odstrčil.

"Podej mi ten luk!" zavrčel a ukázal hlavou na dlouhý luk a toulec plný ostrých šípů, který visel na stanovém kůlu.

"Ale, Vaše Veličenstvo!" křičel panoš v nejvyšším rozrušení.

"Boj je ztracen! Patří to k nejvyššímu majestátu vzdát se s důstojností, hodnou královské krve!"

"Já ale nejsem královské krve!" zasípal divoce Conan. "Já jsem barbar a syn kováře!" Namáhavě strhl luk ze stanového kůlu a odpotácel se k východu z pavilonu. Jeho zjev byl i v této zoufalé situaci královský. Byl oblečen jen do krátkých kožených spodků a halen bez rukávů, jejíž hluboký výstřih

odhaloval mohutnou chlupatou hrud', svaly na obrovských rukou a nohou se mu napínaly a pod hřívou rovně zastřižených černých vlasů divoce blýskaly modré oči. Vypadal tak, že panoš ucouvl, protože v tomto okamžiku v něm vlastní král vzbudil mnohem větší hrůzu než celá nepřátelská armáda.

Conan, který se pohyboval nemotorně na široce rozkročených nohou, prudce rozhrnul závěs u vchodu. Nemedijský král a jeho družina mezitím sesedli z koní. Přiblížili se ke vchodu a náhle strnuli úžasem hledíce na postavu, která se před nimi objevila.

"Tady jsem, vy šakalové!" zařval Cimmeřan. "Já jsem král, vy bratři prašivých psů!"

Natáhl luk až k uchu, spustil a šíp vnikl hluboko do prsou rytíře stojícího vedle Tarasca. Conan hodil lukem po nemedijském králi.

"K čertu s mýma roztřesenýma rukama. Tak pojd'te, pokud si mne troufáte zajmout!"

Zapotácel se zpět na nejistých nohách, až narazil zády na stanový kůl. Znovu se vztyčil a napřáhl svůj obrovský meč, který namáhavě svíral oběma rukama.

"U Mitry! Opravdu je to král!" zvolal Tarascus. Rychle se rozhlédl kolem a pak se zasmál. "Tamto byl nějaký šakal v jeho brnění. Dovnitř, vy zbabělci, chci jeho hlavu!"

Tři zbrojnoši se znakem královské gardy na prsou se vrhli na krále.

Jeden srazil panoše k zemi ranou palcátu. Ostatním dvěma se vedlo hůř. Prvního z nich přivítal Conan úderem pozvednutého meče, který proťal kroužkovou košili jako plátno a čistě oddělil Nemedijci od těla ruku i s ramenem. Jeho tělo, které se zvrátilo dozadu, padlo druhému muži přímo pod nohy. Ten zakopl a než stačil znovu nabrat rovnováhu, projela jím široká čepel Conanova meče.

Conan, jemuž se dral z úst přerývaný dech, vytrhl meč a znovu se nejistě opřel o stanový kůl. Svalnaté paže se mu třásly, hrudník se mu křečovitě zvedal a po tváři a krku mu stékaly stružky potu. Oči mu však nebezpečně plály a zatímco lapal po dechu, pronesl nesouvisle: "Proč stojíš tak daleko, ty pse z Belveru? Já k tobě nemohu, pojd' blíž a zemři!"

Tarascus zaváhal, pohlédl na zbývajícího zbrojnoše a svého panoše a opatrně postoupil kupředu. Co se týkalo síly a velikosti, nemohl se s obrovským Cimmeřanem rovnat, ale byl oblečen v kompletní zbroji a navíc měl mezi západními národy pověst skvělého šermíře. Jeho panoš ho v poslední chvíli zarazil.

"Zadržte chvíli, Vaše Veličenstvo, ne hazardujte se svým vzácným životem. Přivoláme lučištníky, aby zastřelili toho barbara, tak jako stílíme lvy zahané do pasti."

Nikdo z nich si nevšiml, že během šarvátky se ke stanu přiblížil vůz a teď zastavil přímo před vchodem.

Conan, který jim viděl přes hlavy, vůz zpozoroval a po zádech mu přeběhlo podivné zamrazení. Na vzhledu černých koní, kteří táhli vůz, bylo cosi nepostižitelného, ale královu pozornost přitahovala především osoba, která vůz řídila.

Byl to vysoký, nádherně stavěný muž, oblečený do dlouhého hedvábného roucha bez jakékoliv ozdoby.

Na hlavě měl volnou shemitskou pokrývku hlavy a záhyby jednoho jejího cípu mu skrývaly téměř celý obličej s výjimkou temných magických očí. Ruce, které pevně ovládaly spřežení, byly bílé, ale silné.

Conan hleděl na cizince a všechny v něm ukryté primitivní instinkty se bouřily. Cítil, jak z této zahalené postavy vyzařuje aureola hrozby a síly, představující nebezpečí tak jasné jako kývající se stébla trávy, jež za bezvětrného dne provázejí cestu hada.

"Buď zdráv, Xaltotune!" zvolal Tarascus. "Tady je aquilonský král. Nezahynul pod kamennou lavinou, jak jsme si mysleli."

"Vím," odpověděl cizinec a nenamáhal se ani v nejmenším vysvětlit, jak to věděl. "Co máte v úmyslu s ním udělat?"

"Právě jsem chtěl přivolat lučištníky, aby jej zastřelili," odpověděl Nemedijec. "Dokud dýchá, je nám nebezpečný!"

"A přece – ani prašivý pes není bez užitku," odpověděl Xaltotun. "Zajměte jej živého!"

Conan se skřípavě zasmál. "Pojd' a zkus to!" vyzval cizince. "Kdyby mi ty proklaté nohy aspoň trochu lépe sloužily, přesekl bych tě v půli stejně snadno jako suchý strom! Ale živého mě, u d'ábla, nikdy nezajmete!"

"Obávám se, že má pravdu," řekl Tarascus. "Je to divoch, nesmyslně zuřivý, nebezpečný jako poraněný tygr. Dovolte, zavolám střelce!"

"Dobře se dívej a uč se dovednosti moudrých!" řekl tiše Xaltotun.

Ruka mu vklouzla do záhybů roucha a vynořila se s jakýmsi lesklým předmětem – byla to blýskavá koule. Tu znenadání hodil po Conanovi. Conan kouli instinktivně odrazil mečem stranou a v okamžiku dotyku se ozval ostrý výbuch, stan ozářil záblesk oslepujícího plamene a Cimmeran se bezvládně sesunul k zemi.

"Je mrtev?" Tarascus spíš konstatoval, než se ptal.

"Ne, je jenom omráčen. Za několik hodin přijde zase k sobě. Přikaz svým lidem, ať mu spoutají ruce i nohy a naloží mi ho do vozu."

Tarascus pokynul a zanedlouho několik mužů, sténajících námahou, zvedlo bezvládného krále do vozu. Xaltotun přehodil přes nehybné tělo sametový plášť a tak jej ukryl před každým, kdo by do vozu nahlédl. Nasedl a uchopil opratě.

"Vracím se do Belveru," řekl. "Vyříd' Amalricovi, že pokud by mě potřeboval, spojím se s ním. Conana má z cesty a aquilonská armáda je zničena. Pro zbytek výpravy by mu už meč a kopí mohly stačit. Prospero nemá víc než deset tisíc mužů a až se dozví o výsledku bitvy, bezpochyby se stáhne zpátky do Tarantie. Amalricovi ani Valeriovi o zajatém králi nic neříkej. Jen ať si raději myslí, že zahynul pod zborcenými útesy."

Xaltotun se pak upřeně zadíval na zbylého ozbrojence a muž pod jeho pohledem začal po chvíli rozpačitě přešlapovat.

"Co to máš kolem pasu?" zeptal se náhle Xaltotun.

"Coby, s dovolením jen opasek, můj pane!" odpovídal užasle zbrojnoš.

"Lžeš!" Xaltotun se zasmál a jeho smích řezal jako nůž.

"Vždyť je to jedovatý had. Co jsi za šílence, že nosíš kolem pasu tu plazí obludu!"

Muž se podíval rozšířenýma očima na pas a k své nezměrné hrůze viděl, jak se k němu obrací spona – nebyla to spona, byla to odporná plazí hlava! Viděl chladné oči a v otevřené tlamě vztyčené jedové zuby, slyšel sykot a cítil, jak se mu to odporné stvoření svírá kolem těla. Zoufale zaječel a udeřil do hlavy holou rukou. Cítil, jak se mu hadí zuby zatínají do těla, pak jej zachvátila křeč a on se těžce zřítíl k zemi.

Tarascus hleděl na ležícího muže zcela klidně. Viděl jen odřený kožený opasek a velkou přezku, jejíž jazýček si zbrojnoš zabodl do dlaně. V tom okamžiku obrátil Xaltotun svůj hypnotický pohled na Tarascova panoše, ten strachem zešedl a začal se nekontrolovaně třást. Král však zakročil. "To stačí, tomu můžeme naprosto důvěřovat!"

Čarodějník pohnul otěžemi a zkušeně obrátil vůz.

"Dohlédni tedy, aby se nikdo nedozvěděl o tom, co se stalo. A kdybyste mě náhodou potřebovali, ať mě Orastův sluha Altaro zavolá, jak jsem jej to naučil. Budu v tvém královském paláci v Belveru."

Tarascus pozvedl na pozdrav ruku, ale výraz, který se mu usadil v obličeji, když pohlížel za odjíždějícím vozem, nebyl ani v nejmenším příjemný.

"Proč ušetřil toho Cimmerana?" zašeptal vyděšený panoš.

"To by zajímalo i mne," zavrčel Tarascus.

Kdesi v dálce slábl jak zvuk bitvy a pronásledovatelů, tak i dunění odjíždějícího vozu. Zapadající slunce zažehlo vrcholky útesů šarlatovým plamenem a vůz se brzy ponořil do modrých stínů, které houstly od východu.

4. "Z kterého pekla jsi vylezl?"

Conan nevěděl nic o dlouhé cestě v Xaltotunově voze. Zatímco se bronzová kola vozu zařezávala do kamenitých horských cest a šustila v hluboké trávě úrodných údolí, ležel jako mrtvý. Vůz se nakonec spustil z posledních svahů a kola zaduněla po bílé kamenné cestě, která se točila středem šťavnatých luk směrem k Belveru. První záchvěv vědomí jím projel těsně před úsvitem. Slyšel nezřetelné hlasy a skřípění těžkých závěsů. Jakýmsi otvorem v plášti, který jej halil, zahlédl v blikavém světle pochodní vysoký, černý oblouk obrovské brány a vousaté tváře strážných, na jejichž helmicích a hrudních plátech se světlo pochodní odráželo.

"Jak dopadl boj, můj pane?" zeptal se zvědavý hlas nemedijsky.

"Samozřejmě výborně," zněla strohá odpověď. "Aquilonský král je mrtev a jeho armáda je rozdrčena." Zazněly vzrušené hlasy, ale vzápětí byly přehlušeny duněním vozových kol na dlažbě. Když Xaltotun popohnal své spřežení, začaly od kovových obručí odletovat jiskry. I v tom hluku však Conan zachytil slova jednoho ze strážných:

"Od hranic království dorazil do Belveru mezi úsvitem a západem sluncem! A koně jsou sotva zpocení! U Mitry, to nejsou..." Pak se hlasy rozplynuly kdesi vzadu a Conan slyšel jen klapot podkov a dunění kol po tmavé ulici.

Všechno, co zaslechl, si ukládal do paměti, ale vlastně to ani nevnímal. Byl jako bezduchý automat, který vidí a slyší, ale nerozumí. Zrakové vjemy i zvuky jej mýjely bez jakéhokoliv významu. Upadl do hluboké otupělosti a jen mimochodem si všiml, že vůz zastavil na velkém nádvoří, obehnaném vysokou zdí. Pak jej mnoho paží vyzvedlo z vozu a neslo po točitém kamenném schodišti nahoru a potom dál dlouhou, tmavou chodbou. Šepoty, plíživé kroky, nesmyslné nesourodé zvuky se přelévaly okolo něj, nedůležité a vzdálené.

Zato jeho probuzení bylo náhlé a křišťálově čisté. Pamatoval si přesně průběh bitvy v hraničních horách a uvědomoval si její nedozírné následky a přesně věděl i to, kde se nachází.

Ležel na sametovém lehátku, oblečen stejně jako den předtím, ale ruce a nohy měl spoutány řetězy, které ani on nedokázal přetrhout. Místnost, v níž ležel, byla zařízena s pochmurnou vznešeností. Stěny pokrýval černý samet a podlahu husté purpurové koberce. Nikde nebylo vidět ani okno, ani dveře, a to vše osvětlovala strašidelným svitem podivně tvarovaná zlatá lampa, visící z vyřezávaného stropu.

Snad proto se mu postava sedící na stříbrném trůnu, podobném křeslu, zdála tak neskutečná a fantastická. Její obrysy se ztrácely v klamném světle a navíc je zkreslovalo poloprůsvitné hedvábné roucho. Rysy obličejů však byly kupodivu i v tom slabém světle zcela jasné. Conanovi se zdálo, že hlavu postavy obklopuje slabá záře a zvýrazňuje zlomyslný reliéf vousaté tváře, jež pak je jedinou zřetelnou a hmotnou věcí v této tajemné místnosti.

Byla to tvář vznešená, s čistě řezanými rysy klasické krásy. Na druhé straně se v tomto chladném nehybném obličejí zračilo cosi znepokojujícího, jakýsi náznak vědění, které přesahuje hranice lidských znalostí, klid, který ani není klidem člověka. Conan měl navíc nejistý pocit, cosi mu říkalo, že tu tvář zná, že ji už někde spatřil. Věděl, že toho muže nikdy neviděl živého, a přesto mu ony rysy někoho či něco připomínaly. Jako by potkal zhmotnělou postavu z ošklivého snu, jehož děj si nemohl vybavit.

"Kdo jsi?" dotazoval se útočně král a přitom se mu navzdory řetězům, které jej poutaly, podařilo posadit.

"Lidé mi říkají Xaltotun," zazněla odpověď, pronesená silným kovovým hlasem.

"Co je tohle za místo?" zněla další Conanova otázka.

"Tohle je komnata v paláci krále Tarasca v Belveru."

Conan nebyl příliš překvapen. Belverus, hlavní město, bylo v současné době největším nemedijským sídlem blízko hranic.

"A kde je Tarascus?"

"S armádou."

"Tak dobrá," zavrčel Cimmeřan. "Jestliže mě chceš zavraždit, proč to neuděláš hned, abychom to měli oba z krku?"

"Nezachránil jsem tě před nemedijskými lučištníky jenom proto, abych tě mohl zabít tady, v Belveru," odpověděl Xaltotun.

"Co jsi se mnou vlastně u všech d'áblů udělal?" ptal se Conan.

"Umrtil jsem na čas tvé vědomí," odpověděl Xaltotun. "Jak, tomu bys těžko porozuměl. Nazývej to, chceš-li, černou magií."

Conan k tomuto závěru dospěl už před několika okamžiky a jeho mysl se zabývala něčím jiným.

"Myslím, že vím, proč jsi mě ušetřil," zasupěl pak znovu jeho hlas. "Amalric si mě chce nechat jako pojistku proti Valeriovi pro případ, že by se nemožné stalo skutkem a on se stal aquilonským králem. Ví se přece všeobecně, že za tímhle pokusem dosadit Valeria na můj trůn je Amalric – baron z Toru. A jak já znám Amalrica, bude mu Valerius sloužit jen jako figurka v popředí tak jako Tarascus."

"Amalric neví nic o tom, že jsem tě zajal," odpověděl Xaltotun. "Neví to ani Valerius. Oba si myslí, že jsi zahynul pod útesy u Valkie."

Conan zíral na toho podivného muže bez jediného slova a oči se mu zúžily.

"Cítil jsem za tím vším skutečný mozek," řekl spíš pro sebe Conan, "ale myslel jsem si, že je to mozek Amalricův. Takže Amalric, Tarascus a Valerius jsou jenom tvoje loutky? Kdo vlastně jsi?"

"Záleží na tom? I kdybych odpověděl, nebudeš tomu věřit. Co kdybych ti řekl, že tě mohu dosadit zpět na aquilonský trůn?"

Conanovy oči zaplály jako oči lapeného vlka.

"Jaká je tvoje cena?"

"Poslušnost."

"Potom běž se svou nabídkou k čertu," zavrčel Conan. "Já ti panáka dělat nebudu! Korunu jsem si dobyl mečem. A kromě toho ani ty nemůžeš kupovat a prodávat aquilonský trůn, jak se ti zlíbí. Království zdaleka není dobyté. Jedna bitva válku nerozhoduje."

"Proti tobě stojí víc než pouhé zbraně," odpověděl Xaltotun. "Byl to snad meč, který tě srazil na kolena v tvém stanu před bitvou u Valkie? Ne, bylo to dítě temnot, zplozenec nekonečného vesmíru, jehož ruka, hořící chladem věčných temnot, zmrazila krev ve tvých žilách a morek tvých kostí. Ten chlad je takový, že ti spálil kůži jako doruda rozžhavené železo! Byla to snad náhoda, že muž oblečený ve tvé zbroji vedl výkvět aquilonského rytířstva do nešťastné soutěsky? – Byla to náhoda, že se útesy zřítily?"

Conan na něj mlčky zíral a cítil, jak mu po zádech běží mráz. Mýty jeho národa mluvily o čarodějích a kouzelnících a každý hlupák musel poznat, že tohle není obyčejný člověk. Conan cítil něco nevysvětlitelného, něco, co Xaltotuna odlišovalo od ostatních lidí – podivný náboj času a prostoru, nesmírné a hrozné stáří oné bytosti. Jeho tvrdohlavost a nezlomný duch se však nechtěly poddat.

"Ta skalní lavina byla jen náhodná," pronesl uminěně. "A tou soutěskou by se pokusil zaútočit každý."

"Tak to není. Ty bys útok soutěskou nevedl. Tušil bys past. A především bys nikdy nepřekročil s vojskem řeku, pokud by sis nebyl jistý, že útek Nemedijců není opravdový. Na tvé vědomí by mé hypnotické příkazy těžko působily. Ani v šílenství bitvy bych nebyl schopen zavést tě do připravené pasti, jak se mi to podařilo s tím obyčejným člověkem, který se za tebe převlékl."

"No, když to všechno bylo vymyšleno jen proto, aby byla naše armáda zničena," skepticky pokračoval Conan v otázkách, "proč mě to tvoje dítě temnot nezabilo přímo v mém stanu?"

"Protože bylo mým přáním zajmout tě živého. Nepotřeboval jsem ani nadpřirozené vlastnosti na to, abych uhodl, že Pallantides pošle do boje jiného muže v tvé zbroji. Chtěl jsem tě živého a nezraněného. Zapadáš do mého plánu věcí příštích. Obklopuje tě životní síla mocnější než zručnost a lstivost mých spojenců. Jsi nebezpečný nepřítel, ale mohl by z tebe být výborný poddaný."

Conan si při tom slově divoce odplivl a Xaltotun, který jeho vztek zcela ignoroval, vzal křišťálovou kouli z blízkého stolku a položil ji před sebe. Nedržel ji, neležela na žádné podložce, a přesto koule visela nehybně ve vzduchu stejně pevně, jako by ji podpírala železná deska. Conan pohrdavě zabručel při této ukázce kouzelnického umění, ale i proti vlastní vůli na něj udělala dojem.

"Chceš vědět, co se děje v Aquilonii?" zeptal se mág.

Conan neodpověděl, ale to, jak se celé jeho tělo napjalo, prozrazovalo zvýšený zájem. Xaltotun upřel pohled do mlhavého nitra koule a promluvil.

"Je právě večer prvního dne po bitvě u Valkie a několik nemedijských oddílů jízdních rytířů znepokojovalo přehající Aquilonce. Prošlé noci se hlavní část nemedijské armády utábořila u Valkie. Za úsvitu armáda zrušila tábor a pokračovala přes hory dál na západ. Prospero byl s deseti tisíci svých Poitainců vzdálen od bojiště ještě několik mil, když potkal první uprchlíky. To bylo za časného rána. Byl na cestě celou noc a doufal, že dorazí před začátkem bitvy. Nebyl schopen uspořádat zbytky armády, a proto ustoupil zpět k Tarantii. Byla to těžká cesta, ale podařilo se mu vyměnit unavené koně za venkovská zvířata, takže se skutečně k Tarantii dostal. Vidím unavené rytíře se zbrojí pokrytou prachem. Praporce visí zplihle na žerdích, jak vojsko popohání unavené koně přes pláň. A také vidím ulice Tarantie. K lidem už se doneslo, že armáda byla poražena a král je mrtev. Město ovládl chaos. Dav šílí strachem, křičí, že král je mrtev a že není nikdo, kdo by je vedl proti Nemedijcům. Temné stíny se stahují k Aquilonii od východu a obloha se hemží supy."

Conan divoce zaklel:

"To jsou jenom slova. Takhle by mohl prorokovat i otrhaný žebrák na ulici. Jestli tvrdíš, že tohle všechno

vidíš v té skleněné kouli, pak jsi lhář stejně jako lump a o tom druhém nemůže být pochyb. Tarantii bude držet Prospero a baroni mu pomohou. Hrabě Trocero Poitainský bude vládnout za mé nepřítomnosti a ten zažene nemedijské psy s kňučením zpátky do boudy. Co je padesát tisíc Nemedijců! Aquilonie je prostě pohltí. Už nikdy nespátí Belverus. Tam u Valkie nebyla poražena Aquilonie, jenom Conan."

"Aquilonie je odsouzena k záhubě," odpověděl Xaltotun nevzrušeně. "Bude dobytá kopím, sekerou a pochodní, ale kdyby to nestačilo, vytáhnou proti ní do boje temné síly. Tak jak se zřítily valkijské útesy, padnou i městské hradby nebo dokonce celá pohoří, bude-li třeba. Řeky se vylijí ze svých koryt a zaplaví celé provincie. Bylo by však lépe, kdyby stačily ocel a tětiva bez další pomoci černé magie, protože když se tohle umění používá příliš často, mohou se dát do pohybu i síly, které jsou schopny otrást vesmírem!"

"Z kterého pekla jsi vlastně vylezl, ty prašivý pse?!" zahučel Conan s pohledem upřeným na mluvčího. Cimmeřan se proti své vůli zachvěl. Znovu se mu zdálo, že cítí něco nesmírně starého, něco nesmírně zlého...

Xaltotun pozvedl hlavu, jako by naslouchal vzdálenému šepotu. Zdálo se, že na svého vězně zapomněl. Pak netrpělivě potřásl hlavou a upřel nepřítomný pohled na Conana.

"Cože? Aha, kdybych ti to řekl, nebudeš mi věřit. Ale rozhovor s tebou už mě nudí. Je pro mne zábavnější a snazší zničit hradbami obehnané město, než formulovat své myšlenky takovými slovy, kterým by rozuměl tupý divoch s prázdnou hlavou!"

"Kdybych měl aspoň volné ruce," odsekl Conan, "neměl bys brzo hlavu žádnou!"

"Tím jsem si naprosto jist. Musel bych však být nesmírný hlupák, abych ti k tomu poskytl příležitost," odpověděl Xaltotun a zatleskal.

Jeho chování se náhle změnilo, v jeho řeči se objevila netrpělivost a celková nervozita, i když si Conan byl jistý, že to nemá naprosto nic společného s jeho osobou.

"Uvažuj o mém návrhu, divochu," řekl Xaltotun. "Budeš na to mít klid a spoustu času. Ještě jsem se nerozhodl, co s tebou udělám. Záleží to na okolnostech, které jsou zatím i mně neznámé. Ale pamatuj si jedno: pokud se rozhodnu použít tě ve své hře, bude pro tebe lepší poddat se mi bez odporu, než pocítit můj hněv!"

Conan vyplivl divokou kletbu a v témže okamžiku se pohnul jeden ze sametových závěsů, který zakrýval vchod. Vstoupili čtyři obrovští černoši, oblečení jen v bederních rouškách, které jim na těle přidržovaly široké opasky. Každý z nich měl u opasku zavěšen těžký klíč.

Xaltotun ukázal na krále a pak se otočil, jako by tuto záležitost už docela pustil z hlavy. Prsty se mu nekontrolovatelně roztrásky. Z ryté nefritové krabičky nabral hrst lesklého černého prášku a vhodil ji do mísy s hořícím uhlím, která stála na trojnožce vedle jeho křesla. Křišťálová koule, na níž docela zapomněl, náhle padla na zem, jako by někdo odstranil neviditelnou podložku, na níž celou dobu ležela. Conan byl řetězy spoután tak důkladně, že nemohl chodit, a proto jej černoši zvedli a vynesli z místnosti. Conan stačil vrhnout pohled přes rameno dřív, než se zavřely těžké týkové dveře okované zlatem. Zahlédl Xaltotuna, který se opíral o opěradlo křesla, ruce složené v klíně, a se zavřenýma očima vdechoval tenký pramínek kouře, který vystupoval z ohřívadla. Conanovi se zjezily vlasy. Viděl už kdysi podobný černý prášek ve Stygii, v tom pradávném a zlém království. Byl to pyl černého lotosu, který přivolává spánek podobný smrti a s ním příšerné sny. Conan věděl i to, že jen zlověstní mágové Černého kruhu, který je sedlinou toho nejhoršího zla, se dobrovolně vydávali do šarlatového světa děsivých nočních můr, protože jim pomáhal obnovit čarodějné síly.

Černý kruh byl pro většinu lidí ze západu báhorkou nebo lží, ale Conan dobře věděl, jak je skutečný. Věděl o jeho zamračených stoupencích, kteří provozovali své odporné čarodějné rituály pod klenbami tmavých sklepů Stygie nebo temnotou zahalenými kopulemi svatyní prokleté Sabatey, do nichž nikdy nepronikl jediný sluneční paprsek. Z paměti mu nevymizí ani jeho střetnutí s čarodějí z hory Ymsha, kteří byli také zasvěcenci Černého kruhu.

Znovu se ohlédl na tajemné, zlatem okované dveře a otrásl se při představě toho, co se za nimi odehrává.

Král nevěděl, zda je noc či den. Palác krále Tarasca byl místem plným šera a stínů. V jeho pochmurných zdech se ztrácelo i denní světlo. Nad celým místem se vznášel duch zla a temnot a tento duch, jak Conan

cítil, se vtělil do osoby podivného Xaltotuna.

Černoši nesli krále dlouhou klikatou chodbou, osvětlenou tak slabě, že vypadali jako hrobaři nesoucí mrtvolu. Pak začali sestupovat dolů po zdánlivě nekonečném točitém schodišti. Pochodeň v ruce jednoho z nich vrhala na okolní zdi pokroucené stíny, zdálo se, že čtveřice démonů sestupuje s hříšnou duší do podsvětí. Konečně sestoupili až k patě schodiště a vydali se dál dlouhou, rovnou chodbou, jejíž jedna stěna byla tu a tam přerušena lomenými oblouky, za nimiž ve tmě mizela stoupající schodiště. Ve druhé stěně bylo vidět v pravidelných vzdálenostech několika metrů těžká mřížová vrátka.

Skupina se zastavila před jedněmi z nich, první z černochoů odepnul od opasku mohutný klíč a otočil jím v zámku. Pak strčili do vrátek, která se se skřípěním otevřela, vnesli svého zajatce dovnitř a ocitli se v malé kobce se silnými kamennými stěnami. Z hrubě otesaných kamenů byl i strop a podlaha. V protější zdi zela stejná železná vrátka a Conan předpokládal, i když si tím nemohl být jist, že za nimi leží další chodba. Roztřesené světlo pochodně, které se ztrácelo za mřížovím, dávalo tušit prostory, kde vládne věčná temnota. A hloubky plné ozvěn. V jednom rohu kobky, blíž ke vchodu, kterým vstoupili, visel z velkého kruhu, zasazeného do zdi, svazek řetězů. Mezi řetězy, napůl vztyčená, byla vklíněna lidská kostra. Conan, který si kostru s určitou zvědavostí prohlížel, si všiml podivného stavu některých kostí. Většina dlouhých kostí byla rozlomena či rozštípnuta a lebka, která spadla z páteře, byla rozdrcena jakoby divokým úderem nebo nesmírnou silou.

Další z černochoů odepnul od pásku svůj klíč a odemkl mohutný zámek, který připevňoval řetězy v kruhu. Pak odtáhl hromádku řetězů i s rozdrcenými kostmi stranou, připevnil zámek ke kruhu Conanovy řetězy a třetí černoch otočil svým klíčem v zámku druhých dveří. Spokojeně zabručel, když se ujistil, že jsou spolehlivě zamčeny.

Pak se postavili před Conana, čtyři ebenově černí obři, nehnutě jej pozorovali přimhouřenýma očima a na jejich lesklé kůži se tu a tam odráželo světlo pochodně.

Ten, který měl klíč k prvním dvířkům, se odhodlal k řeči a hrdelním hlasem pronesl: "Tady bude tvůj palác, bílý šakale. Jen pán ví. Celý palác spí. My mlčíme. Tady žiješ, tady zemřeš. Možná. Jako on!" Opovržlivě kopl do rozdrcené lebky, která s klapotem přeběhla přes kobku a zastavila se o protější zeď.

Conan se nenamáhal s odpovědí na tento útok a černoch, pravděpodobně popuzen věžňovým mlčením, zavrčel jakousi kletbu, nahnul se dopředu a vši silou plivl králi do tváře. To byl velmi nešťastný způsob, jak se vyjádřit. Conan seděl na kamenné podlaze a pas mu svíraly řetězy, zápěstí i kotníky měl v okovech upevněných ke kruhu ve zdi. Nemohl se ani zvednout, ani pohnout dál než stopu od zdi. Řetěz, který mu poutal zápěstí, byl však poměrně dlouhý, a když Conan sepnul ruce, vytvořila se na něm smyčka. Než se stačila kulatá černá hlava stáhnout z dosahu, uchopil král právě tu smyčku do mohutné pěsti a udeřil černocho do hlavy. Muž se zřítíl k zemi jako býk zasažený řeznickou palicí a jeho oněmělí druhové zírali na tělo s rozbitou hlavou, kolem níž se šířila rudá kaluž krve, vytékající z nosu a uší.

Nezdálo se, že by se chystali pomstít se, ani nepřijali Conanovo naléhavé pozvání, aby přistoupili na dosah zkrvaveného řetězu, který svíral v ruce. Prohodili vzájemně několik vět ve své hrdelní řeči, zvedli nehybného druhu se země a s kývajícím se rukama a nohama jej vynesli jako pytel masa a kostí ven. Použili jeho klíč k zamknutí mřížové branky, ale nevyndali jej ze zlatého řetízku, kterým byl připevněn k opasku. Pochodeň vzali s sebou a jak odcházeli chodbou, plížila se za nimi temnota jako oživlý tvor. Tiché našlapování brzo zaniklo v dálce, zmizel poslední záblesk světla a všechno vůkol ovládla tma a ticho.

5. Postrach katakomb

Conan ležel nehybně a snášel váhu řetězů a celou zoufalost svého postavení s lhostejností barbara.

Barbara, jímž ve svém nitru skutečně byl. Nehýbal se, protože řetězy, kterými byl spoután, při sebemenším pohybu hlasitě zvonily a instinkt zděděný po stovkách divokých předků mu říkal, že nesmí prozrazovat svou polohu, zvláště když je téměř bezmocný. Jeho chování nebylo výsledkem logické úvahy, ale čistě instinktivní. Xaltotun ho ujistil, že teď je v bezpečí, a Conan věřil, že je v magově zájmu zachovat ho alespoň prozatím při životě. Ale kdesi uvnitř v něm byl ukryt instinkt divokého tvora, instinkt,

který jej nutil od mládí ležet tiše a ve skrytu, zatímco okolo bloudilo nebezpečí v tisíci podobách. Hustou tmou nebyly s to proniknout ani jeho bystré oči. A přesto po nějaké chvíli zjistil, že tma není úplná. Objevil slaboučkou záři, našedlý šikmý paprsek, v jehož světle mohl téměř rozeznat mříž po své levici a zbytky kostry v protějším rohu kobky. To pro něj bylo záhadou, až nakonec přišel na vysvětlení tohoto jevu. Byl hluboko pod zemí, v katakombách pod palácem, a z jakéhosi neznámého důvodu byla někde ve vedlejší chodbě vybudována šachta vedoucí na povrch. A venku, kde – jak si teď byl Conan jistý, panovala noc – vyšel měsíc a stál na nebi tak, že jeho slabé světlo padalo šachtou dolů. Cimmeřan si uvědomil, že tak bude schopen sledovat střídání nocí a dní. Možná, že světlíkem bude pronikat rovněž sluneční záře, i když na druhou stranu je možné, že šachta bude přes den uzavřena. Snad to patřilo k jakémusi rafinovanému mučení, poskytnout vězni jen slaboučký záblesk měsíčního či slunečního světla. Jeho pohled znovu zabloudil k lidským kostem, matně se bělajícím u protější zdi. Nezatežoval si hlavu zbytečnými úvahami o tom, komu kosti patřily a proč musel na těchto místech čekat, ale přemýšlel o tom, proč jsou kosti tak podivně rozlámány. Ty zlomeniny nevznikly při mučení. Jak kosti pozoroval, uvědomil si jednu nechutnou podrobnost, která se přímo nabízela. Holenní kosti byly rozříznuty podél a pro to mohlo být pouze jediné vysvětlení. Tím způsobem je rozštípl někdo, kdo se chtěl dostat k morku. Které stvoření kromě člověka však je schopno štípat kosti proto, aby se dostalo k morku? Možná, že jsou tyhle příšerné zbytky jedním svědectvím kanibalské hostiny, kterou si tady uspořádal nějaký nebožák, jehož hlad dohnal k šílenství. Conana napadlo, zda i jeho kosti v budoucnu někdo najde v rezavých řetězech. Snažil se potlačit nevysvětlitelnou paniku lapeného vlka.

Cimmeřan neklel, nekřičel, neplakal, ani nezuřil, jak by to byl pravděpodobně dělal civilizovaný muž. Bolest v srdci a nepříjemný pocit v žaludku však nebyly o nic menší. Mohutné tělo se zachvívalo vášní. Někde tam na západ si nemedijská vojska prosekávají a propalují cestu srdcem jeho království. Malá poitainská armáda jim nemůže dlouho vzdorovat. Prospero je schopný držet Tarantii celé týdny, možná i měsíce, nebude-li však vystřídán, bude se muset vzdát přesile. Baroni mu jistě pomohou v boji proti útočníkům. A zatím on, Conan, musí ležet bezmocně v temné kobce, v době, kdy ostatní vedou jeho rytíře a bojují za jeho království. Král zaskřípal silnými bílými zuby v bezmocném vzteku.

Pak ztuhl, když za druhými dvířky uslyšel plíživé kroky. Napjal oči a za mříží spatřil nejasný stín sehnuté postavy. Otřel se kov o kov, ozvalo se cvaknutí západek, jako by se v zámku otočil klíč. Pak se mu postava ztratila ze zorného pole. Pomyslel si, že to byl nějaký strážný, který zkoušel zámek. Zanedlouho slyšel, jak se stejné zvuky opakují kdesi v povzdálí. Následovalo tiché otevírání dveří, rychlé kroky nohou v měkkých botách, které se ztratily v dálce. Pak všude znovu zavládlo ticho.

Conanovi se zdálo, že poslouchal dlouho, ale možná, že to tak nebylo, protože měsíc stále ještě svítil šachtou. Neozval se jediný zvuk. Změnil svou polohu. Řetězy zazvonily. Pak uslyšel jiné, mnohem lehčí kroky poblíž mříže, kterou ho černoši do cely přinesli. Za malou chvíli se za mříží v slabém světle objevila štíhlá postava.

"Králi Conane?" ozvalo se tiše, ale naléhavě. "Můj pane, jsi tam?"

"Kde jinde?" odpověděl opatrně a otočil hlavu, aby postavu lépe viděl.

U mříže stála dívka a štíhlýma rukama svírala železné pruty. Slabé světlo rýsovalo její nádhernou postavu spoře zakrytou kusem hedvábí, nařaseným kolem boků, a matně se odráželo od drahokamy posázených prsních plátů. Oči jí ve stínu zářily, bílé paže vypadaly jako tesané z mramoru. Vlasy byly chomáčem tmavé pěny, na nichž slabé světlo vyvolalo tu a tam jemný kaštanový záblesk.

"Tady jsou klíče k tvým poutům a tam k těm druhým dveřím," zašeptala. Štíhlá bílá ruka se protáhla mříží a na dlažbu vedle něj dopadly se zazvoněním tři předměty.

"Co je to za podivnou hru?" zeptal se. "Mluvíš nemedijsky a já žádné přátele v Nemedii nemám. K jaké ďábelské věci se teď tvůj pán chystá? Poslal tě, aby sis ze mne tropila žerty?"

"To nejsou žádné žerty!" dívka se viditelně chvěla. Náramky a hrudní pláty jí cinkaly o kovové mříže.

"Přisáhám, při Mitrovi! Klíče jsem ukradla černým žalárníkům. Jsou to strážci katakomb a každý z nich má klíč, který otvírá pouze zámky určitého druhu. Opila jsem je. Toho, kterému jsi rozbil hlavu, odnesli k ranhojiči, jeho klíč se mi proto nepodařilo získat. Ale ty ostatní ano! Prosím, pane, neváhej! Za těmito kobkami se rozkládá bludiště podzemních chodeb a každá z nich je samotnou branou pekla!"

Conan, na kterého tato vášnivá řeč udělala přece jen určitý dojem, s pochybami zkoušel klíče v zámku

řetězu. Očekával výbuch zlomyslného smíchu a posměšků. Tep se mu však zrychlil, když zjistil, že jeden z klíčů se opravdu hodí nejen k zámku řetězů, ale i k poutům, které měl na rukou i nohou. O několik okamžiků později se postavil, vzpřímil se a s požitkem vychutnával svou byť zatím zdánlivou svobodu. Stačil mu jediný rychlý krok, který jej přenesl k vstupní brance, a jeho prsty se sevřely kolem železných prutů a zároveň uvěznily i štíhlé ruce, jež branku přidržovaly. Jejich majitelka zvedla hlavu a beze strachu se mu zahleděla do očí.

"Co jsi zač, děvče?" ptal se. "Proč to děláš?"

"Já jsem Zenobie," odpověděla v rozpacích, trochu zadýchaná jakoby strachem. "Jsem jen jedna z dívek královského serailu."

"Pokud to není nějaký mizerný trik," zavrčel Conan, "nevidím jediný důvod, proč bys mi měla přinést ty klíče."

Sklonila tmavovlasou hlavu, pak ji znovu zvedla a upřeně se mu zahleděla do očí plných podezření. Na dlouhých řasách se zatřpytily slzy jako démanty.

"Ano, jsem jenom dívkou z králova serailu," řekla a v jejích slovech zazněla směs skromnosti a pýchy, "král mi nikdy nevěnoval ani pohled a pravděpodobně se to nestane ani v budoucnu. Jsem méně než ten poslední ze psů, kteří ohlodávají kosti v hodovní síni. Ale já nejsem žádná malovaná hračka. Jsem z masa a krve. Já dýchám, nenávidím, bojím se a miluji. A já miluji tebe, králi Conane, od chvíle, kdy jsem tě spatřila v čele tvých rytířů projíždět ulicemi Belveru, tenkrát, když jsi před lety navštívil krále Numu. Tehdy se mi srdce zmítalo v těle a chtělo se mi vyrvat z prsou, aby mohlo vyskočit do prachu pod kopyta tvého koně."

Jak mluvila, krev se jí pomalu vhrnula do tváří, ale její oči hleděly bez zaváhání do očí Conanových.

Cimmeřan zprvu neodpovídal. Byl sice divoký, vášnivý a nezkontrolovatelný, ale jen ten nejhrubší z mužů by mohl odmítnout tento zázračný dar v podobě obnažené ženské duše.

Dívka náhle sklonila hlavu a přitiskla rudé rty na prsty, které svíraly její útlá zápěstí. Pak pohodila hlavou, jako by si uvědomila vážnost celé situace, a v očích se jí objevil strach.

"Pospíchej!" zašeptala naléhavě, "je už po půlnoci. Musíš pryč!"

"Nemáš strach, že tě za tu krádež klíčů stáhnou zaživa z kůže?"

"Nikdo se to nedozví, a i kdyby si černoši ráno vzpomněli, kdo jim donesl víno, neodvážím se ohlásit, že jim někdo ukradl klíče, zatímco byli opilí. Ten jediný klíč, který nemám, otvírá právě tahle dvířka. Na svobodu se musíš dostat tak, že projdeš katakombami. Netroufám si ani hádat, jaká příšerná nebezpečí číhají tam, za těmi dveřmi. Ale vím, že mnohem nebezpečnější by pro tebe bylo prodlévat v téhle cele. Také se vrátil král Tarascus."

"Cože, Tarascus?"

"Tak jest. Vrátil se pod pečeti přísného tajemství a není to dlouho, co sestoupil do labyrintu katakomb. Když se vrátil, byl bledý a roztřesený jako člověk, který podstoupil nesmírné nebezpečí. Slyšela jsem, jak šeptá svému panoši Arideovi, že i proti Xaltotunově vůli zemřeš!"

"A co Xaltotun?" zeptal se Conan. Cítil, jak se zachvěla.

"Nemluv o něm!" zašeptala. "Démony často přivoláš právě tím, že vyslovíš jejich jméno. Otroci mi řekli, že leží ve své komnatě za zamčenými dveřmi a sní sny černého lotosu. Jsem si jista, že se ho Tarascus tajně bojí. Jinak by tě neváhal zabít veřejně. Ale dnes večer byl v katakombách a co tam dělal, to ví jen sám Mitra!"

"Přemýšlím, jestli ten člověk, který se objevil u dveří mé cely, mohl být Tarascus," uvažoval nahlas Conan.

"Tady je dýka!" zašeptala dívka a prostrčila cosi mřížemi.

Jeho dychtivé prsty se sevřely na důvěrně známém předmětu.

"Rychle, musíš projít protějšními vrátky, pak se dej vlevo a pokračuj podél kobek tak dlouho, až přijdeš ke kamennému schodišti. Je-li ti život drahý, neopouštěj chodbu s celami! Pak musíš vystoupit po schodech nahoru. Tam narazíš na padací dveře, ke kterým se opět hodí jeden z těch klíčů. Bude-li to Mitrova vůle, budu tě tam čekat." Pak zmizela a ve vzduchu zůstala jen ozvěna tichých kroků.

Conan pokrčil rameny a obrátil se k mřížové brance v protilehlé zdi. Samozřejmě to mohla být nějaká Tarascova ďábelská past, ale Conanově povaze odpovídalo mnohem víc vrhnout se přímo do takového

nebezpečí, než trpně sedět a očekávat smrt. Prohlédl si zbraň, kterou mu dívka přinesla, a pochmurně se ušklíbl. Ať už byla dívka čímkoliv, tahle dýka dokazovala, že umí myslet velice prakticky. Nebylo to štíhlé stiletto, které by mnoho žen zvolilo pro drahokamy posázenou rukojeť a zlatou záštitu a které se hodilo právě jen pro elegantní vraždu v dámském budoáru. Tohle byla skutečná zbraň bojovníka. Těžká dýka s širokou čepelí dlouhou téměř jednu stopu, jež na konci přecházela do perfektně vybroušené špičky.

Spokojeně zavrčel. Rukojeť sevřená v dlani mu dodávala pocit jistoty a sebedůvěry. Možná, že se kolem něj stahují neviditelné sítě, možná, že je obklopen zradou a nebezpečím, ale ta zbraň je skutečná. Mohutné svaly pravé ruky se mu napnuly jakoby v očekávaném úderu, který bude třeba zasadit. Přistoupil k protilehlým dvířkám a začal v nich jeden po druhém zkoušet klíče. Vzápětí zjistil, že mříž není zamčená. A přece si byl jist, že viděl tu shrbenou postavu, která ji zamykala. Pak ale ten černý stín nebyl žalárník kontrolující zámky. Naopak, právě on dvířka odemkl. Nezajištěná mříž vyvolávala ty nejchmurnější úvahy. Conan však neváhal. Strčil do branky, která se otevřela, a vystoupil z kobky do inkoustově temného prostoru.

Bylo tomu tak, jak si myslel. Tato branka vedla do další chodby. Pod nohama se mu ztrácela v temnotě vlhká kamenná dlažba a za jeho zády se táhla doleva i doprava dlouhá řada kobek stejných jako ta, ve které byl sám uvězněn. Další omezení tohoto prostoru však nebylo možno zjistit. Nezahlédl ani strop, ani zdi okolo. Slabé měsíční světlo dopadalo do těchto míst jen přes mřížoví cel a Conan byl zcela pohlcen temnotou. Oči jen o něco méně ostré než jeho by nebyly schopny spatřit slabě našedlé skvrny, které tvořila klamná měsíční záře před vchody do jednotlivých cel.

Obrátil se vlevo a vydal se rychle a nehlučně podél řady mřížových dvířek. Jeho bosé nohy nedělaly na vlhkých kamenech žádný hluk. Cestou letmo nahlížel do jednotlivých cel. Všechny byly prázdné a pravděpodobně i zamknuté. V některých z nich postřehl matný záblesk vybledlých kostí. Tyto prostory byly pozůstatkem mnohem chmurnějších dob. K jejich zbudování došlo kdysi dávno, v době, kdy Belverus byl ještě pevností a ne městem. Jak viděl, jejich současné využití bylo jistě mnohostrannější, než si okolní svět dovedl představit.

Konečně před sebou zahlédl matný obrys schodiště, stoupajícího příkrě vzhůru. Byl si jist, že právě tohle schodiště hledá. Pak se náhle bleskově otočil a přikrčil se v hlubokém stínu mezi dvěma dvířky.

Tam někde v temnotě za ním se něco pohybovalo, něco mohutného, plíživého, stvoření našlapující tiše na chodidla, která určitě nepatřila člověku. Upíral pohled zpět podél řady cel. Před každou mříží se rýsoval šedý obdélník, sotva světlejší než ostatní temnota. Na jeho pozadí zahlédl nejasnou hmotu, která se pohybovala. Nedokázal odhadnout, co je to, ale bylo to stvoření těžké a mohutné, a přesto se plížilo snadno a rychle, jak člověk nebyl schopen. Zachytil náznak pohybu vždy, když byl zastíněn světlejší obdélník, pak se tvor znovu ztratil ve tmě mezi celami. Celá situace byla jakoby neskutečná, ten plíživý pohyb, střídáný náhlou neviditelností, při které měl Conan pocit, že přechodně ztrácí zrak.

Slyšel, jak řinčí mříže, když je neznámý tvor zkoušel jednu po druhé, zřejmě aby zjistil, zda jsou zamčené. V té chvíli dorazil k cele, která byla původně Conanovým vězením a jejíž mřížové dveře se na zatáhnutí otevřely dokořán. Mohutný obrys rýsující se na okamžik ve světlejším vstupu do kobky vzápětí zmizel uvnitř. Ted' už Conan věděl, proč se Tarascus plížil podzemím tak neslyšně a proč se jeho odchod podobal spíše útěku. Tvář i dlaně mu zaplavil pot. Nemedijský král odemkl dveře cely a někde v pekelném labyrintu otevřel celu nebo klec, která věznila jakousi děsivou obludu.

Stvoření se opět vynořilo z cely a vydalo se dál chodbou. Beztvará hlava byla nakloněna hluboko k zemi a tvor už si cel vůbec nevšímal. Bylo jasné, že sleduje Conanův pach. Vzdálenost se zkrátila a Cimmeeran ted' viděl o něco lépe. Mdlé, šedivé světlo slabě ozařovalo obrovské, neforemné tělo, mnohem větší a objemnější než tělo člověka. Obluda se pohybovala vzpřímeně, i když poněkud nakloněna vpřed. Byla porostlá hustou, šedivou srstí, ve které se tu a tam bělaly stříbrné chlupy. Její hlava byla příšernou karikaturou hlavy lidské, ruce nebo spíš přední tlapy jí visely téměř k zemi.

Nyní pochopil. Už rozuměl tomu, proč byly kosti v kobkách rozdraceny a konečně poznal tajemnou příšeru katakomb. Byl to šedivý veleop, jedna z těch děsivých lidožravých opic, žijících ve vlhkých pralesích, které pokrývají východní kopcovité pobřeží Vilajetského moře. Tato stvoření považovala většina lidí za pouhý strašidelný mýtus, za jakési skřety z hyborských legend, ale ve skutečnosti to byly

nejdravější šelmy divočiny, lidožraví zabijáci nočních pralesů.

Bylo jasné, že obluda už Conana ucítila, protože se teď blížila bez jediného zaváhání. Nohy měla krátké a křivé, ale pohybovala se rychle. Conan vrhl rychlý pohled vzhůru na schodiště, uvědomil si však, že zvíře by jej dostihlo dříve, než by dosáhl dveří. Rozhodl se proto postavit se nepříteli tváří v tvář.

Postoupil kupředu, do nejbližšího světlejšího obdélníku, aby získal co nejvíce světla, protože dobře věděl, že zvíře vidí ve tmě mnohem lépe než on. Veleop jej okamžitě spatřil. Ve tmě zablýskaly mohutné zažloutlé tesáky a zvíře se vzpřímilo. Nevydalo jediný zvuk. Protože žily celý život v tichu a temnotě pralesů, byly šedé vilajetské opice němé. V divoké, tmavé tváři, tak děsivě karikující lidské rysy, se objevil výraz dychtivého vzrušení.

Conan stál ve střehu a bez jediného zachvění pozoroval přibližující se obludu. Věděl, že musí vsadit všechno na jednu kartu, na jeden jediný úder. Nebude mít čas ani podruhé bodnout, dokonce ani uskočit. První rána musí veleopa usmrtit a to ihned, pokud chce mít naději přežít drtivé objetí, jemuž se nevyhne. Na okamžik utkvěl pohledem na krátkém zavalitém krku, který se klenul ve dvou obloucích jako dva mohutné štíty. Musí to být srdce. Raději bude riskovat, že čepel sklouzne po silných žebrech, než zaútočit na místo, které nezaručuje okamžitou smrt. Conan si dobře uvědomoval, že má jen malou naději, ale přesto postavil rychlost svého oka a paže a síly svých svalů proti hrubé síle a divokosti lidožravého veleopa. Musí se srazit se zvířetem hrudí proti hrudi, zasadit smrtelný úder a pak věřit, že jeho mohutné kosti, chráněné mohutným svalstvem, vydrží děsivé sevření, které bude nevyhnutelně následovat.

Když se lidoop přiblížil téměř na dosah dlouhých, doširoka roztažených paží, vrhl se Cimmeřan vpřed a se silou násobenou divokým odhodláním přežít bodl... Cítil, jak se čepel až po jilec zabořila do chlupaté hrudi. Okamžitě pustil její držadlo, vtáhl hlavu mezi ramena a napnul všechny svaly, takže celé jeho tělo se změnilo v jediné klubko ztvrdlých svalů. Zároveň rukama uchopil svírající se paže a vrazil jedno koleno do břicha obludy, aby se co nejlépe připravil na to, co bude následovat.

Na jeden okamžik měl pocit, že se ocitl uprostřed zemětřesení, které jej trhá a drtí, ale pak sevření povolilo a on byl volný, ležel na kamenné dlažbě a vedle něj vykašlával se slábnoucím dechem život lidoop. Krví podlité oči byly obráceny v sloup a držadlo dýky se mu chvělo v prsou. Conanovo zoufalé bodnutí zasáhlo svůj cíl.

Conan dýchal vyčerpaně, jako po dlouhém a namáhavém boji, a třásl se po celém těle. Měl pocit, že má všechny končetiny vykloubené, krvácel z hlubokých šrámů, bolel ho každý sval a každá šlacha. Kdyby zvíře žilo jen o krátkou chvíli déle, byl by již určitě mrtev. Ale to se nestalo a Cimmeřanova nadlidská síla těch několik zoufalých vteřin odolala. Barbar přežil smrtelnou křeč lidožravého veleopa, ve které by byl každý slabší muž roztrhán na kusy.

6. Bodnutí nožem

Conan se namáhavě vztyčil a vytrhl dýku z hrudi mrtvého zvířete. Pak se vydal rychle po schodech. Nedovedl si představit, jaké další hrůzy skrývá temnota za ním, ale neměl nejmenší chuť utkat se s kteroukoli z nich. Takový boj, jaký podstoupil před chvílí, byl příliš vyčerpávající dokonce i pro obrovského Cimmeřana. Měsíční svět slábl, temnota houstla a slabý záchvěv paniky popohnal Cimmeřana vzhůru. S úlevou si vydechl, když dosáhl vrcholu schodiště a cítil, že třetí klíč se bezhlučně otočil v zámku. Pootevřel opatrně dveře a podvědomě očekával útok zvířete nebo člověka. Hleděl do holé, kamenné chodby, slabě osvětlené loučemi, a vzápětí se v jeho zorném poli objevila pružná postava.

"Vaše Veličenstvo," zazněl tichý, rozechvělý výkřik, ve kterém se mísila radost s úlevou. Dívka k němu přiskočila, ale pak se zahanbeně zarazila.

"Vy krvácíte!" řekla. "Byl jste zraněn!"

Odbyl její poznámku netrpělivým mávnutím ruky.

"Pár škrábanců, které by neublížily ani dítěti. Ta tvoje kudla mi přišla velice vhod. Kdyby jí nebylo, louskala by teď Tarascova opička moje kosti, aby si mohla pochutnat na morku. A co teď?"

"Následujte mě," zašeptala, "vyvedu nás za městské zdi. Tam jsem také schovala koně!"

Obrátila se a vykročila dolů chodbou, ale na nahé rameno se jí položila těžká ruka.

"Drž se vedle mne," přikázal jí klidně a ovinul jí mohutnou paži kolem štíhlého pasu. "Zatím jsi se mnou hrála poctivou hru a skoro ti věřím, ale dožil jsem se svého věku proto, že jsem nikdy nikomu nevěřil docela, ať to byl muž či žena. Tak, a kdybys mě teď snad vedla do pasti, neměla bys čas se tomu žertu ani zasmát."

Nezachvěla se při pohledu na ostří dýky vlhké krví ani při doteku jeho silné paže.

"Jestli zjistíte, že jsem vás zklamala, zabte mě bez milosti," odpověděla. "Už to, že cítím vaši ruku kolem pasu, i když je to jen z opatrnosti, je pro mne vyplněním snu."

Klenutá chodba končila dveřmi, které dívka otevřela. Hned za nimi leželo nehybné tělo velikého černocho, oblečeného jen do hedvábné bederní roušky a s turbanem na hlavě. Vedle něj ležel na dlažbě zahnutý meč. Muž se nehýbal.

"Jeho víno jsem otrávila," řekla a uhnula stranou, aby obešla bezvládné tělo. "To je poslední z nich, ten, který hlídal vnější vchod katakomb. Nikomu se z podzemí nikdy nepodařilo uprchnout a nikdo si je nepřál prohlédnout. Proto je hlídali právě jen černoši. Oni jediní také věděli, že tajemný vězeň, kterého Xaltotun přivezl ve svém válečném voze, nebyl nikdo jiný než král Conan. I já jsem to však věděla.

Nemohla jsem spát, protože zpráva o tom, jaká bitva se tam v dáli odehrává, se donesla ke mně.

Zatímco ostatní dívky spaly, stála jsem u zábradlí druhého vchodu, který se otvírá do hlavního nádvoří.

Měla jsem strach. O vás... Viděla jsem, jak vás černoši vynášejí vzhůru po schodišti, a naštěstí byl váš obličej ozářen světlem loučí. V noci jsem se vplížila do tohoto křídla paláce, právě včas, abych zahlédla, jak vás odnášejí dolů do katakomb. Neodvážila jsem se přijít před příchodem noci. Musel jste ležet omámený v Xaltotunově komnatě celý den! Musíme být velice opatrní. Dnes v noci se v paláci dějí podivné věci! Otroci sice tvrdí, že Xaltotun leží pohroužen v tvrdý spánek, vyvolaný černým lotosem, a to se skutečně stává, ale v paláci je i Tarascus. Přišel tajně. Do zámku vstoupil boční brankou, zahalený až po oči do pláště, zaprášeného jako po dlouhé cestě. Provázel ho jen jeho panoš, štíhlý a mlčenlivý Arideus. Já tomu sice nerozumím, ale mám strach."

Z chodby se vynořili u paty úzkého, točitého schodiště a vyšli nahoru. Tam dívka přistoupila ke zdi a odsunula stranou jednu zdobenou výplň, která se tiše vrátila zpět, když se jí protáhli, a stala se znovu nevýraznou součástí honosné zdi. Ocitli se v chodbě poněkud prostornější, s podlahou krytou kobercem. Zdi byly potaženy tapetami a celý prostor zalévala zlatavá záře vysoko pověšených lamp.

Conan ostražitě naslouchal, ale palác tonul v naprostém tichu. Nevěděl, ve které části obrovské budovy se nacházejí, ani kde leží Xaltotunova komnata. Dívka se třásla a táhla jej dál chodbou, až se zastavila před výklenkem zakrytým saténovým závěsem. Odhrnula jej, pokynula Conanovi, aby vstoupil dovnitř a zašeptala: "Počkejte tady! Za těmi dveřmi na konci chodby celý den procházejí sluhové a otroci a často je tam někdo i v noci. Půjdu napřed a podívám se, než se vydáme dál, zda je cesta volná."

V tom okamžiku se mu ve tváři objevilo podezření, ke kterému ostatně neměl celou dobu daleko.

"Chceš mě vlákat do pasti?"

V tmavých očích se jí zaleskly slzy, klesla na kolena a uchopila ho za ztvrdlou dlaň:

"Můj králi, teď mi musíte důvěřovat!"

Její hlas se chvěl zoufalou naléhavostí. "Budete-li pochybovat a váhat, jsme ztraceni. Proč bych vám pomohla uprchnout z podzemí a dovedla vás až sem? Proto, abych vás zradila?!"

"Dobrá," zabručel. "Věřím ti, i když, u Croma, celoživotních zvyků se člověk těžko zbavuje. Abych řekl pravdu, teď už bych ti neublížil, ani kdybys mi poštvála na krk všechny šermíře Nemedie. Kdyby totiž nebylo tebe, vrhla by se na mě ta prokletá Tarascova opice tam v cele, když jsem byl bezmocný a v řetězech a beze zbraně. Dělej, jak uznáš za vhodné, děvče." Políbila mu ruku a svižně se rozběhla ke konci chodby, kde zmizela za těžkými dvojítymi dveřmi.

Díval se za ní a přemýšlel, zda je nebo není hlupák, když jí důvěřuje. Pak pokrčil rameny a zatáhl závěs tak, aby úkryt nebylo vidět. Nepřekvapilo jej příliš, že vášnivá mladá žena riskuje svůj život, aby jeho zachránila. Takové situace už v životě zažil. Mnoho žen na něj hledělo s touhou, ať už to bylo v dobách jeho toulek světem či v čase jeho kralování.

Ve svém úkrytu však nestrávil čas nečinně. Prohlížel pečlivě celý prostor, aby zjistil, zda výklenek nemá

jiný východ. Nakonec skutečně jeden našel. Byl to vchod do úzké chodbičky, zamaskované látkovým čalouněním, která vedla k ozdobným dveřím. Ty byly stěží rozeznatelné ve slabém světle, pronikajícím do těchto míst z výklenku. Když Conan do chodbičky nahlížel, zaslechl kdesi před sebou za úzkými veřejemi zvuk otvíraných dveří a pak nezřetelné hlasy. Povědomý tón jednoho z nich způsobil, že po jeho obličejí přeběhl záchvěv nevole. Bez váhání se vydal chodbou a jako šelma připravená ke skoku se přikrčil na jejím konci. Úzké dveře nebyly zamčeny a po chvilce opatrných pokusů se mu je podařilo maličko pootevřít. Proč tohle všechno podnikal, by nebyl schopen ani zdůvodnit, ani vysvětlit. Dvířka byla i na druhém konci pokryta látkou, ale malým otvorem v sametovém závěsu mohl nahlédnout do místnosti osvětlené svíci, stojící uprostřed ebenového stolu. Spatřil dva muže. Jeden byl zjizvený, odpudivě vyhlížející tulák v kožených kalhotách a rozedraném plášti, druhý byl Tarascus, nemedijský král.

Tarascus vypadal jako nemocný. Byl pobledlý a neustále naslouchal a rozhlížel se kolem, jako by se obával, že uslyší zvuk neočekávaných kroků nebo uvidí něco, čeho se obává.

"Vydej se na cestu rychle, nejlépe hned," říkal právě. "On leží v hlubokém spánku, způsobeném drogou, ale nedá se předpokládat, kdy se probudí."

"Jak podivné slyšet slova strachu z takových úst," odpověděl cizinec hrubým, dunivým hlasem.

"Víš dobře, že se žádného obyčejného člověka nebojím. Ale když jsem na vlastní oči spatřil, jak se bortí útesy u Valkie, nabyl jsem jistoty, že tento muž, ďábel, kterého jsme oživil, není žádným šarlatánem.

Obávám se jeho moci právě proto, že neznám její rozsah. Jsem si však zcela jist, že ona síla je jakýmsi způsobem spojená s tou prokletou věcí, kterou jsem mu ukradl. Ta věc jej přivedla k životu, musí být tedy základem jeho magických sil. Ukryl ji samozřejmě dobře," pokračoval král, "ale otrok, který ode mne dostal tajné příkazy, ho hlídal a zjistil, že Xaltotun předmět uchovával ve zlaté truhlici, a dokonce se dozvěděl, kde je ukryta. I tak bych se ji neodvážil ukrást, kdyby Xaltotun neupadl do lotosového spánku. Pevně věřím, že v té věci spočívá tajemství jeho síly. S její pomocí jej Orastes oživil, s její pomocí by nás Xaltotun všechny učinil svými otroky, pokud bychom si nedali pozor. Proto ti příkazuji, vezmi tu prokletou věc a hoď ji do moře. A znovu ti říkám, že to musí být daleko od pevniny, aby ji ani příliv, ani bouře nemohly vyplavit na pobřeží. Dostal jsi dobře zapláceno."

"To tedy ano!" zavrčel pobuda. "A navíc ti dlužím mnohem víc než zlato, králi. Jsem ti zavázán vděčností. I zloději a vrazi dovedou být vděční."

"Ať už máš pocit, že mi dlužíš cokoliv," odpověděl Tarascus, "až hodiš tuhle prokletou věc do moře, budeme vyrovnáni."

"Pojeďu do Zingary a tam nastoupím v Kordavě na loď," sliboval druhý. "Neodvážím se ukázat v Argosu, kvůli té vraždě..."

"Na tom ani trochu nezáleží, tady to máš a kuň tě očekává dole ve dvoře. A teď běž! Běž rychle!"

Poté si cosi podali, cosi, co svítilo jako živý oheň. Conan záblesk zachytil pohledem jen letmo. Pobuda si stáhl do čela klobouk se zlomenou střechou, přitáhl si plášť kolem ramen a rychlým krokem vyšel z místnosti. V téže chvíli, kdy za ním zapadly dveře, vrhl se Conan bez váhání kupředu a v očích mu hořela touha zabít. Snažil se držet zpět tak dlouho, jak to jen bylo možné. Pohled na úhlavního nepřítele, kterého měl téměř na dosah ruky, však způsobil, že nakonec podlehl volání divoké krve a zapomněl na opatrnost i na své bezpečí.

Tarascus se právě obracel k hlavním dveřím, když Conan škubnutím rozhrnul závěs a jako zdivočelá šelma se vrhl do místnosti. Tarascus se otočil, ale mnohem dřív, než poznal útočníka, mu vnikla Conanova čepel do těla.

Bohužel rána nebyla zdaleka smrtelná, jak si Conan uvědomil ihned v okamžiku, kdy dopadla. Noha se mu v poslední chvíli zachytila v záhybu závěsu a odchytila jej z plánovaného směru. Hrot dýky projel shora Tarascovým ramenem, sklouzl mu po žebrech a v tom okamžiku nemedijský král vykřikl.

Úder sám i náraz Conanova těla jej srazil na stůl, který pod tou vahou povolil, převrátil se a svíce, jež na něm stála, zhasla. Setrvačností se oba muži zřítili na zem a utržený závěs je oba zahalil do svých záhybů.

Conan bodal potmě tam, kde tušil svou oběť, a Tarascus ječel v záchvatu panické hrůzy. Strach mu dodával nadlidských sil. Nakonec se vymanil zpod závěsů, potácel se tmou a řval: "Pomóc! Strážé! Ariede! Oraste! Oraste!"

Conan se také osvobodil, když odkopl závěs a zbytky rozbitého stolu, a s trpkým zklamáním divoce zaklel. Byl poněkud zmaten, protože neznal plán paláce a rozložení okolních místností. Kdesi opodál stále ještě zaznívaly Tarascovy výkřiky a odněkud zvenčí se začaly ozývat divoké odpovědi. Nemedijec mu potmě uprchl a Conan si nebyl jist, kterým směrem. Conanův divoký pokus o mstu se nezdařil a teď mu zbývala jen jediná možnost. Zachránit si svou vlastní kůži, pokud to bude ještě možné.

Celý zpocený proběhl Conan zpět úzkým průchodem do výklenku. Tam vyhlédl do osvětlené chodby, právě včas, aby spatřil přibíhající Zenobii s očima rozšířenými hrůzou.

"Co se to stalo!?" vykřikla. "Celý palác je na nohou! Přisahám, že jsem vás nezahladila..."

"Já vím, to já jsem strčil do toho vosího hnízda," zavrčel. "Pokusil jsem se trochu vyrovnat účty. Kudy vede nejkratší cesta ven?"

Beze slova jej uchopila za zápěstí a rozběhla se chodbou. Dříve než doběhli k těžkým dveřím na jejím konci, ozvaly se právě za těmito dveřmi tlumené výkřiky a rám se začal otřásat pod těžkými údery z druhé strany. Zenobia sepnula ruce a zvolala se zoufalstvím v hlase:

"Odřízli nás! Když jsem se vracela, dveře jsem zamkla, ale oni je zanedlouho vyrazí. Cesta k postrannímu vchodu však vede jediné tudy!"

Conan se obrátil. Odkudsi z hloubi paláce k nim chodbou doléhal stále silící hluk, což dokazovalo, že nepřátelé jsou jak před nimi, tak i za nimi.

"Rychle! Tam, těmi dveřmi!" vykřikla zoufalá dívka a otevřela jedny z mnoha dveří, vedoucích do komnat.

Conan ji následoval dovnitř a hned za sebou dveře zavřel a zastrčil zlatou závoru. Ocitli se v ozdobně zařízené místnosti a dívka jej táhla přímo k zamřížovanému oknu, kterým bylo vidět trávník, keře a stromy.

"Jste silný. Kdyby se vám podařilo vytrhnout tyhle mříže, měl byste ještě naději na útěk. Zahrada je sice plná stráží, ale keře jsou tak husté, že byste se jim mohl vyhnout. Jižní zeď zahrady je současně i její nejjižnější hradbou města. Jakmile se dostanete přes ni, máte už velkou naději na záchranu. V křovitém porostu u západní cesty máte ukrytého koně. Znáte přece Thrallovu fontánu?"

"Samozřejmě, ale co s tebou? Počítal jsem s tím, že tě vezmu s sebou!"

Krásnou dívčinu tvář přeběhl záchvěv nesmírného štěstí.

"Pak pohár mého štěstí přetéká. Ale nechci vás zdržovat nebo zpomalovat váš útěk. Byla bych vám jenom přítěží a útěk by se vám v žádném případě nezdařil. Nikoho ani nenapadne, že jsem vám pomáhala dobrovolně. Teď běžte. To, co jste řekl před okamžikem, bude po dlouhé roky největším štěstím mého života."

Pozvedl ji vzhůru. Ve svých železných pažích přitiskl k sobě to pružné, štíhlé a rozechvělé tělo a divoce ji líbal na oči, ústa, tváře i krk, až téměř omdlela bez dechu v jeho náručí. Byl divoký a nevyzpytatelný jako bouře a stejně bylo i jeho milování.

"Půjdu," zahučel potom, "ale u Croma, jednoho dne se pro tebe vrátím!"

Otočil se, uchopil zlatou mříž, která chránila okno, a jediným nadlidským náparem ji vyrval z okenního otvoru. Přehodil přes parapet jednu nohu, pak i druhou a vzápětí s lehkostí rozeného horala šplhal dolů po zdi zdobené bohatými arabeskami. Z poměrně velké výšky seskočil, tiše přešel do kotoulu a rozplynul se ve stínech husté spleti křoví a rozložitých stromů, jako by byl sám stínem. Letný pohled přes rameno mu ještě ukázal Zenobii, která stála v okně, s rukama vztaženými v marném gestu touhy a loučení.

Zahradou skutečně pobíhali strážníci a většina z nich se stahovala k paláci, kolem něhož neustále sílil hluk. Strážce tvořili vybraní muži, silní a vysocí, v leštěných pancířích a helmách s chocholy. Jak spěchali zahradou, odráželo se jim světlo pochodní na krunýřích a zrazovalo tak každý jejich pohyb, stejně jako hlasité dupání, křik a nadávky. Pro Conana, který vyrostl v divočině, byly jejich přesuny stejně slyšitelné jako pohyb dobytčího stáda. Někteří z nich prošli jen asi krok od jeho úkrytu v podrostu, aniž měli o jeho přítomnosti nejmenší ponětí. Protože mířili k paláci, zdálo se, že je jejich okolí vůbec nezajímá.

Když s výkřiky přešli, Cimmeřan se vztyčil a tiše a rychle jako divoká šelma se vydal zahradou.

K jižní zdi se dostal rychle a stejně rychle vyběhl i po schodech vedoucích na ochoz. Jako vždy v takových případech byla zeď postavena tak, aby udržela lidi venku, ne uvnitř. V dohledu nepřecházela jediná stráž. Conan, přikrčený u předprsně, se ohlédl zpět k velkému paláci, jehož střechy přesahovaly i

koruny cypřišů v zahradě. Všechna okna byla osvětlena a za nimi Conan viděl míhající se postavy, které pobíhaly jako loutky na osvětleném jevišti. Ušklíbl se a pozvedl ruku v gestu, které vyjadřovalo současně hrozbu i rozloučení. Pak se pověsil na hřeben hradby a bez nejmenšího zaváhání seskočil dolů.

Nízký strom při úpatí hradeb přijal s tichým ořesem jeho váhu a o chvíli později už se Conan vzdaloval západním směrem podél obranných valů. Byl tichý jako stín a běžel zvláštním, houpavým klusem horalů. Cesta mu rychle ubíhala.

Zdi Belveru obklopovaly zahrady a přepychové vily. Žádný z unavených otroků, kteří dřímali u svých halaparten, si nevšiml tiché a rychlé postavy, jež přelézala zdi, křižovala uličky tvořené stromořadím a bez jediného zvuku si hledala cestu vinicemi a zahradami. Jen hlídací psi se tu a tam vzbudili, ale než se stačili probrat a rozštěkat, byl člověk – stín, jehož napůl cítili a napůl tušili, dávno pryč.

V palácové komnatě se zatím Tarascus zmítal na krví potřásněném lehátku a divoce klel. Orastes ošetřoval jeho zranění hbitými a zkušenými prsty. Chodby paláce zaplnili rozechvělí služebníci s vystrašenými očima, ale místnost, kde se nacházel král a odrodilý kněz, byla úplně prázdná.

"Jsi si jistý, že stále ještě spí?" ptal se už bůhví po kolikáté Tarascus zaťatými zuby. Tiše usykával, když mu Orastes ošetřoval dlouhé, krvácející rány v rameni a na žebrech jakýmsi bylinným odvarem. "U Ishtary, Mitra a Seta! To pálí jako plameny pekelné!"

"Ve kterých by ses ostatně v této chvíli už smažil, kdybys neměl tak nesmírné štěstí!" poznamenal suše Orastes. "Ten, kdo tě napadl, chtěl zabít. Ale ano, už jsem ti řekl, že Xaltotun stále ještě spí. Proč tě právě tohle tak hrozně zajímá? Co to má společného s tím vražedným útokem?"

"Ty skutečně nevíš nic o tom, co se odehrálo dnes v noci v paláci?" Tarascus ulpěl pátravým zrakem na tváři Orastově.

"Nic. Jak víš, překládám pro Xaltotuna už několik měsíců staré rukopisy. Je třeba je přepsat z nových jazyků do těch, v nichž je schopen je číst. Byl znalý většiny nářečí své doby, ale nových jazyků se zatím naučil jen několik, a pro urychlení věci mu překládám novější díla, aby věděl, kam věda pokročila od doby jeho smrti. Netušil jsem, že se vrátil včera, a zjistil jsem to až tehdy, když pro mne poslal, aby mi vyprávěl o boji. Pak jsem se vrátil ke své práci. Neměl jsem zprávu o tvém návratu, dokud mě hluk nevyvolal na chodbu, abych zjistil, co se děje."

"Takže ani nevíš, že Xaltotun přivezl aquilonského krále živého sem do paláce?"

Orastes potřásl hlavou bez přílišného překvapení.

"Xaltotun mi pouze oznámil, že Conan už nám nebude dělat žádné potíže. Z toho jsem usoudil, že je mrtev, ale na podrobnosti jsem se už neptal."

"Xaltotun mu zachránil život, zatímco já bych ho rozhodně zabil," zavrčel Tarascus. "Xaltotunovy důvody jsou mi úplně jasné. Chce Conana držet v zajetí, aby ho v případě potřeby použil jako prostředek proti nám, proti Amalricovi, Valeriovi a mně. Dokud Conan žije, představuje pro nás hrozbu, protože je to pro Aquilonii sjednocující prvek. Tak nás může Xaltotun přinutit, abychom se chovali, jak si bude přát. Nevěřím té oživlé pythonské mrtvole. A v poslední době jsem se ho začal opravdu bát. Sledoval jsem jej, když se vracel od Valkie na východ. Vyjel jsem o několik hodin později než on. Chtěl jsem vědět, co zamýšlí udělat s Conanem. Zjistil jsem, že ho uvěznil v katakombách. Navzdory Xaltotunovi jsem se rozhodl, že dohlédnu na to, aby barbar zemřel. Takže jsem..."

Ode dveří se ozvalo opatrné zaklepání.

"To je Arideus," kývl Tarascus, "ať vejde."

Vstoupil zachmuřený panoš, jehož oči planuly potlačovaným vzrušením.

"Tak co, Aridee," vykřikl Tarascus, "našel jsi toho muže, který mě napadl?"

"Vy jste ho nezahlédl, můj pane?" zeptal se Arideus jako člověk, který se chce ujistit o něčem, co už ví.

"Vy jste ho nepoznal?"

"Ne, stalo se to tak rychle a svíce přitom zhasla. Stačil jsem si jen pomyslet, že je to nějaký ďábel, vyvolaný Xaltotunovými kouzly..."

"Pythonec spí v zamčeném pokoji zajištěném závorou. Ale já jsem sestoupil i do podzemí," Ariedus nervózně potráhal úzkými rameny.

"Tak už ksakru mluv, člověče!" vykřikl netrpělivě Tarascus.

"Našel jsi tam něco?"

"Prázdnou kobku," zašeptal panoš, "a tělo mrtvého veleopa!"

"Cože?" vzhlédl prudce Tarascus a krev se mu vyhnula z rány.

"Tak jest! Lidojed je mrtev – má probodnuté srdce – a Conan je pryč!?"

Tarascovi zšedla tvář a bez odporu se opět na Orastův pokyn položil. Kněz se dal do dalšího ošetřování jeho ran.

"Conan!" opakoval Tarascus. "Čekal jsem rozdrcenou mrtvolu a on zatím uprchl. Myslel jsem, že se za útokem skrývá Xaltotun. Teď je mi to jasné. U všech bohů i d'áblů! Ten člověk, který mě bodl, to byl Conan, Aridee!"

"Prosím, Vaše Veličenstvo!"

"Prohlédněte každý kout paláce. Ten chlap se může plížit temnými chodbami jako hladový tygr. Žádná díra nesmí uniknout té prohlídce a ostražitosti. Pamatuji, že nelovíš civilizovaného člověka, ale krvežíznivého divocha, jehož síla a zuřivost předčí i divoké zvíře. Prohledej všechna palácová nádvoří i zahrady i celé město. Postav řetěz stráží okolo hradeb. Jestliže zjistíš, že už se dostal z města, což je docela dobře možné, seber patrolu těch nejlepších jezdců a vydej se po jeho stopě. Jestliže uprchl z města, bude to jako honit vlka v horách, ale pospěš si, třeba se ti podaří ho ještě lapit!"

"Tahle záležitost vyžaduje víc než obyčejný lidský mozek," řekl Orastes. "Myslím, že bychom měli požádat o radu Xaltotuna."

"Ne!" vykřikl Tarascus divoce. "Ať vojáci Conana pronásledují a ať ho zabijí na místě! Xaltotun nám nebude moci zkřivit ani vlas na hlavě, když zabijeme vězně na útěku!"

"Dobrá," řekl Orastes. "Já sice nepocházím z Acheronu, ale i tak se vyznám alespoň zčásti v temných vědách a mohu vládnout jistým duchům, kteří se projevují v materiální podobě. Myslím, že vám mohu pomoci."

Thrallova fontána stála v hustém kruhu dubů u cesty v místě vzdáleném necelé dvě míle od městských hradeb. Už z dálky dolehlo noční tmou ke Conanovým bystrým uším její melodické zurčení. Zhluboka se napil z ledového pramene a pak se vydal směrem k jihu k husté skupině křovin, jediné větší v okolí. Obešel ji a spatřil ohnutého bílého koně, uvázaného k větvím. Jediným krokem k němu přiskočil a zhluboka si spokojeně oddychl, když jej přiměl k rychlému otočení zlomyslný smích, který se mu ozval za zády.

Ze stínu stromů vystoupila do měsíčního světla postava oděná v těžkém brnění, jež se ve slabém nočním světle matně lesklo. Tohle nebyl žádný vyšňořený a naleštěný hradní švihák, ale urostlý muž z Marionu v šedivé kroužkové zbroji – jeden z dobrodruhů, příslušník válečnické kasty, která byla nemedijskou zvláštností. Dobrodruzi se skládali z lidí, jimž se nepodařilo dosáhnout bohatství a rytířského stavu nebo kteří byli naopak z tohoto stavu vyloučeni. Tvrdí, častými boji zocelení rváči zasněžili své životy válce a dobrodružství. Představovali samostatnou společenskou vrstvu, někdy byli ochotni převzít velení nad žoldnéřskými oddíly, ale sami se nepodřizovali nikomu s výjimkou krále. Conan si ihned uvědomil, že nemohl být zaskočen nebezpečnějším protivníkem.

Rychlým pohledem vůkol se přesvědčil, že muž je sám. Pak se pomalu zhluboka nadechl a opatrně nohama odhrábl drobný štěrk z místa, kde stál. Šlachy a svaly se mu napjaly.

"Právě se vracím do Belveru, byl jsem za jistým posláním, kterým mě pověřil Amalric," promluvil dobrodruh a opatrně postoupil vpřed. Světlo hvězd se odráželo v jediném dlouhém záblesku od dlouhé čepele těžkého meče, který svíral v ruce. "Ten kůň v křoví zaržál, když ucítil mého. Šel jsem zjistit, co je to za zvíře, a tak mě napadlo, že je to trochu divné, kůň tak daleko od hradeb a jezdec široko daleko nikde. Čekal jsem tedy a ejhle, jaký se mi podařil vzácný úlovek!"

Dobrodruzi se živili svým mečem.

"A navíc já tě znám!" zamumlal Nemedijec. "Ty jsi Conan, král aquilonský! Myslel jsem, že jsem tě viděl umírat pod kamennou lavinou u Valkie, ale..."

Conan skočil jako rozrušený tygr. I když byl dobrodruh velmi zkušeným bojovníkem, nepočítal s nesmírnou rychlostí, kterou byly schopny vyvinout barbarovy svaly. Byl útokem zaskočen, čepel jen napolo zvednutou. Dřív než se mohl krýt nebo zaútočit, vnikl mu hrot královny dýky shora šikmo do krku, těsně nad okrajem kroužkové zbroje, a pak jej následovala celá čepel. S přidušeným zabubláním se

dobrodruh zakymácel a zřítíl k zemi. Conan přitom bezohledně vytrhl čepel z rány své oběti. Bělouš divoce funěl a ržál při pachu čerstvé krve, který k němu zavál.

Conan stál nad svým padlým nepřítelem jako socha. Na širokých prsou se mu perlil pot, z dýky, kterou svíral v pěsti, stékaly rudé krůpěje.

Napjatě naslouchal. V okolním stromoví se až na občasné výkřik probuzeného ptáka neozval jediný zvuk. Od města se sem však nesl ostrý, poplašný halas trumpet, který snadno překonával nevelkou vzdálenost.

Spěšně se sehnul k padlému muži. Rychle, ale pečlivě mrtvého prohledal a zjistil, že pokud nesl nějakou zprávu, byla to zpráva ústní. Čas ho však neúprosně poháněl. Do úsvitu už mnoho nezbývalo. O chvíli později cválal po bílé západní silnici mohutný bělouš a jezdec, kterého nesl, byl oděn v šedou zbroj nemedijského dobrodruha.

7. Závoj se protrhává

Conan věděl, že jeho jediná naděje spočívá v rychlosti. Ani mu nepřišlo na mysl, že by se mohl ukrýt někde v okolí Belveru a vyčkat, až pronásledování skončí. Předpokládal, že Tarascův čarodějný spojenec by jej snadno vypátral a vypudil z úkrytu. Kromě toho Conan nebyl ten, kdo by si chtěl hrát na schovávanou. Měl rád, když mohl jednat přímo. Přímý boj, otevřené stíhání, to obojí mnohem lépe vyhovovalo jeho divoké povaze. Jak dobře věděl, měl slušný náskok. Teď začne pronásledování, které povede až ke vzdáleným hranicím, a Conan byl pevně rozhodnut na té cestě pronásledovatele uštvať. Zenobie volila dobře, když vybrala pro Conana právě tohoto bělouše. Jeho síla, rychlost a vytrvalost byly výjimečné. To děvče se vyznalo ve zbraních i koních a jak si Conan s určitou spokojeností pomyslel, vyzná se i v mužích. Mířil na západ a udržoval koně v klidném cvalu.

Krajina, kterou projížděl, spala. Míjel hájky chráněné vesničky, bílé šlechtické domy uprostřed rozlehlých plání a sadů, které však ubývaly, čím dále k západu postupoval. Jak řídly vesnice, kraj byl stále drsnější a pevnosti a hrádky, čnící na vysokých skalínách, mluvily jasnou řečí o stovkách let pohraničních válek. Z žádného hradu ani pevnosti však nevyjel nikdo, kdo by ho chtěl kontrolovat či zastavit. Pánové těchto opevnění vytáhli do boje pod Amalricovými praporci. Vlajky, které obvykle povlávaly na věžích, teď pleskaly ve větru nad rovinami Aquilonie.

Když se Conanovi ztratila za zády poslední příkrčená vesnička, opustil udusanou cestu, která se začala velkým obloukem stáčet k severozápadu ke vzdáleným horám. Kdyby totiž zůstal na cestě, znamenalo by to projet kolem strážních věží, chránících hraniční přechody. Ty však byly stále obsazeny hlídkami, které by jej nenechaly projet bez povšimnutí. Dobře věděl, že se v době války nemusí obávat jízdních hlídek, obvykle sítěžících obě strany hranic. Navíc se po cestách budou k ránu vracet skupiny volských potahů, vezoucích z bojiště zraněné a zabitě vojáky.

Cesta, po níž jel z Belveru, jako jediná křižovala devadesátimílový hraniční úsek probíhající od severu k jihu. Hranice tedy sledovala údolí a průsmyky a kraj kolem byl divoký, pustý a jen výjimečně obydlený. Conan zamířil přímo na západ s rozhodnutím překročit hranici východně od cesty v divoké, kopcovité krajině, porostlé hustými lesy. To byla cesta namáhavější, ale kratší a mnohem bezpečnější pro uprchlého, pronásledovaného vězně. Jeden muž na koni mohl projít krajinou, která by byla pro armádu neprůchodná.

Nepodařilo se mu bohužel dorazit ke kopcům do úsvitu. Tyčily se před ním jako dlouhá, nízká a modrošedá hradba. Tady se nenacházely ani vesnice, žádné bílé domy, napůl ukryté v nádherných sadech. Ranní vítr čeřil vysokou ostrou travu a široko daleko nebylo vidět nic jiného než rozlehlé pásy hnědé země, tu a tam pokryté ostrůvky uschlé trávy, a mohutné zdi jakési pevnosti na nízkém pahorku. Příliš mnoho aquilonských jezdců překročilo v nedávných letech pahorkatinu, takže většina původních obyvatel se přestěhovala více na východ.

Úsvit letěl přes step jako požár hnaný větrem a kdesi vysoko nad Conanovou hlavou se ozval pochmurný křik divokých husí, které v klínu mířily na jih. V malé, travnaté proláklíně Conan zastavil a odsedlal koně. Hřebcovy boky se těžce zdvíhaly a srst měl pokrytu pěnou. Conan jej celou noc

nemilosrdně poháněl kupředu. Zatímco se kůň pásal a válel v trávě, lehl si Conan na vrcholek nevysokého pahorku a zahleděl se na východ. Daleko na severu viděl cestu, linoucí se jako bílá stuha krajinou. Kam oko dohlédlo, nespatřil na ní jediný pohybující se černý bod. Ani kolem vzdálené pevnosti se nedělo nic, co by dávalo tušit, že její posádka zahlédla osamělého jezdce.

Po hodině se situace nijak nezměnila. Jedinou známkou života byl občasný odraz světla od pancíře vojáka na vzdálené pevnostní hradbě a havran vysoko na obloze. Pták se však choval podivně; létal v širokých kruzích dopředu a dozadu, snášel se nízko a zase vzlétal vysoko k mrakům, jako by něco hledal.

Conan znovu osedlal koně a vydal se dál k západu, tentokrát už mnohem pomalejším tempem.

Když vyjel na protější svah malého údolí, zaznělo mu nad hlavou několikeré zakrákání. Jakmile vzhledl, viděl, že havran pleskající křídly se mu vznášel přímo nad hlavou a nepřetržitě křičí. Pokračoval v cestě, ale pták jej neustále sledoval a držel se vysoko nad ním. Ranní ticho bylo rozdrceno jeho řezavým krákoráním a pták ani v nejmenším nedbal na Conanovy pokusy odehnat jej.

Tak to pokračovalo po celé dlouhé hodiny, až Conan v bezmezném vzteku skřípal zuby a cítil, že by dal půl svého království za možnost zakroutit tím černým krkem.

"Pekelný ďáble!" zařval divoce a hrozil pěstí v železné rukavici neodbytnému ptáku. "Proč mě následuješ svým odporným krákoráním? Zmiz, ty odporný výhonku prokletí, a běž si hledat obživu někam do polí!"

Vystupoval po prvním táhlém úbočí pahorkatiny a zdálo se mu, že kdesi daleko vzadu slyší slabou ozvěnu krákorání. Otočil se v sedle a za malou chvilku objevil droboučký černý bod, visící vysoko na obloze. Přímou pod ním zachytil odraz odpoledního slunce na oceli. To mohlo znamenat jen jedno – ozbrojence. Nejeli po cestě, protože ta zmizela dávno za obzorem, jezdci sledovali jeho.

Tvář se mu zachmuřila a slabě se zachvěl, když znovu pozvedl hlavu k havranovi, letícímu vysoko nad ním.

"Takže je to něco jiného než náhodný rozmar hloupého ptáka?!" zahučel. "Ti jezdci tě nevidí, ty pekelný zmetku, ale vidí tě ten druhý pták. A oni vidí jeho. Ty sleduješ mne, on sleduje tebe a oni jedou za ním. Co vlastně jsi, pouhý šikovně cvičený opeřenec nebo ďábel v ptačí podobě? Poštval tě na mou stopu Xaltotun? Nebo jsi sám Xaltotun?"

Odpovědělo mu pouze ostré zakrákání, zvonící drsnou zlomyslností.

Conan už dál neplýtl slovy na černého ptáka, který jej zrazoval, a zachmuřeně pokračoval v cestě táhlým úbočím pahorkatiny. Neodvažoval se koně příliš pobízet, protože věděl, že odpočinek, který mu dopřál, nebyl dostatečný. Měl stále ještě velký náskok před pronásledovateli, uvědomoval si však, že se vzdálenost sice pomalu, ale neustále zkracuje. Jejich koně byli čerstvější než jeho zvíře. Odhadl, že si je zřejmě vyměnili na hradě, který minul.

Cesta se stávala neschůdnější, krajina divočejší. Příkré, travnaté kopce přecházely v horská, hustě zalesněná úbočí. Tady by se mohl snadno ztratit svým pronásledovatelům nebýt toho pekelného ptáka, který se mu s divokým křikem vznášel nad hlavou. Dávno už je v členité krajině ztratil z očí, ale byl si jist, že stále jedou za ním, neomylně vedeni svými opeřenými spojenci. Černá silueta nad hlavou mu připadala jako sám ďáblův zplozenec, který byl schopen pronásledovat svou oběť až na kraj světa. Marně se pokoušel zasáhnout ptáka kameny: jen míjely cíl a padaly k zemi, přestože v mládí trefoval sokola v letu. Kůň rychle ztrácel síly. Conan si uvědomoval bezvýchodnost svého postavení. Měl pocit, že jeho osud se naplnil. Marně hledal jakoukoliv cestu k úniku. Stal se stejným zajatcem jako v podzemních chodbách Belveru. Conan však nebyl netečným synem východu, aby odevzdaně čekal na to, co se zdálo být nevyhnutelné. Když už nemůže uprchnout, vezme s sebou na věčnost alespoň tolik ze svých nepřátel, kolik bude moci. Obrátil koně k širokému pásu křovin, které obrůstaly mělkou roklínou, aby se poohlédl po nejvýhodnějším místě, kde by vybojoval svůj poslední boj.

V té chvíli kdesi před ním zazněl podivný, ostrý výkřik, výkřik lidský, a přece v podivné tónině. V následujícím okamžiku se prodral stěnou keřů a spatřil původce toho zvláštního zvuku. Na malé mýtině pod ním právě čtyři žoldnéři v nemedijské zbroji přehazovali smyčku přes hlavu hubené stařeny oblečené v oděvu venkovanů. Otýpka suchých větví, svázaných provazem, která ležela opodál, dostatečně vysvětlovala, co ji do těchto míst přivedlo. Conan z úkrytu pozoroval, jak čtyři suroví, silní vojáci táhnou ubohou stařenu k nedalekému stromu, jehož vodorovná větev měla očividně posloužit jako břevno

šibenice. Divoká nenávist mu zaplavila srdce. Již před hodinou přešel hranici. Stál na své vlastní půdě, ve své zemi a přihlížel násilí páchanému na jedné ze svých poddaných. Stará žena se bránila s udivující silou a houževnatostí a náhle znovu pozvedla hlavu a ze rtů jí vyšel ten podivný, daleko se nesoucí výkřik, který uslyšel předtím. Jako zlomyslná ozvěna na něj odpověděl výkřik havrana, vznášejícího se nad vrcholy stromů. Vojáci se sprostě rozesmáli a jeden z nich udeřil stařenu přes ústa.

Conan se svezl ze sedla unaveného koně a seskočil z nízkého skaliska přímo do rokliny. Dopadl se zazvoněním zbroje na travnaté dno. Při tomto zvuku se všichni čtyři muži otočili a tasili meče. S úžasem pohlíželi na obrovskou postavu v rytířské zbroji, která se před nimi tyčila s mečem v ruce.

Conan se skřípavě zasmál. Oči měl tvrdé jako křemen.

"Vy psi," řekl beze stopy zloby, ale také beze stopy milosrdenství. "Nemedijští šakalové se pasovali na katy a věši poddané podle libosti? Nejprve musíte srazit hlavu jejich krále! Tak, tady stojím a čekám, že se po pansku pobavíme!"

Vojáci na něj nejistě pohlíželi, když k nim pomalu vykročil.

"Co je to za šílence!" zavrčel jeden z nich s tváří zarostlou hustým vousem. "Nese nemedijskou zbroj, ale mluví s aquilonským přízvukem."

"Na tom nezáleží," ozval se druhý, "nejdříve zabijeme jeho a pak pověsíme tu babiznu."

S pozvednutým mečem se vrhl na Conana. Avšak dřív než mohl zasadit první ránu, králova obrovská čepel sjela jako blesk a rozťala helmu i lebku pod ní. Muž mu padl k nohám, ale vojáci byli v půtkách zakalení válečníci. Zavyli jako vlci, obstoupili postavu v šedivé zbroji a vzápětí se krákorání havrana utopilo ve zvonění oceli.

Conan nekřičel. Oči mu plály jako modré uhlíky a na pevně sevřených rtech se chvěl pochmurný úsměv. Těžkým dvouručním mečem rozdával údery vlevo i vpravo. Při vši své velikosti byl hbitý jako kočka a byl v neustálém pohybu. Představoval nesnadný cíl a většina bodů i seků, které na něj mířily, zasahovaly jen do prázdna. Když zaútočil, jeho pohyby a váha byly dokonale rozložené a údery, které zasazoval, dopadaly se zdrcující silou. Tři ze čtyř jeho odpůrců už padli a umírali ve vlastní krvi. Čtvrtý, který krvácel z několika ran, právě bezhlavě ustupoval a divoce se bránil Conanově dotírání, když se králova ostruha zachytila v plášti jednoho z padlých.

Conan se zapotácel a než stačil nabýt rovnováhu, Nemedijec nepřičetný strachem na něj zaútočil tak divoce, že Conan zakopl a padl přes ležící tělo. Nemedijec vítězoslavně vykřikl, pozvedl meč oběma rukama přes své rameno a rozkročil se k úderu. Nad hlavou ležícího krále se mihlo cosi mohutného a chlupatého a jako blesk dopadlo na hrud' útočícího vojáka. Jeho vítězný křik se změnil ve smrtelný chropot.

Conan se postavil na nohy a spatřil posledního žoldnéře, který ležel s děsivě rozervaným hrdlem na zemi. Nad ním stál mohutný šedý vlk a s nízkou skloněnou hlavou očichával krvavou kaluž, která se pomalu rozlévala v trávě.

Conan se obrátil ke stařeně. Stála před ním vysoká a rovná a navzdory potřhanému oděvu – snad díky ostře řezaným rysům i bystrým tmavým očím – nevypadala vůbec jako obyčejná venkovanka. Zavolala na vlka, jenž jí poslušně přiběhl k noze, a zatímco zelenýma, světlkujícíma očima pohlížel na Conana, třel se jí bokem o nohu jako obyčejný pes. Spíš nevědomky mu položila ruku na hlavu a tak tam tato podivná dvojice nehybně stála a pohlížela na aquilonského krále. Jejich pohled ho zneklidňoval, i když v něm nebylo nepřátelství.

"Lidé říkají, že král zahynul pod kamennou lavinou, když se zřítily útesy v údolí Valkie," řekla hlubokým, zvučným hlasem.

"Ano, to říkají," odsekl. Neměl chuť se s nikým přít a navíc mu na mysl znovu vytanula skupina blížících se ozbrojenců. Havran na obloze nepřetržitě křičel a Conan vrhl proti své vůli pohled vzhůru. Pak v bezmocném vzteku zaskřípěl zuby.

Nahoře na skále stál bělouš s unaveně skloněnou šíjí. Stařena vrhla pohled na koně a pak na havrana. Pozvedla hlavu a Conan už potřetí uslyšel ten podivný, tísnivý výkřik. Havrana jakoby něco polekalo, zakroužil a prchal k východu. Dříve než se dostal z dohledu, padl na něj stín mohutných křídel. Nad koruny stromů se vznesl orel, vyletěl nad havrana, vrhl se na něj a srazil černého posla zkázy k zemi. Pronikavý hlas Conanova trapitele byl navždy umlčen.

"U Croma!" tiše pronesl Conan a upřeně pohlížel na starou ženu. "Jsi snad také čarodějka?"

"Jmenuji se Zelata," odpověděla. "Lidé z údolí říkají, že jsem čarodějka. Dítka noci vedlo ozbrojence po tvé stopě, je to tak?"

"Ano, už nebudou příliš daleko." Nevypadalo to, že by ji jeho odpověď udivila.

"Vezmi svého koně a následuj mne, králi Conane," řekla nevzrušeně.

Beze slov vylezl nahoru a opatrně svedl koně oklikou na dno rokliny. Když dorazil k Zelatě, spatřil orla, který se spustil pomalu z výšky a usedl jí na okamžik na rameno. Do široka přitom roztáhl letky, jako by měl strach, že jí svou vahou ublíží.

Stařena se mlčky vydala na cestu. Vlk jí tiše klusal po boku a nad hlavou se jí vznášel orel. Vedla Conana stezkami křížujícími husté křoviny, cestičkami, které se vinuly jako skalní římsy po kolmých stěnách a nad divokými potoky, až nakonec dorazili na místo hluboko ve skalách, chráněné přewisem. Tam stezka končila u podivného skalního obydlí, napůl chatrče a napůl jeskyně, pod útesem ukrytým v bludišti strží a roklin. Orel vyletěl na vrcholek útesu a tam se usadil jako nehybná stráž.

Zelata, stále beze slova, odvedla koně do nedaleké jeskyně, v níž byla připravena hromada listí a zelené trávy a kterou protékal bublající pramen, vyvěrající kdesi v temnotě.

V chatrči usadila krále na hrubou lavici pokrytou kožešinou a sama si sedla na nízkou stoličku před malým krbem. Rozdělala oheň z tamaryškových štěpin a připravila jídlo. Vlk ulehl vedle ní, hlavu obrácenou ke krbu si položil na mohutné tlapy a jenom uši se mu tu a tam pohnuly ve spánku.

"Nemáš strach sedět v chatrči čarodějnice?" prolomila nakonec stařena ticho.

Netrpělivé pokrčení ramen v šedivé kroužkové zbroji jí bylo odpovědí. Podala mu dřevěný talíř plný sušeného ovoce, sýra a žitného chleba. Do druhé ruky mu vtiskla kameninový džbán zpola naplněný silným domácím pivem, vařeným z planého chmele, rostoucího ve vysokohorských údolích.

"Časem jsem přišla na to, že je mi příjemnější ticho horských roklin než nesmyslný ruch městských ulic," řekla tiše. "Většina dětí přírody je mnohem laskavější než lidská stvoření." Její ruka se bezděky dotkla spícího vlka. "Moje děti byly dnes příliš daleko, jinak bych nepotřebovala pomoc tvého meče, můj králi. Ale stejně už mi přicházejí na pomoc."

"Co proti tobě vlastně ti nemedijští psi měli?" zeptal se Conan.

"Zbytky nepřátelské armády se ve skupinkách potulují po celém kraji, od hranic až k hradbám Tarantie. Ti hloupí vesničané v údolích jim namluvili, že mám někde ukrytý zlatý poklad. Chtěli se jich prostě zbavit a odlákat jejich pozornost. Dožadovali se toho pokladu a moje odpovědi je rozlítily. Ale ani potulní žoldnéři, ani muži, kteří tě pronásledují, dokonce ani žádný další havran tě tady nenajde."

Hladově se krmil a přitom pokyvoval hlavou.

"Mírím do Tarantie!"

Zakroutila v nesouhlasu hlavou.

"Strkáš hlavu do dračí tlamy! Lépe uděláš, když budeš hledat útočiště za hranicemi. Srdce opustilo království."

"Co tím myslíš?" dotazoval se. "Mnoho bitev může být prohráno, a přesto se válka dá nakonec vyhrát. Království přece není ztraceno jen proto, že jsem byl jednou poražen!"

"Takže ty se chceš dostat do Tarantie?"

"Samozřejmě! Prospero ji bude jistě hájit proti Amalricovi."

"Jsi si tím jistý?"

"U všech d'áblů, ženská!" vykřikl divoce. "Jinak to přece není možné!"

Potřásla hlavou. "Cítím, že je to jinak. Podívejme se: ten závoj se neodhaluje snadno, ale přesto se jej pokusím poněkud pozvednout a ukázat ti, jak to vypadá v hlavním městě."

Conan nezahlédl, co vhodila do plamenů, ale vlk zakňučel ze spaní a v krbu začal houstnout a točit se zelený kouř, který pomalu naplňoval místnost. Před Conanovým upřeným pohledem se začaly stěny a strop chatrče vzdalovat a rozplývat, až zmizely kdesi v nekonečnu. Conana postupně zahalily kotouče dýmu, které zakryly celé okolí, pak se rozplynuly a ze zelené mlhy vystoupil čistě a jasně známý obraz. Viděl před sebou důvěrně známé věže a ulice Tarantie, po nichž se převaloval a ječel dav, a zároveň jaksi nepochopitelně vnímal i praporce Nemedie, které vlály kdesi na západ, nad zpustošenou zemí čpící krví a spáleništěm. Na ústředním tarantijském náměstí hučely zástupy lidí, kteří křičeli: "Král je mrtev!"

Skupinky baronů se už hádaly o to, jak si rozdělí královské pozemky, a zároveň se šlechta navzájem ujišťovala, že jakýkoliv král, byť by to byl Valerius, je lepší než anarchie. Prospero, jehož zbroj zářila na slunci, projížděl mezi nimi, snažil se je uklidnit a přesvědčit, aby důvěřovali hraběti Trocerovi. Nabádal je, ať obsadí hradby a pomohou rytířům bránit hlavní město. Obraceli se proti němu, ječeli strachem a neodůvodněnou nenávistí. Řvali na něj, že je Trocerův pohůnek a mnohem horší stvůra než sám Amalric. Po rytířích házeli kamení, špínu a výkaly.

Chvilkové rozostření obrazu snad znamenalo posun v čase, protože Conan teď spatřil Prospera a zástup jeho rytířů, kteří v rychlosti vyjížděli jižními branami. Běsnící město jim zůstalo za zády.

"Ti blázni!" pronesl Conan se staženým hrdlem. "Blázni, proč jenom nevěřili Prosperovi? Zelato, je-li tohle nějaká tvoje hra, nějaká zákeřná lest..."

"To, co vidíš, už bylo," odpověděla Zelata nevzrušeně a zachmuřeně. "To se odehrálo včera večer. Když Prospero prchal z Tarantie, nepřátelská vojska už byla téměř na dohled. Lidé na hradbách už viděli hořící vesnice, kterými projela Amalricova armáda. To jsem zahlédla v kouři. A dnes za úsvitu vjely nemedijské oddíly bez odporu do města. Podívej! A právě teď v královském sále Tarantie..."

Náhle Conan pohlížel do velikého korunovačního sálu. Na stupních trůnu stál Valerius zahalený v hermelinovém plášti a Amalric stále ještě v zaprášeném a krví potřísněném brnění mu kladl na světlovlasou hlavu zářící zlatý kruh – korunu aquilonských králů. Obřadu zachmuřeně přihlížely dlouhé řady Nemedijců v plné zbroji, lidé jásali a šlechtici, kteří byli za Conanovy vlády v nemilosti, se teď naparovali a pyšnili Valeriovým erbem na rukávech plášťů.

"U Croma!" zaznělo divoce z Conanových rtů, když vzhlédl od tohoto obřadu. Obličej měl zkřivený vztekem, žíly na spáncích mu naběhly jako dvě obrovská kladiva.

"Nemedijec vkládá aquilonskou korunu na hlavu odrodilce a v královské síni Tarantie!"

Kouř jakoby zastrašen jeho divokostí pomalu řídl a Conan viděl, jak se na něj slabou mlhou upírají Zelatiny tmavé, zářící oči.

"Sám jsi to viděl – lidé tvého města nechali propadnout svobodu, kterou jsi jim vydobyl potem a krví, zaprodali se rezníkům a otrokářům. Dokázali jen, že nevěří ve svůj vlastní osud. Myslíš, že můžeš právě na ně spoléhat při pokusu o znovuzískání svého království?"

"Mysleli, že jsem mrtev," zavrčel, jak se mu pomalu navracel klid. "Nemám syna, který by byl mým dědicem. Vzpomínky lidem vládnout nemohou. No a co, tak Nemedijci obsadili Tarantii, stále zůstávají provincie, baroni a lidé na venkově. To všechno, co Valerius získal, je jenom pozlátka..."

"Jsi tvrdohlavý, jak se na dobrého válečníka patří. Nemohu ti ukázat budoucnost, dokonce ani celou minulost. Nemohu ti vlastně ukázat nic. Pokusím se ti pouze pootevřít okno v závoji nesmírných a nepopsatelných sil. Chceš nahlédnout do minulosti, abys tam možná našel klíč k současnosti?"

"Samozřejmě," náhle se narovnal.

Znovu se z krbu vyřinul zelený kouř, který rychle houstl. Znovu Conana obklopily rozličné obrazy, tentokrát podivné, neznámé, zdánlivě nedůležité. Viděl vysoké černé hradby, katafalky napůl ukryté stínem, na nichž ležely či stály sochy příšerných bohů. Ve stínech se pohybovali lidé – tmaví, šlachovití muži, oblečení do bederních roušek z rudého hedvábí. Muži nesli jakousi obrovskou, dlouhou chodbou sarkofág ze zeleného nefritu. Dřív než si mohl cokoliv pomyslet, scéna se změnila. Tentokrát viděl jeskyni, tmavou, plnou stínů, v níž dlela jakási nepostižitelná hrůza. Na oltáři z černého kamene stála podivná zlatá nádoba ve tvaru lastury. Do této jeskyně přicházeli někteří z tmavých mužů, které viděl předtím nést sarkofág. Pozvedli zlatou mušli, pak se kolem zamíhaly stíny a co se stalo dál, už nevěděl. Jediné, co ještě spatřil v temnotách, byl záblesk čehosi, co zářilo jako živoucí oheň. Obraz se poté proměnil opět v kouř stoupající z tamaryškových štěpin a ten pomalu řídl, až se rozplynul docela.

"Ale co to všechno znamená?" ptal se Conan ve zmatku. "Tomu, co jsem viděl v Tarantii, rozumím. Ale co znamenají ti muži ze zamorského cechu zlodějů v podzemním chrámu boha Seta ve Stygii? A ta jeskyně! V životě jsem neslyšel o něčem podobném, a to jsem prošel pěkný kus světa. Jestliže mi můžeš ukázat takovéhle věci, útržky dějů, které nic neznamenaají a jsou bez souvislostí, proč mi nemůžeš ukázat, kam to všechno směřuje?"

Zelata beze slova rozhrábla oheň.

"Ty věci podléhají neměnným zákonům," řekla po chvíli.

"Nejsem schopna ti je vysvětlit. Sama jim docela nerozumím, i když hledám moudrost tady, v tichu horských výšin déle, než si sama pamatuji. Nemohu tě zachránit, ale věř, že kdybych mohla, udělala bych to. Konečně každý člověk si musí hledět své vlastní záchrany. Je však možné, že najdu nějaké rozřešení ve snech. Možná, že ti ráno budu moci poskytnout klíč k celé záhadě."

"K jaké záhadě?" dotazoval se.

"Stojíš teď totiž před tajemstvím, z jaké příčiny jsi ztratil své království," odpověděla. Pak rozprostřela na zemi před krbem ovčí houni. "Spi," řekla krátce.

Beze slova se na houni natáhl a vzápětí upadl do hlubokého neklidného spánku. Jeho sny byly plné kradmých stínů a příšerných beztvarych zjevení. Jednou dokonce spatřil podivné obrovské zdi a věže města, črtajícího se na pozadí rudého obzoru. Takové město, pokud věděl, neexistovalo nikde na zemi. Gigantické pilíře a štíhlé minarety se tyčily až ke hvězdám a nad nimi se jako nesmírná fata morgana vznášela bradatá tvář muže nazývaného Xaltotun.

Conan se probudil kousavým chladem časného rána a spatřil Zelatu, která se krčila u malého ohničku. Conan měl lehký spánek a předpokládal, že by se vzbudil i v případě, kdyby opouštěl jeskyni Zelatin vlk. Zmýlil se. Vlk stál u krbu, šedivou srst měl zmáčenou rosou a ještě něčím jiným. V srsti se mu vlhce leskly krvavé krůpěje a vysoko na přední noze měl čerstvou, hlubokou ránu. Zelata pokývala hlavou, aniž se obrátila, jako by četla myšlenky svého královského hosta.

"Před svítáním se vydal na lov a ten byl krvavý. Muž, který se vydal na lov krále, už nikdy lovit nebude. Ani zvěř, ani člověk."

Conan pohlížel jako fascinován na mohutné zvíře, které přistoupilo k Zelatě a nechalo se od ní krmit.

"Až se vrátím znovu na svůj trůn, nezapomenu," řekl po chvíli. "Přijala jsi mě pod svou střechu – u Croma – už si ani nepamatuji, kdy jsem si takhle lehl a spal, vydán na milost cizímu člověku, muži či ženě, tak jak jsem to udělal dnes v noci. Ale co mi můžeš říci teď ráno o té včerejší hádance?"

Zavládlo hluboké ticho, ve kterém se praskání tamaryškových větévek rozléhalo jako údery.

"Najdi srdce svého království," řekla nakonec Zelata. "V něm je ukryta tvá porážka i vítězství. Jsi větším bojovníkem, než kterýkoliv jiný smrtelník, ale svůj trůn nezískáš, pokud nenajdeš srdce svého království."

"To myslíš hlavní město Tarantii?"

Potrásla hlavou. "Já jsem jen orákulum, jehož ústy promlouvají bohové. To oni pečeti mé rty, abych neřekla víc, než kolik určí osud. Musíš najít srdce svého království. Víc říci nemohu. Mé rty otvírají i pečeti bohové!"

Úsvit ještě nesestoupil z vrcholů hor do údolí, když Conan vyjel na západ. Když se ohlédl, spatřil Zelatu nehybně stojící s vlkem po boku ve dveřích své chýše.

Nad hlavou se mu klenulo šedé nebe. Sténající vítr byl plný chladu, který mluvil o přicházející zimě.

Hnědé listy opadávaly z napůl holých větví, líně kroužily vzduchem a tu a tam mu některý z nich zašustil na oceli chráněných ramenou.

Celý den postupoval hornatinou, vyhýbal se cestám i vesnicím. K večeru začal dlouhý sestup, vrstevnice za vrstevnicí, až nakonec spatřil, jak se před ním otevírají široké aquilonské pláně.

Hned na západním úpatí hor ležely vesnice a farmy, protože už více než půl století si nikdo z nepřátel nedovolil ve zlém úmyslu překročit aquilonské hranice. Na jejich místě teď Conan viděl jen popelem šedivá spaleniště.

S přibývajícím tmou pomalu pokračoval v cestě. Neměl strach, že by se ukázal někdo, kdo by jej objevil, ať už nepřítel či přítel. Nemedijci si jistě vzpomněli na všechny porážky a nevyřízené účty, které se vázaly k těmto místům, a Valerius se jistě nepokoušel své spojence nijak mírnit. Nepočítal s tím, že by získal podporu prostého lidu. Od hor směrem do vnitrozemí se táhl široký pás zničené, spálené a mrtvé země. Conan bez dechu klel, když projížděl černými pláněmi, kde bývala bohatá obilná pole, a když míjel místa, na nichž ohořelé a k nebi trčící trámy připomínaly zničené domy a statky. Pohyboval se pustou a opuštěnou zemí jako duch z dávno zapomenuté a přežité minulosti.

Rychlost, s jakou se armáda přehnala krajem, jen dokazovala, na jak malý odpor narazila. Kdyby však byl své Aquilonce vedl Conan, museli by dobyvatelé každou píď země zaplatit vlastní krví. V Conanově duši se usídlilo trpké zklamání. Nebyl představitelem královského rodu, zůstal jen osamělým

dobrodruhem.

I ta mizerná a pravděpodobně neexistující kapka královské krve, kterou se chlubil Valerius, znamenala v myslích většiny lidí víc než Conanova památka a vzpomínky na svobodu a moc, kterou království přinesl. Z hor jej nepronásledoval nikdo. Dával dobrý pozor, zda se na dohled neobjeví některá ze skupinek potulných nemedijských vojáků, ale nenarazil na nikoho. A ti, kteří měli strach, se před ním ukryli v domnění, že patří k armádě dobyvatelů, o čemž svědčila jeho zbroj. Hájky a říčky byly tady na západní straně hor početnější, a tak poskytovaly dobré úkryty.

Projížděl zničenou zemí a zastavoval, jen aby umožnil odpočinek svému koni; živil se skromně tím, co mu dala na cestu Zelata. Konečně nadešlo ráno a Conan ležel ukryt mezi hustými vrby a duby na říčním břehu: přes četné lesíky porůstající pláň před ním hleděl na modré a zlaté věže Tarantie.

Už nebyl v opuštěné krajině, ale v místech, která byla plná rozličného života. Od této chvíle musel postupovat pomalu a opatrně, držet se hustého lesa a polních cest. Až po soumraku dorazil k pozemkům Servia Galanna...

8. Hasnoucí uhlíky

Okolí Tarantie uniklo děsivému pustošení, které postihlo východnější provincie. Jistě, i tady byly na první pohled vidět stopy procházející armády v podobě zničených plotů, rozdupaných polí a vyloupených sýpek. Pochodeň a ocel však tady naštěstí přišly zkrátka.

Jen jediné zachmuřilé místo v celém kraji přitahovalo oči. Velká hromada ohořelých trámů a začernalých sutin na místě, kde – jak Conan dobře věděl – stával výstavný dům jednoho z jeho nejvěrnějších příznivců.

Král se neodvažoval přiblížit ke Galannově farmě otevřeně, protože ležela jen pár mil od městských hradeb. Tiše projížděl zšeřelými hájky, až spatřil mezi stromy domek správce Galannovy farmy. Sesedl, přivázal koně a opatrně pozoroval těžké dveře v klenutém oblouku. Chtěl správce poslat pro Servia. Nevěděl však, zda někde v okolí netáboří vojáci nebo zda dokonce nesídlí přímo v hlavním domě. Zatím nikoho nespatriřil. Náhle se dveře otevřely a z nich vyšel podsaditý muž v hedvábných kalhotách a bohatě vyšívaném kabátci a zamilil po úzké pěšině mezi stromy k velké budově.

"Servie!"

Při tomto tichém zvolání se majitel plantáží otočil s užaslým výkřikem. Ruka mu sevřela krátký lovecký tesák, který měl u pasu. Pak zděšeně odskočil od obrovské postavy oděné v oceli, jež se před ním matně tyčila v soumraku.

"Kdo jsi?" zeptal se. "Jak se jme... U Mitry!"

Se zasyčením se nadechl a ošlehaná tvář mu zbledla.

"Odstup!" vykřikl pak zděšeně. "Proč ses vrátil z šedé země stínů a přišel jsi mě strašit? Byl jsem za tvého života věrným poddaným..."

"A já doufám, že budeš i nadále," odpověděl Conan. "Přestaň se už trást, člověče! Jsem z masa a kostí." Nejistotou a strachem zpocení Servius se opatrně přiblížil a pohlížel ozbrojenému obrovi do obličeje. Když se přesvědčil o skutečnosti toho, co viděl, poklekl na jedno koleno a smekl baret ozdobený pérem.

"Vaše Veličenstvo! To je opravdu neuvěřitelný zázrak! Velký zvon strážní věže vám zvonil hranu už před několika dny. Lidé věří, že jste zahynul u Valkie, rozdrcen pod miliony tun země a žulových balvanů."

"To byl někdo jiný v mé zbroji," zavrčel Conan. "Ale řeči si nechme na potom. Nenašlo by se u tebe kus pořádného masa?"

"Odpusťte, můj pane!" vykřikl Servius a vyskočil na nohy.

"Vaše zbroj je šedivá prachem cest a já vás tady zdržuji od jídla a odpočinku! U Mitry! Teď už je jasné, že jste živý, ale přísahám, že když jsem se obrátil a spatřil vás tady v soumraku stát, strachy mi ztuhl i morek v kostech! Je to hrozná věc, potkat v šeru v lese muže, o kterém si myslíte, že je mrtvý!"

"Řekni správci, ať se postará o mého koně, je uvázaný tam za tím dubem," požádal Conan. Servius přisvědčil a vedl krále po cestě k hlavnímu domu.

"Pro správce pošlu spolehlivého sloužícího a řeknu mu to sám, až přijde," uvažoval cestou. "Správce je u sebe a já se neodvažuji v těchto dnech důvěřovat nikomu, ani většině svých sloužících. Nejlepší bude, když o vaší přítomnosti budu vědět jen já."

Jakmile se přiblížili k velkému domu, který matně prosvítal listovím, zahrnul Servius na boční cestičku, zřejmě málo používanou, jež vedla mezi hustě rostoucími duby, tvořícími doslova zelené loubí. Sem nepronikl jediný paprsek světla. Servius kráčel temnotou beze slova, jakoby v částečném zmatku a strachu. Konečně vstoupili malou postranní brankou do úzké, spoře osvětlené chodby. Tou spěšně prošli a Servius uvedl krále do velké místnosti, která měla strop spočívající na dubových trámech a stěny bohatě obložené dřevem. V mohutném krbu praskala polena, ale vzduch se chvěl chladem a na mahagonovém stole kouřila na kameninovém podnose obrovská masová paštika. Servius zamkl těžké dveře a uhasil svíce stojící ve stříbrných svícních na stole. Teď byla místnost osvětlena jen ohněm z krbu. "Musíte prominout, Vaše Veličenstvo," omlouval se. "Nastaly nebezpečné časy, všude se to hemží špehy. Bude lépe, když ponecháme přítmi, aby vás nepoznal nikdo, kdo by snad nahlédl oknem. Paštiku právě vytáhli z trouby. Počítal jsem, že ji povečeřím, až se vrátím od správce. Jestli se Vaše Veličenstvo neurazí..."

"To světlo úplně stačí," odpověděl Conan, bez zbytečného otálení usedl ke stolu a z pochvy u boku vytáhl dýku. Hladově zakrojil do voňavého pokrmu, který mu rychle zmizel v útrobách, a sousta splachoval mohutnými doušky vína, které pocházelo ze Serviových vlastních vinic. Zdálo se, že zapomněl na jakékoliv nebezpečí, zatímco Servius neklidně poposedával na své židli u ohně a nervózně si pohrával se zlatým řetězem, který mu visel na krku. Neustále vrhal kradmé pohledy k oknům, které tvořily kosočtvercové tabule zalité do olova, v nichž se matně odrážela zář plamenů. Zároveň seděl s hlavou nakloněnou ke dveřím, jako by napůl očekával, že na chodbě vzápětí uslyší zvuk nepřátelských kroků. Conan, který konečně dojedl, se zvedl a posadil se na druhou stoličku, stojící u ohně.

"Nebudu tě dlouho ohrožovat svou přítomností, Servie," řekl pak náhle. "Za úsvitu už budu daleko za hranicemi tvého majetku."

"Můj pane –" pozvedl Servius obě ruce v nesouhlasném gestu, ale Conan jeho protest odmítl mávnutím ruky.

"Nemám nejmenší pochybnosti o tvé věrnosti a odvaze. Protože Valerius dosedl násilím na můj trůn, stálo by tě to život, kdyby se prozradilo, že jsi mi poskytl úkryt."

"Nejsem dost silný na to, abych se mu postavil otevřeně," připustil Servius. "Těch padesát ozbrojenců, které mohu postavit, jsou jen kapkou v moři. Viděl jste, jak zničili plantáže Emilia Scavonia?"

Conan přikývl a zamračil se.

"Dobře víte, že to byl nejmocnější patricij celé provincie. Odmítl vzdát Valeriovi hold a Nemedijci jej upálili v jeho vlastním domě. V těch chvílích jsme si my ostatní uvědomili, jak marný je náš odpor, zvláště když sami Tarantijci odmítli bojovat. Poddali jsme se a Valerius ušetřil naše životy. I tak na nás uvalil takové daně, že brzo zničí mnohé z nás. Ale co jsme mohli dělat. Byli jsme přesvědčeni, že jste mrtvi. Mnoho baronů bylo zabito, další uvězněni. Armáda byla zničena a rozprášena. A vy jste nezanechal dědice trůnu. Nebyl nikdo, kdo by nás vedl..."

"Což tady nebyl hrabě Trocero Poitainský?" odpověděl drsně Conan otázkou.

Servius rozhodil bezmocně ruce.

"Je pravda, že jeho generál Prospero byl s malou armádou na bitevním poli. Na ústupu před Amalricem žádal vojáky, ať se přidají pod jeho prapor. Ale když bylo Vaše Veličenstvo považováno za mrtvé, vzpomněli si lidé na staré šarvátky a dávné spory, na to, jak kdysi Trocero se svými Poitainci projížděl našimi provinciemi stejně jako teď Amalric. S ohněm a mečem. A co víc, mnoho baronů na Trocera žárlilo. Objevili se i muži, možná, že to byli Valeriovi špehové, kteří vykřikovali, že poitainský hrabě chce získat korunu pro sebe. Vzplanuly staré regionální třenice. Kdyby mezi námi byl jediný odvážný muž s královskou krví, byli bychom jej korunovali a následovali do boje proti Nemedijcům, ale takový muž tady není. Baroni, kteří vás všichni následovali jako svého vládce, nebyli ochotni podřídit se někomu ze svého středu, protože každý z nich se považoval za stejně dobrého nebo lepšího než jeho soused. A navíc měli strach z toho, že ten, kterého zvolili za vůdce, by mohl mít mnohem vyšší ambice. Vy jste byl

provaz, který držel pohromadě pruty. Když byl přeríznut provaz, otep se rozpadla. Kdybyste měl syna, byli by se baroni oddaně postavili pod jeho korouhev. Ale bohužel nebyl tady nikdo, kdo by je znovu sjednotil.

Obchodníci a svobodníci se báli návratu starých časů, kdy si každý na svém území tvořil vlastní zákony a kdy v zemi vládla anarchie. Proto vykřikovali, že jakýkoliv král je lepší než žádný, i kdyby to měl být Valerius, který má alespoň v žilách krev starého královského rodu. A tak nebyl nikdo, kdo by se mu postavil na odpor, když v čele své železné jízdy přijel k městským hradbám a s vlajícím praporem Nemedie nad hlavou zabušil na bránu Tarantie...

Naopak lidé otevřeli brány dokořán a poklekli před ním do prachu. Odmítli pomoci Prosperovi při obraně města. Vykřikovali, že chtějí, aby jim vládl raději Valerius než Trocero. Říkali – a bylo v tom kus pravdy, že baroni se Trocerovi nepoddají, ale mnozí z nich přijmou vládu Valeriovu. Tvrdili, že nastoupí-li Valerius na trůn, zabrání se tak občanské válce a také nelítostné divokosti nemedijských vojsk. Prospero se svými deseti tisíci rytíři odjel na jih a o několik hodin později první nemedijští jezdci vjížděli do sídelního města. Prospera nikdo nepronásledoval. Všichni zůstali v Tarantii, aby byli přítomni Valeriově korunovaci."

"Takže jsem v kouři té staré čarodějky viděl pravdu," spíš pro sebe poznamenal Conan a cítil, jak mu po zádech přeběhl chlad. "A Valeria korunoval Amalric?"

"Tak jest. Korunovace se odehrávala ve velkém korunovačním sále. Amalric, jehož ruce byly ještě vlhké krví, vložil na Valeriovu hlavu korunu aquilonských králů."

"A lidé i země jistě jen vzkvétají pod jeho dobrotivou vládou?" zeptal se ironicky Conan.

"Žije jako cizí princ uprostřed dobyté země," odpověděl trpce Servius. "Královský dvůr je plný Nemedijců, královská garda také a velká nemedijská posádka obsadila městská opevnění. Ach ano, teď skutečně nastala hodina draka! Nemedijci se nafukují v ulicích jako páni. Za bílého dne jsou znásilňovány ženy a olupováni obchodníci a Valerius jim v tom nemůže nebo snad ani nechce zabránit. Slouží Nemedijcům, je jejich loutkou, figurkou, která jim slouží jako zástěrka. Chytří si to domysleli hned a ti méně chytří to právě začínají chápat."

Amalric pak se silným vojskem postupoval dál, aby pokořil vzdálenější provincie, kde se mu někteří baroni odmítli poddat. Bohužel ani tam mezi nimi nebyla jednota. Jejich žárlivost jednoho na druhého je silnější než strach z Amalrica. Rozdrtil je jednoho po druhém. Mnoho hradů a měst si to rychle uvědomilo, otevřeli Amalricovi brány a pokořili se. Ti, kteří se postavili na odpor, dopadli špatně.

Nemedijci si vybíjejí svou dávnou nenávist. Jejich počet se rozmnožil o Aquilonce, které strach, zlato nebo křivý charakter přivedly do řad nepřátel. To je za těchto podmínek celkem běžný chod událostí." Conan zachmuřeně přisvědčil a upíral nepřítomný zrak na leštěné dubové ostění, v němž se rudě odrážely uhlíky slábnoucího ohně.

"Tak teď má Aquilonie krále a ne anarchii, které se lidé tolik báli," řekl po chvíli Servius. "Valerius nechrání poddané před svými spojenci. Stovky lidí, kteří nebyli s to zaplatit daně na ně uvalené, už byly prodány kothským obchodníkům s otroky."

Conan prudce vztyčil hlavu a v modrých očích mu zablesklo. Divoce zaklel a ruce se mu samovolně sevřely v pěsti podobné kladivům.

"Ach ano! Bílí lidé. Prodávají vlastní muže a ženy, tak jak tomu bylo v minulosti. Daleko v palácích Shemu nebo Turanu prožijí své životy jako bezprávní otroci. Valerius se stal králem, ale jednota, kterou si od toho lidé slibovali, zmizela kdesi v nenávratnu."

"Svobodný zůstal jen Gunderland na severu a Poitain na jihu. Nezávislých zůstalo jen pár západních provincií, jejichž baroni, žijící blízko hranic, jsou podporováni bossoniánskými lučištníky. Hraniční državy však pro Valeria nepředstavují žádnou hrozbu, musí být ovšem neustále připraveny k obraně a bude to zázrak, jestli si svou nezávislost udrží. Tady ve středu státu vládne Valerius se svými rytíři zcela neomezeně."

"Tak ať si to co nejlépe užije," zachmuřeně poznamenal Conan. "Příliš mnoho času mu nezbyvá. Až se lidé dovědí, že jsem živ, povstanou. Dobudeme Tarantii dřív, než se Amalric se svou armádou stačí vrátit. Pak ty psy smeteme a poženeme je z království."

Servius mlčel. V nastalém tichu se hlasitě rozléhal praskot polen hořících v krbu.

"Tak co je?" zvolal netrpělivě Conan. "Proč nic neříkáš a sedíš s hlavou skloněnou? Pochybuješ snad o mých slovech?"

Servius se vyhnul očima královu pohledu.

"To, co je v lidských silách, to jistě dokážete, Vaše Veličenstvo," odpověděl. "Bojoval jsem několikrát po vašem boku a vím, že žádný smrtelník se nemůže postavit vašemu meči."

"O čem tedy pochybuješ?"

Servius si přitáhl kožešinou obšitý kabátec blíže k tělu a navzdory hřejícím plamenům se zachvěl.

"Mezi lidmi se povídá, že příčinou vaší záhuby byla černá magie," řekl nakonec.

"A co má být?"

"Který smrtelník může bojovat proti černým silám zla? Kdo je ten maskovaný muž, který, jak lidé říkají, vždy o půlnoci radí Valeriovi a jeho spojencům? Tajemně se objevuje a stejně tajemně mizí, nikdo neví kam. Lidé si šeptají, že je to veliký mág, který zemřel před tisíci lety. Vrátil se prý z temné krajiny smrti, aby svrhl krále Aquilonie a na jeho místo dosadil Valeria, dědice staré královské dynastie."

"To nic neznamena," rozzlobeně mu odporoval Conan. "Unikl jsem z podzemních kobek Belveru i z ďábelské pasti v horách. Jestliže lidé povstanou...!"

Servius potřásl hlavou.

"Vaši nejvěrnější přívrženci z východních a centrálních provincií jsou mrtví, na útěku či ve vězení.

Gunderland je daleko na severu, Poitain daleko na jihu, Bossoniánci se stáhli do svých divokých pohraničních oblastí na západě. Trvalo by celé týdny, než by se podařilo tyto síly spojit a Amalric by je mezitím zničil jednu po druhé bez větších potíží."

"Povstání v centrální provincii by však přiklonilo štěstí na naši stranu!" zvolal Conan. "Mohli bychom obsadit Tarantii a držet ji proti Amalricovi, dokud by nedorazili Gundermeni a Poitainci!"

Servius zaváhal a hlas mu poklesl k sotva slyšitelnému šepotu.

"Lidé říkají, že jste zemřel proto, že na vás byla uvalena kletba. Říkají také, že to byl ten maskovaný cizinec, kdo na vás kletbu seslal a s vámi zničil i vaši armádu. Hrany vám zvonil velký zvon. Lidé jsou přesvědčeni, že jste mrtev. A centrální provincie by nepovstaly, ani kdyby se potvrdilo, že jste naživu. Neodvážily by se. Tam u Valkie jste podlehl temnému kouzlu a táž magie dopravila hrůznou zprávu do Tarantie. Ještě téže noci vykřikovali lidé na ulicích, že jste mrtev. Jakýsi nemedijský kněz vpustil černou magii do města, aby s její pomocí zahubil ty, kteří zůstali svému králi věrni. Ozbrojení muži padali na ulicích jako mouchy a umírali způsobem, jaký nikdy nikdo neviděl. A hubený kněz se smál a vykládal: Jsem Altaro, Orastův učedník, a ten sám je učedníkem toho, jenž nosí závoj. Síla nepochází ze mne, jsem jejím pouhým nástrojem."

"Tak dobře," řekl Conan drsně, "není ale lepší čestně zemřít než v hanbě žít? Cožpak je smrt horší než poroba, otroctví a konečně naprosté zničení?"

"Když je ve věci zapletena magie, všechny rozumné důvody ustupují," odpověděl Servius. "V centrálních provinciích vládne takový strach, že se neodváží povstat ani pro vás. Ostatní provincie by to udělaly, ale kde máte záruku, že by tatáž zlá moc, která způsobila vaši porážku u Valkie, nezasáhla i v tomto případě? Nemedijci zabrali největší bohatství a nejhustěji obydlené části Aquilonie a síly, které by se snad pozvedly na váš povel, by je těžko stačily porazit. Zbytečně byste tak obětoval své loajální poddané. Je mi líto, že to musím takhle říci, ale je to pravda: Králi Conane, jste králem, který přišel o království!"

Conan bez jediného pohybu upřeně pohlížel do ohně v krbu. Mohutné kouřící poleno se zřítilo z navršené hromady do plamenů a Cimmeřanovi se zezdalo, že stejným způsobem se zřítilo v troskách jeho království.

A znovu Conan pocítil přítomnost pochmurné skutečnosti, která se jen naoko skrývala za závojem chvilkových iluzí. Znovu cítil nevyhnutelný tlak neléostného osudu. Duši ovládl zmatek, pocit divokého zvířete zahnaného do kouta a zároveň zuřivá nenávist, spojená s touhou ničit a zabíjet.

"Kde jsou šlechtici mého dvora?" zeptal se odhodlaně.

"Pallantides byl u Valkie těžce raněn, jeho rodina jej však vykoupila a on teď leží na svém hradě Attalu. Bude šťastný, vsedne-li kdy ještě do sedla. Kancléř Publius prchl v prvních zmatecích ze země a nikdo neví kam. Rada byla rozpuštěna. Někteří byli uvězněni, jiní vypovězeni do vyhnanství. Mnozí z vašich

věrných přívrženců propadli hrdlem. Tak například dnes v noci padne pod katovou sekýrou hlava hraběnky Albiony."

Conan pozvedl hlavu a podíval se na Servia planoucíma modrýma očima, ze kterých vyzařovala taková zloba, že šlechtic zděšeně ucouvl.

"Proč?"

"Protože odmítla Valeriův návrh, aby se stala jeho milenkou. Její poddaní byli rozprodáni do otroctví a její hlava padne dnes přesně o půlnoci v Železné věži. Dejte na dobrou radu, můj králi, protože pro mne budete králem vždy, a prchněte dříve, než vás odhalí. V těchto dnech není nikdo bezpečný. Všude mezi námi se plíží špehové a donašeči a těm v paláci hlásí každý stesk nebo projev nespokojenosti jako zradu a buřičství. Jestliže se nyní prohlásíte lidu, může to skončit pouze jediným způsobem. Nemedijci vás zajmou a usmrtí. Moje koně a všichni muži, kterým mohu věřit, jsou vám k dispozici. Před úsvitem můžeme být daleko od Tarantie, skoro na poloviční cestě k hranicím. Nemohu vám sice pomoci k znovuzískání vašeho království, ale mohu vám dokázat svou věrnost tak, že vás budu následovat do exilu."

Conan odmítavě potřásl hlavou. Seděl s bradou v dlani, ruce opřené o kolena a pohlížel upřeně do plamenů. Jejich záblesky se odrážely v králově ocelové zbroji i v zlověstně zúžených očích. Ty plály v záři ohně jako zřítelnice vlka. Servius si teď znovu, právě tak jako mnohokrát v minulosti, a ještě mnohem silněji uvědomil, jak zvláštní je tento aquilonský král. Ta obrovská postava, ukrytá v kroužkové zbroji, je příliš tvrdá a silná na civilizovaného muže. V těch blýskajících se očích hořel oheň, jaký je možno spatřit jen v očích primitivního divocha. Dohady o tom, že král je původem barbar, se jevily jakoby v jiném světle. Snad tato krajní situace způsobila, že z obra opadla slupka civilizace a pod ní se objevilo divoké jádro. Conan se vracel ke svým prapůvodním kořenům. Jednal jinak, než by za této situace jednal civilizovaný člověk, jeho myšlenky se ubíraly jinými cestami. Byl nevyzpytatelný. Král Aquilonie byl vzdálen pouhý krok od divokého, v kůži oblečeného válečníka z cimmerijských kopců.

"Vydám se do Poitainu... Bude-li to vůbec možné," odpověděl po delší chvíli Conan. "Ale půjdu sám. Ted' mám však jako král Aquilonie ještě jednu povinnost."

"Co máte na mysli, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Servius a zachvěl se v nepříjemné předtuše.

"Dnes v noci se vydám do Tarantie a pokusím se zachránit Albionu," odpověděl zachmuřeně král. "Jak se zdá, zklamal jsem důvěru všech svých poddaných. Jestliže dostanou i její hlavu, mohou si klidně vzít i mou!"

"To je šílenství!" vykřikl Servius, zapotácel se a chytil se za hrdlo, jako by na něm už cítil katovu oprátku.

"Věž má svá tajemství, o kterých ví málokdo," odpověděl Conan. "V každém případě bych byl pouhopouhý pes, kdybych nechal Albionu zemřít jen proto, že mi zachovala svou oddanost. Králem bez království být mohu, mužem beze cti nikdy!"

"To nás všechny zahubí!" zašeptal Servius.

"To nezahubí nikoho, jenom mne samého, jestliže se můj záměr nezdaří. Ty už jsi riskoval dost. Dnes v noci pojedu sám. Od tebe žádám jen toto: sežeň mi pásku na oko, poutnickou hůl a oblečení potulného žebráka."

9. "Je to král nebo jeho duch?"

Mezi západem slunce a půlnocí prošlo oblouky velké tarantijské brány mnoho lidí. Opozdilí poutníci, obchodníci ze vzdálených míst s mulami obtěžkanými zbožím, svobodní řemeslníci a tovaryši z okolních farem a vinic. Ted' když Valerius bezpečně ovládal centrální provincie, vojáci většinou neobtěžovali kontrolou nikoho z početného davu, proudícího širokými městskými branami. Tvrdá kázeň poněkud polevila. Nemedijští vojáci, kteří drželi stráž, byli napůl opilí. Plně je zaměstnávalo pozorování hezkých venkovských děvčat a bohatých obchodníků, z nichž mohlo kápnout pár měďáků, takže si vůbec nevšimli dělníků nebo zaprášených cestujících. Nevšimli si dokonce ani vysokého poutníka, jehož obnošený plášť nemohl docela ukrýt hranaté linie rozložené postavy.

Muž kráčel vzpřímeně a z jeho držení vyzařovala síla tak přirozená, že si ji jistě sám neuvědomoval, natož

aby se ji pokoušel skrýt. Jedno oko mu zakrývala široká páska a kožená čapka stažená hluboko do čela mu stínila prakticky celou tvář.

Ve svalnaté ruce nesl dlouhou a silnou poutnickou hůl a jistým krokem minul vysoký oblouk ozářený plápolajícími a čadícími pochodněmi. Prošel branou, aniž by věnoval podnapilým strážným jediný pohled, a vstoupil do širokých ulic Tarantie.

Jako obyčejně se na tehdejší dobu výborně osvětlenými třídami pohyboval pestrý dav. Každý spěchal za svými záležitostmi a obchůdky, i stánky byly stále otevřeny a jejich majitelé nabízeli nejrůznější zboží. Jedno však v této pestré směsici zůstávalo stejné. Všude davem procházely větší či menší skupinky nemedijských vojáků a s bezohlednou arogancí odstrkovaly každého, kdo jim dostatečně rychle neuhnul z cesty.

Ženy se jim vyhýbaly už zdaleka a muži ustupovali se zamračenými tvářemi a zatátnými pěstmi. Aquilonci byli pyšným národem odpradáva a Nemedijci byli jejich dědičnými nepřáteli.

Klouby opálené ruky třímající hůl sice zbledly, ale vysoký poutník stejně jako ostatní ustoupil stranou, aby uvolnil cestu mužům ve zbroji. On sám oblečený v plášť nevýrazné barvy v tom pestrém a měnícím se davu nijak zvlášť nevynikal. O něco později míjel obchůdek mečů a světlo, proudící širokými dveřmi na ulici, dopadlo poutníkovi naplno do tváře. V tom okamžiku na sobě ucítil čísi upřený pohled. Rychle se otočil a spatřil muže v hnědém oděvu, svobodného řemeslníka, který si jej pozorně prohlížel. Jakmile si muž uvědomil, že jej poutník zpozoroval, spěšně odvrátil hlavu a vzápětí zmizel v davu. Conan zahrnul do úzké vedlejší uličky a zrychlil krok. Možná, že to byla pouhá zvědavost, ale nechtěl zbytečně riskovat. Pochmurná Železná věž stála mimo pevnost v husté změti úzkých uliček a k sobě se tisknoucích domů. Celé bludiště doplňovaly nejpodivnější boudy a chatrče, které do této části města vůbec nepatřily. Zabíraly prostory, od nichž se každý jen trochu vznešenější člověk s odporem odvrátil. Věž byla ve skutečnosti hradem, prastarou impozantní stavbou z těžkého kamene a černého železa. Sloužila kdysi v drsném předchozím století jako původní pevnost.

Nedaleko od ní, ve změti opuštěných domů a skladišť, stála stará strážní hláska. Dávno se na ni zapomnělo, už celá desetiletí se neobjevovala ani v plánech města a její původní účel nikdo neznal. Z těch málo chodců, kteří tu a tam prošli kolem, si nikdo nevšiml obrovského starého zámku, chránícího malá vstupní dvířka před nezvanými hosty a nocležníky. Kdyby se však některý žebrák nebo zloděj podíval na zámek pozorně zblízka, zjistil by s úžasem, že je skoro nový, výjimečně silný a složitý. Zvenčí byl úmyslně upraven tak, aby na první pohled vypadal jako zrezivělá starožitnost. Necelý půltucet lidí v království znal tajemství této zapomenuté hlásky.

V mohutném zámku pokrytém měděnkou chyběla klíčová dírka. Conanovy citlivé prsty po něm pátravě přejely a zmáčkly několik výstupků neviditelných cizím očím. Dvířka tiše ustoupila dozadu, Conan vešel do neproniknutelné tmy a nehlučně za sebou zavřel. Kdyby uvnitř svítilo světlo, odhalilo by, že věž je prázdná. Byl to pouhý dutý válec pevného kamene.

S jistotou, jakou člověk získá jen dlouhodobým návykem, se Conan po několika krocích sehnul. Vzápětí nahnátl na jedné z velkých kamenných dlaždic tvořících podlahu výstupky, které hledal. Odklopil dlaždici a bez zaváhání se spustil do otvoru. Pod nohama ucítil kamenné stupně klesající příkře dolů. Jak Conan dobře věděl, na úpatí schodiště začínal úzký tunel, který vedl přímo do podzemí Železné věže, tyčící se o tři ulice dál.

Náhle zazněl na věži pevnosti zvon. Den co den odbíjel pouze půlnoc, jinak se směl ozvat jen jako umíráček při smrti krále. Na dlouhé, slabě osvětlené chodbě se otevřely jakési dveře a za nimi se objevil muž. Železná věž působila uvnitř stejně pochmurně jako zvenku. Silné kamenné zdi byly hrubé a neupravené, dlaždice podlahy hluboko vyšlapaly celé generace procházejících nohou. Stropní klenba se ztrácela ve tmě, kam nedosahovalo blikavé světlo pochodní, tu a tam umístěných do výklenků ve zdi. Člověk procházející pochmurnou chodbou sem neodmyslitelně zapadal. Byl to vysoký, mohutně stavěný muž, oblečený do přiléhavého oděvu z černého hedvábí. Hlavu mu skrývala kápě stejné barvy s otvory, spadající až na ramena. Po zádech mu volně splýval široký černý plášť a přes rameno nesl velkou sekeru, která neměla ani tvar zbraně, ani obyčejného náradí.

O něco dál v chodbě potkal jinou postavu – shrbeného, zamračeného starce, který nesl v jedné ruce

lucernu a jehož druhá ruka klesala pod vahou těžké píky.

"Nejste tak dochvilný jako váš předchůdce, mistře popravčí," zabrumlal stařec. "Právě odbila půlnoc a v cele hraběnky je už několik maskovaných mužů. Netrpělivě vás očekávají!"

"Ozvěna půlnočního zvonu se ještě vznáší mezi věžemi pevností," odpověděl kat. "Je pravda, že nejsem ochotný se kvůli Aquiloncům zvláště honit, jak to dělal ten pes, co zastával můj úřad dříve, ale to neznamená, že mé paže nejsou dost pohotové. Hleď si svých povinností, starochu, a já se budu také starat o svoje. Ty moje jsou, pokud se nemýlím, mnohem příjemnější. Budeš se belhat po vlhkých chodbách a nahlížet rezavými mřížemi do cel, a já? Při Mitrovi, mou sladkou povinností je právě setnout nejkrásnější hlavu Tarantie!"

Strážný pomalu odkulhal chodbou a tiše si něco bručel pro sebe. Kat se beze spěchu vydal na další cestu. Po několika metrech dorazil k záhybu a zcela mimoděk si všiml, že dveře na levé straně chodby jsou napůl otevřeny. Kdyby přemýšlel, uvědomil by si, že dveře musely být otevřeny až po tom, co tudy prošel strážný, který by si jich byl jinak všiml. Tento muž se však nežil hlavou. Dřív než si stačil uvědomit, že cosi není v pořádku, dveře přešel, a pak už bylo pozdě.

Tichý krok, podobný kroku velké šelmy a zašustění pláště, jej sice varovaly, ale než se stačil obrátit, obtočila mu krk zezadu těžká paže. Výkřik, který se mu už dral ze rtů, zůstal zadušen v hrdle. V krátkém okamžiku, který mu byl ještě dopřán, si v náhlém návalu paniky uvědomil útočnickovu nadlidskou sílu, proti níž byly jeho mohutné svaly zcela bezmocné. Hrot dýky spíš vytušil než zahlédl.

"Nemedijský pse!" zasyčel mu do ucha hlas zhrublý nenávistí, "už žádnou aquilonskou hlavu neutneš!"

Byla to poslední slova, která v životě zaslechl.

Uprostřed vlhké a zatuchlé podzemní kobky klečela na polorozpadlé dlažbě mladá žena a rozhlížela se vyplašeně po třech mužích, kteří ji obklopovali. Byla oblečena pouze v průsvitnou košili a záplava zlatých vlasů jí v bohatých prstencích padala na bílá ramena. Ruce měla spoutané za zády. I ve slabém světle pochodní, navzdory neuspořádanému zjevu a smrtelné bledosti, byla její krása zarážející. Klečela zcela bezmocně a doširoka otevřené oči upírala na své trýznitele. Všichni muži byli pečlivě maskováni a halily je široké pláště. Tak hrůzný čin, k jakému se právě chystali, skutečně vyžadoval masky navzdory tomu, že byli v dobyté zemi. Žena je i přesto všechny znala, ale ať věděla cokoli, ráno už nikomu nic nepoví. "Náš milosrdný vládce vám dává ještě jednu šanci, hraběnko," řekl ten nejvyšší z nich a mluvil přirozenou aquilonštinou bez jakéhokoliv přízvuku. "Pověřil mě, abych vám řekl, že pokud pokoříte svou pýchu a odbojného ducha, je stále ještě ochoten otevřít vám svou náruč. Pokud ne..." pokynul k odpudivému špalku, jenž stál uprostřed kobky. Byl zčernalý zaschlou krví a na jeho horní ploše bylo množství hlubokých záseků, které vznikají tehdy, když ostrá čepel projede tělem a zatne se do tvrdého dřeva. Albiona se otřásla, zbledla a ucouvla. Každá žilka jejího překrásného mladého těla se chvěla touhou žít. Valerius byl mladý a hezký. Vždyť je do něj zamilováno tolik žen, uvažovala v marném zápase o život. A přesto nebyla schopna pronést těch pár slov, která by ji zachránila před příšerným špalkem a zakrvácenou sekerou. Nedokázala to. Bezmocně zavrtěla hlavou poháněná odporem, jenž byl silnější než touha žít.

"Pak jsou všechna slova zbytečná!" vykřikl další z mužů a v jeho hlase zazněl zřetelně nemedijský přízvuk. "Kde je popravčí?!"

Jako by ta věta byla magickým zaklínadlem, otevřely se mřížové dveře a v nich jako v pochmurném ránu stanula obrovská postava, podobná černému duchu přivolanému z podsvětí.

Albioně se proti její vůli vydral z hrdla ustrašený výkřik. Dokonce i maskovaní muži na okamžik ztuhli pod dojmem, který vzbuzovala tato ponurá postava v černé kápi. V jejích otvorech zářily podivné uhlíky modrých očí, které postupně klouzaly z muže na muže. Každý z trojice, na němž ulpěly, pocítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.

Vysoký Aquilonec hrubě uchopil mladou ženu a táhl ji k popravčímu špalku. Neovládla se, začala zoufale křičet a divoce, ale marně se bránila. Muž ji však nemilosrdně srazil na kolena a světlou hlavu jí násilím sehnul na krvavý špalek.

"Kate, proč otálíš?" vykřikl vztekle. "Konej své dílo!"

Jedinou odpovědí mu byl krátký, spokojený výbuch smíchu nesoucí v sobě nevýslovnou hrozbu.

Všechny osoby v cele ztuhly a upřely oči na muže v kápi. I mladá žena udiveně pozvedla hlavu.

"Co má znamenat tvé nemístné veselí, ty pse?!" zeptal se poněkud nejistě Aquilonec.

Muž v černém si strhl z hlavy kápi a hodil ji na zem. Pak se opřel zády o zavřené dveře cely a pozvedl popravčí sekeru.

"Poznáváte mě, psi?" zaduněl jeho hlas pod zčernalou klenbou, "poznáváte mě?!"

Bezdech ticho proťal výkřik. "Král!" vykřikla Albiona a vytrhla se z ochabujícího sevření svého mučitele. "Oh, Mitro, to je král!"

Trojice mužů stála jako sousoší. První promluvil Aquilonec, pomalu, jako člověk, který nevěří vlastním smyslům.

"Conan!" vydralo se mu z hrdla. "Není-li to král, je to jeho duch! Co je to za d'ábelské mámení?!"

"Čím kdo zachází, tím také schází," zasmál se Conan. Rty se usmívaly, ale v očích mu hořelo samo peklo.

"Tak pojd'te, dejme se do toho, vznešení pánové! Vy máte své meče a já tuhle hračku. Tak, tak, myslím, že na práci, kterou mám před sebou, je tenhle řeznický nástroj přesně to pravé!"

"Na něj!" vykřikl Aquilonec a tasil meč. "Je to Conan, a když nezabijeme my jeho, zabije on nás!"

Jako lidé, kteří procitli z hlubokého spánku, se dali do pohybu i Nemedijci. Tasili své čepele a vrhli se na krále.

Katovská sekera nebyla právě nejvhodnější pro takový souboj, ale král mával tím těžkým a neohrabaným nástrojem právě tak snadno jako malou sekerkou. Byl rychlý jako blesk a v neustálém pohybu, takže neumožnil svým nepřátelům, aby jej napadli současně ze tří stran.

Čepel prvního útočníka zachytil hlavicí své sekery a vzápětí následoval bleskový protiútok. Těžké ostří sekery doslova prolomilo Nemedijcův hrudník dřív, než stačil pozvednout ruku k obraně. Druhý Nemedijec přes zoufalou snahu o obranu nezachytil následující úder sekery a ten jej zasáhl přímo do hlavy. Než stačil nabýt rovnováhu, jeho mozek stékal po zdi tmavé cely. To už byl zbývající Aquilonec zatlačen do rohu místnosti a zoufale odrážel děšť ran, které se na něj sypaly jako krupobití. Nezbyvalo mu dost dechu ani na zavolání o pomoc.

Náhle Conanova levá paže vylétla kupředu a strhla z mužovy tváře masku. Pod ní se objevily zbledlé rysy.

"Ty pse!" zaskřípěl králův hlas. "Zdalo se mi, že tě poznávám! Zrádče! Prokletý odrodilče! Pro tvou hlavu je příliš dobrá i tato nečistá ocel! Tak tedy! Zemři tak, jak umírají zloději!"

Sekera dopadla ničivým obloukem. Aquilonec vykřikl, poklesl na kolena a zoufale si svíral pahýl pravé ruky, ze kterého mu prýštila krev. Ruka byla ut'ata v lokti a sekera, která pokračovala ve své cestě téměř bez zpomalení, mu otevřela v boku širokou ránu, z níž se vyhrnuly vnitřnosti.

"Teď tady zůstaneš ležet, dokud nevypustíš duši," zavrčel Conan a s odporem odhodil zakrvácenou sekeru. "Pojd'te, hraběnko!"

Opatrně k ní přistoupil po zakrvácené dlažbě a přeřízl provazy, které jí poutaly zápěstí. Pak sebral se země meč jednoho z mrtvých, pozvedl hraběnku jako malé děcko a vyšel z kobky. Žena hystericky vzlykala a v divokém objetí jej svírala oběma rukama kolem svalnatého krku.

"No tak," zašeptal. "Ještě nejsme ze všeho venku. Jestli se dostaneme do kobky, kde se otevírají tajné dveře do chodby k tunelu... Ale k čertu! Někdo nás slyšel i přes silné zdi!"

Kdesi v dálce se v chodbě ozval řinkot zbraní, pod klenbou se rozlehl dupot nohou a volání hlasů.

Odněkud ze stínu opodál se vybelhala shrbená postava a světlo lucerny, kterou nesla v ruce, dopadlo plně na Conana a ženu v jeho náručí. Conan se k němu s kletbou vrhl, ale starý žalářník nezaváhal.

Odhodil píku i lucernu, vyrazil chodbou a řval, co mu síly stačily. Odkudsi z dálky mu začaly odpovídat jiné výkřiky.

Conan se otočil na patě a rozběhl se opačným směrem. Cestu k tajnému východu ve staré věži měl odříznutou. Doufal, že toutéž cestou se nepozorovaně vrátí i s hraběnkou, ale to teď nebylo možné. Na druhé straně znal celou Železnou věž velice dobře. Někdy čas před tím, než se stal králem, v ní byl vězněn.

Zahnul do postranní chodby a vzápětí se ocitl v širší, která vedla rovnoběžně s tou, již právě opustil.

Novou chodbou však běžel jen krátkou chvíli tak, aby se vzápětí vrátil zpět nenápadnou krátkou spojkou. Ze zkušenosti věděl, že se tímto způsobem dostane k postrannímu východu z věže, avšak z naprosto nečekaného směru. Kousek zpět ve stěně chodby byly těžké dveře, zajištěné mohutnou

závorou. Před nimi stál zarostlý Nemedijec v helmě a hrudním pancíři. Muž pozorně naslouchal blížícímu se hluku v chodbách. Spojka ústila do hlavní chodby až za ním, tak se mu Conan dostal podle svého předpokladu přímo do zad.

Král nezaváhal ani vteřinu. Tiše postavil Albionu na zem a s pozvednutým mečem vyrazil ke strážnému. Ten se obrátil právě ve chvíli, kdy k němu Conan přiskočil. Na okamžik strnul překvapením a strachem, a pak se pokusil váhavě pozvednout pík. Než se mu však podařilo dostat tuto neohrabanou zbraň do obranné polohy, dopadl na jeho helmici králův meč s takovou silou, že padl jako dobytče na porážce. Helmice i lebka povolily současně a voják se na dlažbě proměnil v nehybnou hromadu.

Vzápětí Conan vytáhl těžkou závoru zajišťující dveře, s níž by měli i dva obyčejní muži co dělat. Pak zavolal na Albionu, která se k němu rozběhla na nejistých nohou. Docela neceremoniálně ji jednou rukou popadl a vyběhl otevřenými dveřmi do temnoty.

Ocitl se v úzké uličce, kde byla tma jako v hrobě. Z jedné její strany se tyčila věž a po druhé se táhla řada budov. Conan se rozběhl tak rychle, jak jen si v naprosté tmě troufl. Přitom nataženou paží zkoumal domovní zeď a pokoušel se nahmatat okna či dveře, ale marně.

Kdesi za nimi bylo slyšet zvuk otvíraných velkých dveří a jimi se vzápětí do uličky vyhnuli ozbrojenci s pochodněmi, jejichž plameny se jim matně odrážely na hrudních plátech a čepelích mečů. Nejistě se rozhlíželi a hlasitě pokřikovali jeden na druhého. Pochodně osvětlovaly jen malý prostor okolo a vojáci nebyli schopni proniknout zrakem hustou temnotu. Nakonec se nazdařbůh rozběhli uličkou. Naštěstí se vydali opačným směrem než Conan s Albionu.

"Rychle, brzy přijdou na to, že se vydali špatným směrem," zavrčel Conan a zrychlil krok. "Kdybychom tak našli nějakou skulinu v té proklaté zdi... U Croma! Městská stráž!"

Ve tmě před nimi se objevila slabá záře. Tam se ulička napojovala na jakousi širší ulici a u jejího ústí spatřili několik postav a záblesky oceli. Bylo jisté, že je to městská stráž a chystá se prozkoumat hluk, který zazníval z uličky.

"Držte se za mnou," přikázal Conan mladé ženě. "Musíme si prosekat cestu dřív, než se vrátí ozbrojenci z věže a sevrou nás mezi sebe."

Sevřel pevně meč a vrhl se na skupinku v ústí uličky. Okamžik překvapení byl na jeho straně. Viděl je celkem jasně na světlém pozadí ulice, oni jej však zahlédnout nemohli, protože přicházel z naprosté tmy. Než se stačili vzpamatovat, objevil se mezi nimi a začal jako poraněný lev rozdávat smrtící rány na všechny strany.

Měl jedinou šanci. Prosekat si cestu dřív, než se vzpamatují. Bylo jich deset v plné zbroji, jeden jako druhý zkušený veterán hraničních válek. Dlouholeté návyky převládly nad překvapenými smysly. Tři z nich padli v krvi dřív, než si ostatní stačili uvědomit, co se děje a že je vlastně napadl jediný muž. Jejich reakce však byla velice rychlá. Meče na sebe začaly narážet s ohlušujícím třeskotem a z helem a pancířů, které zasáhla Conanova čepel, odletovaly jiskry. Viděl lépe než oni a jeho pohybuje se postava byla ve slabém osvětlení nejistým cílem. Záblesky mečů protínaly prázdný vzduch nebo se odrážely od jeho čepele. Když však udeřil on, bylo to s jistotou a s ničivou silou hurikánu.

Ve chvíli, kdy se vzadu v uličce ozvaly hlasy vězeňské posádky, mu cestu stále ještě blokovalo několik ozbrojenců přehradou ze svištěcí oceli. Za několik okamžiků mu vojáci z věže vpadnou do zad. V zoufalství zdvojnásobil své úsilí a bušil do svých nepřátel jako kovář do kovadliny. Náhle se stalo cosi neočekávaného. Neznámo odkud se za městskou hlídkou objevila dvacítko postav v černém, zazněly zvuky zasazovaných ran. Blýskaly čepele a vojáci, bodaní smrtelnými ranami do zad, křičeli v agónii. V okamžiku byla zem v ulici pokryta muži v posledním tažení! Conanovi skočil do cesty černý stín. V ruce se mu zablýskla dýka a Conan pozvedl meč. Stín však k němu natáhl druhou, prázdnou ruku a tmou zasyčel tichý hlas: "Tudy, Vaše Veličenstvo, rychle!"

Conan v úžasu tlumeně zaklel, ale pak pozvedl jednou rukou hraběnku a rozběhl se za svým neznámým příznivcem. Považoval za zbytečné váhat, když měl v patách třicet mužů vězeňské posádky. Obklopen tajemnými černými postavami běžel ulicí a pod paží nesl jako dítě hraběnku. Neznal nikoho ze svých zachránců, nepoznal by pod černými plášti a kapucemi ani nejlepšího přítele. Na okamžik pocítil nedůvěru a strach, ale pak si uvědomil, že pobili jeho nepřátele. Co mohl udělat lepšího, než je následovat?

Jako kdyby náčelník skupiny vycítil jeho pochybnosti, uchopil jej za paži a řekl: "Neobávejte se ničeho, králi Conane, jsme vaši věrní poddaní." Hlas byl neznámý, ale přízvuk patřil Aquilonci z centrální provincie.

Za nimi se v dáli ozvaly výkřiky. To vězeňská posádka narazila na mrtvá těla vyplňující ústí uličky. Vojáci se pak znovu s divokým řevem pomstychtivě rozběhli za uprchlíky, které zahlédli daleko před sebou jako temnou hmotu pohybující se směrem k další osvětlené ulici. Černí muži se však náhle otočili ke zdánlivě slepé, vysoké zdi a Conan zaklel. Ve zdi se otevřel vchod. Procházel touto ulicí dříve mnohokrát i za dne, ale nikdy si nevšiml, že by tady bylo něco podobného. Celá skupina však brankou prošla a dveře se za nimi s kovovým zaklapnutím zámku uzavřely. Ten zvuk jej nikterak neuklidnil, ale jejich průvodci jej pobízeli ke spěchu a vedli jej dál s jistotou lidí procházejících důvěrně známými místy. Aby se Conan v temnotě lépe orientoval, vedli jej z každé strany jeden za loket. Pak se v dálce před nimi objevila o maličko světlejší skvrna, náznak klenutého oblouku. Tím také za několik okamžiků prošli.

Následovalo celé bludiště tmavých nádvoří, černých uliček a klikatých průchodů. Míjeli je za naprostého mlčení a v hrobovém tichu, až nakonec náhle vstoupili do jasně osvětlené místnosti. Conan si netroufl ani odhadnout, kde se nalézají, protože cesta, kterou prošli, oklamala dokonce i jeho málokdy selhávající smysl pro orientaci.

10. Mince z Acheronu

Zdaleka ne všichni jejich průvodci s nimi vešli do osvětlené místnosti. Když za nimi zapadly dveře, viděl před sebou Conan stát jediného muže – štíhlou postavu v černém plášti s širokou kapucí. Muž kapuci shodil z hlavy a odhalil tak bledý ovál tváře s chladnými, jemně řezanými rysy.

Král postavil Albionu na zem, ta se však k němu poplašeně tiskla a zvědavě se rozhlížela po okolí.

Místnost byla veliká, mramorové stěny pokrývaly z větší části sametové závěsy, podlahu drahocenné koberce a celý prostor osvětlovalo teplým žlutým světlem několik bronzových lamp.

Conan instinktivně sevřel rukojeť meče. Měl ruce od krve, která se srážela i nad obústkou pochvy meče, protože zbraň před zasunutím dovnitř neotřel.

"Kde to jsme?" zeptal se krátce.

Neznámý muž mu odpověděl hlubokou uctivou poklonou, v níž podezřívavý král neobjevil nejmenší náznak ironie.

"V Asurově chrámu, Vaše Veličenstvo!"

Albiona slabě vykřikla a přitiskla se blíž ke Conanovi. Zděšeně hleděla na protilehlé dveře, jako by očekávala, že jimi v nejbližší chvíli vstoupí nějaká příšerná obluda.

"Nemějte žádný strach, má paní," pokračoval jejich průvodce. "Tady není nic, co by vám v nejmenším ublížilo, navzdory všem odporným a zlomyslným pomluvám. Jestliže byl váš král přesvědčen o nevinosti naší víry natolik, že nás ochránil před zlobou hloupých, pak se nás zajisté nikdo z jeho poddaných nemusí obávat!"

"Kdo jsi?" dotazoval se Conan.

"Jmenuji se Hadrathus a jsem knězem Asurovým. Jeden z našich následovníků vás poznal, když jste vstoupil do města, a přinesl mi o tom zprávu."

Conan nespokojeně zavrčel.

"Neobávejte se, že by kdokoliv jiný odhalil vaši totožnost," ujist'oval jej Hadrathus. "Váš převlek by pravděpodobně oklamal každého s výjimkou služebníka Asurova. Asurův kult totiž učí mimo jiné nahlížet pod povrch věcí a hledat pod zdáním skutečnost. Sledovali vás až ke strážní věži a několik mých lidí dokonce vniklo do tunelu, aby vám přispěli na pomoc v případě, že byste se vracel touto cestou. Další, a já s nimi, jsme obklíčili celou Železnou věž. A teď králi Conane, poroučej podle libosti. Zde, v chrámu Asurovč, jsi stále králem!"

"A proč byste vlastně měli kvůli mně riskovat vlastní životy?"

"Byl jsi našim přítelem, když jsi seděl na královském trůně," odpověděl Hadrathus. "Chránil jsi nás, když proti nám vystoupili Mitrovi kněží a chtěli nás vyhnat ze země."

Conan se zvědavě rozhlížel. Nikdy předtím nenavštívil žádný Asurův chrám a doposud vlastně vůbec nevěděl, že v Tarantii takový chrám existuje. Kněží této víry měli zvyk velmi dobře ukrývat své svatyně. Mezi hyborskými národy byla nejrozšířenější víra v Mitru, ale navzdory všeobecnému odporu a nepřátelství kult Asurův přežíval. Conan sám zaslechl příšerné historky o tom, co se v tajných Asurových chrámech odehrávalo. Prý páchnoucí dým neustále stoupá z černých oltářů a násilím unášení lidé jsou obětováni před velkým hadem, jehož strašlivá hlava se skrývá ve věčném stínu.

Neustálé pronásledování mělo za následek to, že Asurovi přívrženci své chrámy vynalézavě skrývali a náboženské rituály halili závojem mlčení. Toto chování však zase vyvolávalo další dohady, ještě příšernější podezření a odpornější pomlavy.

Conan však měl bezbřehou toleranci divocha ke zvykům a chování svého okolí, a proto odmítl zničit a rozmetat Asurův kult jen na základě nepodložených pověstí, vymyšlených obvinění a zlomyslných pomluv. "Jsou-li to čarodějové, jak o nich tvrdíte," odpovídal žalobcům, "těžko by strpěli všechny ty ústrky a křivdy, kterými je častujete. A jestliže čaroději nejsou, pak nevím, co je na nich zlého? U všech Cromových d'áblů! Ať si každý uctívá toho boha, který se mu zamlouvá."

Na uctivé Hadrathovo pozvání usedl na stoličce ze slonové kosti a Albioně pokynul na vedlejší. Ta se však raději schoulila na zlatené stoličce u jeho nohou. Tiskla se mu ke svalnatému stehnu, jako by z tohoto dotyku čerpala alespoň částečnou jistotu. Jako většina věřících kultu Mitrova cítila před kultem Asurovým nekontrolovatelnou hrůzu. V té byla vychována od útlého mládí, od dětských let slýchávala hrůzostrašné historky o lidských obětech a odpudivých bozích, kteří se skrývají v páchnoucích a temných zákoutích Asurových chrámů.

Hadrathus stál před nimi s hlavou uctivě skloněnou.

"Jaká jsou vaše přání, Vaše Veličenstvo?"

"Nejdřív něco k jídlu!" bez váhání odpověděl Conan a kněz udeřil stříbrnou paličkou do zlatého gongu. Táhly zvuk ještě neumklal a již se objevily v jednom ze vchodů krytých závěsem čtyři postavy v kapucích. Mezi sebou nesly obrovský stříbrný podnos plný kouřících mís a křišťálových nádob. S hlubokou úklonou položili muži podnos před Conana. Král si otřel ruce do damaškového ubrousku a s neskrytým potěšením mlaskl.

"Dejte pozor, můj pane!" zašeptala Albiona. "Ti lidé pojídají lidské maso!"

"Vsadím se o své království, že tohle není nic jiného než kus obyčejného hovězího!" odpověděl Conan.

"Tak neváhej a pusť se do toho. Musíš být po té vězeňské stravě pěkně vyhládlá!"

Albiona radu vyslechla, a když navíc spatřila, jak jí jde král, jehož slova jí byla svatá, příkladem, pustila se do jídla. Jedla hltavě, ale s vybranými způsoby, zatímco její král rval rukama a bílými zuby obrovské kusy masa, které splachoval mohutnými doušky vína s takovou chutí, jako by nejedl přinejmenším týden.

"Tvoji kněží jsou opravdoví lišáci," dal se do řeči král a přitom svíral v ruce velkou hovězí kost. Ústa měl plná masa. "Byl bych rád, kdybyste se ke mně připojili v boji za znovuzískání mého království."

Hadrathus pomalu zavrtěl odmítavě hlavou a Conan udeřil v náhlém hněvu hovězí kostí o stůl.

"U Croma! Čím onemocněli všichni aquilonští muži? Nejdříve Servius a teď ty! Neumíte nic jiného než kroutit svými pitomými hlavami, když začnu mluvit o vyhánění těch psů?"

Hadrathus těžce vzdychl a pomalu odpověděl: "Můj pane, říkám to nerad a rád bych ti odpověděl něco jiného. Ale aquilonská svoboda je ztracena. V historii světa následuje století za stoletím a my jsme teď vstoupili do století otroctví a hrůzy, jaké už tato země před dávnými lety jednou zažila."

"Co tím myslíš?" znejistěl král.

"Nemáš proti sobě jen nespokojené šlechtice Aquilonie a nemedijskou armádu," odpověděl Hadrathus.

"Je to magie, příšerná černá magie z doby, kdy byl svět ještě mladý. Z minulosti pronikl do naší doby děsivý stín, před kterým se nikdo nezachrání."

"O čem to mluvíš?" opakoval Conan.

"Mluvím o Xaltotunovi z Acheronu, o tom, který zemřel před třemi tisíci lety a který přesto v těchto dnech kráčí po zemi."

Conan mlčel a duševním zrakem znovu viděl vousatou tvář plnou chladné, nelidské krásy. Znovu zažil ten pocit, že onu tvář odněkud zná. Acheron – to slovo v něm probouzelo vzpomínky a vyvolávalo dávno zapomenuté obrazy.

"Acheron," opakoval nahlas. "Xaltotun z Acheronu... Muži, ty ses zbláznil. Vždyť Acheron žije jen v pověstech a to děle, než si kdokoliv pamatuje. Častokrát jsem přemýšlel, zda někdy vůbec existoval."

"Bohužel, byla to temná skutečnost," odpovídal Hadrathus. "Království černé magie a jejích provozovatelů. Odtud pocházela většina zla, dnes již dávno zapomenutého. Acheronští čarodějové používali odporná kouzla, provozovali nekromantii, thaumaturgii toho nejodpudivějšího druhu, kouzla, jež je naučil sám d'ábel. A ze všech čarodějů toho prokletého království nebyl nikdo tak proslulý jako Xaltotun z Pythonu!"

"Jak je tedy možné, že byl přece jen nakonec svržen?"

"Nevíme nic docela přesně, ale bylo to asi tak, že Xaltotun žárlivě střežil jakýsi zvláštní předmět, zdroj kosmické energie, který mu byl ukraden a použit proti němu. Ted' se mu tento magický předmět vrátil a on je neporazitelný."

Albiona si přitáhla blíž široký katovský plášť, v němž byla zahalena, a pohlížela z krále na kněze a naopak. Nevěděla, o čem mluví. Conan rozzlobeně potřásl hlavou.

"Tropíš si ze mne žerty," zavrčel znechuceně. "Jestliže je Xaltotun přes tři tisíce let mrtev, jak chceš dokázat, že on a ten chlap, o kterém je řeč, jsou jedna a táž osoba? Je to jenom nějaký dobrodruh, který si přivlastnil jeho jméno."

Hadrathus se natáhl ke stolku ze slonoviny stojícímu opodál a otevřel malou zlatou skříňku, která na něm ležela. Z ní vyjmul cosi, co se ve světle lamp matně zatřpytilo. Byla to veliká zlatá mince prastaré ražby.

"Viděl jste někdy Xaltotuna bez masky? Tak se podívejte na tohle. Ta mince pochází z pradávného Acheronu, z doby před jeho zánikem. Ta prastará země byla tak nasáklá kouzly, že dokonce i tahle mince se dá použít k určitým magickým rituálům."

Conan vzal minci do ruky a pozorně si ji prohlížel. O jejím stáří nemohlo být pochyb. V dřívějších dobách prošlo Conanovi rukama při dělení kořisti nesmírné množství všech možných mincí a vyznal se v nich více než dobře. Okraje byly opotřebované a nápisy téměř setřené. Podoba muže zobrazeného na jedné straně mince však byla nepoškozená a zřetelná. Conan ostře nasál dech mezi zaťatými zuby. V místnosti bylo teplo a přesto cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz a vstávají mu vlasy v zátylku. Na minci byl zpodoběn vousatý muž s chladnou tváří nelidské krásy.

"U Croma! To je on!" zamumlal Conan. Ted' porozuměl, proč mu připadal tak povědomý. Stejnou minci už kdysi viděl. Kdysi dávno na druhém konci světa.

Pak ale potřásl rameny a řekl: "Ta podoba je určitě jen náhodná. Byl-li dost mazaný na to, aby si přivlastnil jméno dávno mrtvého čaroděje, jistě byl i dost chytrý, aby se mu přizpůsobil i podobou."

Mluvil však bez přesvědčení. Pohled na minci otřásl základy jeho světa. Cítil, jak se okolní jistoty a neměnné skutečnosti propadají do hlubin mámení a čar. Že existuje jakýsi čaroděj, to by pochopil, tady však stál proti něčemu tak d'ábelskému, že to bylo mimo hranice zdravého rozumu.

"Zbytečně bychom si namlouvali, že to není Xaltotun z Pythonu," řekl Hadrathus. "Byl to on, kdo otřásl útesy u Valkie. Vše dokázal pomocí kouzel, která ovládají samotné základy země. Byl to on, kdo poslal do tvého stanu před úsvitem stvoření temnot."

Conan se k němu prudce otočil. "Jak můžeš tohle všechno vědět?"

"Služebníci Asurovi mají své cesty a způsoby, kterými dosahují vědění. Ale na tom nezáleží. Doufám však, že si ted' už uvědomuješ, že bys zbytečně obětoval poddané v marném pokusu získat zpět svou korunu."

Conan si podepřel rukou bradu a oči upřel do prázdna. Albiona jej upřeně pozorovala. Její mysl se točila ve zmateném víru, když si představila bludiště okolností a problémů, proti nimž byl král postaven.

Conan konečně promluvil: "Což nikde na světě neexistuje žádný čaroděj, který by mohl postavit svou magii proti jeho?"

Hadrathus potřásl hlavou. "Kdyby takový muž existoval, my, přívrženci Asurovi, bychom o něm věděli. Lidé často říkají, že náš kult je pozůstatkem prastarého stygijského kultu uctívajícího hadího boha. To je lež. Naši předkové přišli z Vendhye, která leží za Vilajetským mořem a modrými Himeliánskými horami. Jsme syny východu, ne jihu. Naše znalosti jsou souhrnem znalostí východních mágů, kteří jsou mnohem mocnější než mágové západní. A přesto každý jeden z nich by byl pouhým stéblem trávy zmítajícím se ve větru, kdyby se chtěl postavit Xaltotunovi a jeho černé magii."

"Ale on už byl jednou poražen," namítl Conan.

"Tak jest. Byl proti němu namířen zdroj vesmírné síly. Ted' však je tento zdroj opět v jeho rukou a on si dává dobrý pozor, aby mu nebyl znovu ukraden."

"A co je vlastně ten prokletý zdroj?" vztekla se dotazoval Conan.

"Říká se mu Srdce Ahrímanovo. Když byl rozdrcen Acheron, ukryl jej primitivní šaman, který jej proti Xaltotunovi použil, do jeskyně obývané duchy. Nad jeskyní pak zbudoval malý chrám. Od té doby byl třikrát přebudován a pokaždé vznikla stavba mnohem honosnější než ta předchozí. Vždy však byla postavena na původním místě, i když lidé dávno zapomněli proč. Vzpomínka na ukrytý symbol se dávno vytratila z mysli obyčejných lidí a zachovala se jen tu a tam ve svatých knihách nebo čarodějných grimoárech. Odkud pochází, neví nikdo. Tvrdí se, že je to skutečně srdce pradávného boha, jiní myslí, že je to hvězda, která spadla na zem kdysi za úsvitu lidstva. Než byla nedávno ukradena, nespočinulo na ní lidské oko dobrých tři tisíce let. Jakmile Mitrovi kněží zjistili, že jejich kouzla nestačí na Xaltotunova žáka Altara, vzpomněli si na pradávnou pověst o Srdci. Jejich nejvyšší kněz s průvodci sestoupil do temné a děsivé krypty pod chrámem, do které tři tisíce let nevešla noha člověka. Tam našli ve starých knihách vázaných v železe záznamy nejen o Srdci, ale i o podivné bytosti temnot, kterou vyvolali dávní kněží z podsvětí, aby Srdce střezila. Ještě dál v podzemí, ve čtvercové místnosti s východy vedoucími do věčné temnoty, našel kněz a jeho služebníci černý kamenný oltář, světélkující tajemnou září. Na něm ležela podivná zlatá nádoba, podobná mořské lastuře, která byla základnou pevně přisátá k oltáři. Obě poloviny mušle však byly otevřené a prázdné. Srdce Ahrímanovo zmizelo. Zatímco si v hrůze uvědomili, co to znamená, strážce hrobky, pekelné stvoření temnot se vrhlo na nejvyššího kněze a tak těžce ho zranilo, že zanedlouho zemřel. Zbylí muži se však pustili s démonem do boje, po delším zápase jej odrazili a tak tak stačili i s umírajícím veleknězem, kterého nesli mezi sebou, uprchnout. Než nejvyšší kněz zemřel, stačil svým žákům oznámit hroznou novinu a zapřísahal je, ať se podřídí nové síle, které nemohou v žádném případě vzdorovat. Dále je zavázal naprostou mlčenlivostí. Ale tu a tam některý kněz vynesl zlomek toho, co se událo, šeptalo se to i ono a my, přívrženci Asurovi, jsme se postupně dozvěděli téměř vše."

"A Xaltotun z toho symbolu čerpá svou sílu?" zeptal se Conan ještě docela nepřesvědčen.

"Ne. Svou sílu čerpá z Černého proudu. Srdce Ahrímanovo však pochází ze vzdálené galaxie, z vesmíru planoucího světla. Je-li ve zkušených rukou, neobstojí proti jeho síle žádné temné mocnosti. Je mečem, který může Xaltotuna zabít, ne mečem, kterým by zabíjel on. Může život brát, ale i dávat. Xaltotun jej ukradl ne proto, aby jej použil proti svým nepřítelům, ale aby jej jeho nepřátelé nemohli použít proti němu."

"Nádoba ve tvaru mušle a černý oltář v hluboké jeskyni," zabručel Conan a neklidně si přisedl, jako by se pokoušel zachytit cosi prchavého. "To mi připomíná něco, co jsem viděl nebo slyšel. Ale jak vlastně to výjimečné a vzácné Srdce vypadá?"

"Má podobu velikého drahokamu. Připomíná trochu rubín, ale čas od času se rozzáří oslepujícím světlem, jakým nikdy žádný rubín nehořel. Plane jako živý oheň..."

Conan v tom okamžiku náhle vyskočil a s hlasitým plesknutím udeřil plnou silou pěstí pravé ruky do dlaně levačky. "U Croma!" zařval. "Jaký jsem to byl hlupák. Srdce Ahrímanovo! Srdce mého království! Najdi srdce svého království, říkala Zelata. U Ymira! Tak to byl ten kámen, který se mi zjevil v zeleném dýmu. Kámen, o kterém mluvil Tarascus! Když Xaltotun spal opojen černým lotosem, Tarascus mu kámen ukradl!"

To už vyskočil i Hadrathus a jeho chladná odevzdanost jej opustila.

"Co říkáš?! Srdce bylo Xaltotunovi ukradeno?"

"Tak jest!" zaduněl Conanův hlas sálem. "Tarascus se začal Xaltotuna bát a chtěl oslabit jeho sílu. Myslel si, že zdrojem Xaltotunovy síly je právě ten kámen. Možná si dokonce myslel, že ztratí-li se Srdce, čaroděj zahyne! Ale u Croma!" S divokým výrazem zklamání a bezmocnosti mu ruce náhle poklesly k bokům.

"Zapomněl jsem. Tarascus svěřil kámen jakémusi zloději, aby jej vhodil do moře. Touhle dobou musí být ten lump skoro v Kordavě. Dřív než bych jej začal pronásledovat, vsedne na loď a pohřbí Srdce v hlubinách oceánu."

"Oceán Srdce přijme, ale neponechá si jej!" zvolal Hadrathus, který se doslova chvěl vzrušením. "Už dávno by jej sám Xaltotun ukryl na dno mořské, kdyby nevěděl, že při první bouři jej moře vyvrhne na břeh. Jakou opuštěnou pláž si však k tomu může osud vyvolit!"

"No dobře," Conanovi se vrátila část jeho neochvějné sebedůvěry, "koneckonců nemáme ani jistotu, že ten chlap splní svůj slib a hodí kámen opravdu do moře. Jak já znám zloděje – a já je opravdu znám, protože jsem patřil v mládí k nejlepším zlodějům Zamory – on to neudělá. Prodá ho prvnímu bohatému obchodníkovi, na kterého narazí. U Croma!" V rostoucím vzrušení přecházel místností sem a tam.

"Skutečně, stojí za to se po té věci podívat! Zelata mě nabádala, abych našel srdce svého království. Všechno, co mi ukázala pomocí své magické síly, se stalo skutečností. Bude tedy pravdou i to, že jediná síla, schopná porazit Xaltotuna, se skrývá v té karmínové hračce."

"Je tomu tak!" vykřikl Hadrathus. "Vsadím na to svou hlavu!" Tvář mu zářila nadějí, oči plály, pěsti měl zaťaté. "Budeme-li mít Srdce, troufneme si utkat se s Xaltotunem. Na to přísahám! Jestli se vám podaří kámen objevit, máme velkou naději porazit naše nepřátele, vyhnat je ze země a pro vás získat zpět královskou korunu. Aquilonie se nemusí obávat nemedijských mečů, ale Xaltotunovy černé magie!"

Conan na něj chvíli užasle hleděl, protože kněžův zápal na něj hluboce zapůsobil.

"Připadá mi to jako jeden z úkolů, které dostává člověk ve zlých snech," řekl nakonec. "Tvá slova však zní jako ozvěna slov Zlatiných a cokoliv mi řekla, beze zbytku se vyplnilo. Vydám se hledat ten kámen!"

"Je v něm ukryt osud celé Aquilonie," přisvědčoval mu Hadrathus. "Pošlu s vámi dost mužů..."

"Tak to tedy ne!" vykřikl král netrpělivě, protože ani v nejmenším nestál o to, aby jej cestou zdržovalo bůhví kolik kněží, i když sebezkušenějších v izoterických vědách. "Tohle je úkol pro bojovníka. Pojedu sám. Nejprve do Poitainu, kde svěřím hraběnkou Albionu do Trocerovy péče. Pak do Kordavy a přepluji i západní oceán, bude-li to třeba. I kdyby snad ten lump chtěl vyplnit Tarascovy příkazy, může se snadno stát, že v tomto ročním období nenalezne tak rychle vhodnou loď."

"A jestli Srdce najdete," vykřikl nadšeně Hadrathus, "já vám připravím podmínky pro váš návrat na královský trůn. Než se vrátíte do Aquilonie, rozšířím tajnými cestami mezi lid, že žijete a vracíte se zpět. Bude se povídat i to, že se vracíte s kouzlem, které je mnohem silnější než Xaltotunova černá magie. Všichni mí muži a mnoho dalších bude připraveno povstat při vašem návratu. A oni povstanou, jakmile budou mít jistotu, že se nemusí obávat Xaltotunových čar. Na vaši cestě vám pomohu."

Zvedl se a udeřil na gong.

"Z podzemí chrámu vede tajná chodba až za obvod městských zdí. Do Poitainu poplujete na poutnické lodi. Nikdo si netroufne vás obtěžovat."

"Když myslíš..."

Od chvíle, kdy padlo konečné rozhodnutí, hořel Conan netrpělivostí a překypoval energií. "Jen ať je vše připraveno co nejrychleji!"

Mezitím se v jiné části města daly věci do pohybu s děsivou rychlostí. Do paláce, kde se právě obveseloval Valerius pohledem na své polonahé tanečnice, dorazil schvácený posel. Padl před Valeria na kolena a blábolil nesouvisle o příšerném masakru v Železné věži a o útěku krásné vězenkyně. Přinesl také zprávu o tom, že hrabě Thespius, který měl dohlédnout na popravu hraběnkou Albiony, umírá a jeho posledním přáním je promluvit s Valeriem dřív, než opustí tento svět.

Valerius si ve spěchu přehodil plášť a nechal se vést poslem spleť ulic a uliček na místo, kde ležel Thespius. O tom, že hrabě umírá, nebylo nejmenších pochyb. Při každém namáhavém vydechnutí se mu na rtech objevila krvavá pěna. Pahýl ruky měl ovázan a krev byla zastavena, ale i kdyby neměl tohle zranění, otevřená rána v jeho boku byla smrtelná.

Když Valerius s umírajícím mužem osaměl, tiše zaklel.

"U Mitry, myslel jsem, že na světě existoval pouze jediný člověk, který byl schopen zasadit takovou ránu!"

"Valerie!" zasípal raněný muž. "On žije! Conan žije!"

"Co to povídáš?" vykřikl Valerius.

"Přísahám při Mitrovi!" pronesl Thespius bublavě, protože se dusil krví, která se mu drala na rty. "Byl to on, kdo unesl Albionu! Není mrtev! To není duch, který se vrátil z pekelných hlubin, aby nás strašil. Je to on, z masa a krve, a je strašlivější než kdykoliv předtím. Ulička za věží je plná mrtvých. Varuj se ho,

Valerie, vrátil se – aby nás pobil všechny..."

Krví zbroceným tělem přeběhla silná křeč a hrabě Thespius znehybněl.

Valerius zíral chvíli zachmuřeně na mrtvého muže, potom se bystře porozhlédl komnatou, rychle přistoupil ke dveřím a neočekávaně je otevřel dokořán. Posel se skupinou Nemedijských stáli opodál v chodbě.

Valerius zahučel něco, co snad mohlo vyjadřovat spokojenost.

"Jsou všechny brány uzavřeny?" dotazoval se.

"Ano, Vaše Veličenstvo."

"Strážce u každé brány dejte zdvojnásobit! Do města ani ven nesmí strážce vpustit nikoho, jehož totožnost by nebyla dobře ověřena. Vyšlete hlídky, které budou prohledávat čtvrti i jednotlivé ulice. Uprchl velice důležitý vězeň, jemuž k útěku napomohl jeden aquilonský rebel. Poznal z vás snad toho muže někdo?"

"Nikoliv, Vaše Veličenstvo. Zahlédl jej na okamžik jen starý žalárník, ale ten si všiml jen toho, že to byl pravý obr, oblečený do katových šatů. Nahé tělo popravčího jsme našli v jedné z prázdných cel."

"Je to velice nebezpečný muž," pokračoval Valerius. "Neriskujte ani v nejmenším. Hraběnkou Albionu znáte všichni. Pátřejte po ní a až ji objevíte, okamžitě zabte ji i jejího společníka. Nepokoušejte se je zajmout živé!"

Když se pak Valerius vrátil do své palácové pracovny, povolal čtyři muže podivného, cizokrajného zjevu. Byli vysocí, vychrtlí, kůži měli nažloutlou a jejich obličejové rysy byly úplně netečné. Podobali se navzájem v obličejích, ale i stejným oblečením, které tvořily dlouhé splývavé róby z černé látky, pod nimiž vyčuhovaly bosé nohy v řemínkových sandálech. Stáli nehybně před Valeriem, paže zkřížené na prsou, ruce ukrývali v širokých rukávech. Valerius se na ně díval bez zvláštního potěšení. Na svých dalekých cestách se setkal se zástupci mnoha podivných ras.

"Když jsem vás našel umírající hladem v khitájských džunglích," dal se náhle do řeči, "vás, vyhnance z vlastní země, přísahali jste, že budete mými otroky. Sloužili jste mi dobře, i když svým příšerným způsobem. Žádám od vás ještě jednu službu, pak vás zprostím přísahy."

Cimřeňan Conan, král aquilonský, je stále naživu, navzdory Xaltotunovým kouzlům nebo snad právě kvůli nim. Nevím. Temná zákoutí jak duše, tak i mozku toho oživlého ďábla není schopen pochopit obyčejný smrtelník. Ale pokud je naživu Conan, nemohu si být jist vlastním životem. Lidé mě přijali jako menší ze dvou zel, a to jenom proto, že byli přesvědčeni o Conanově smrti. Stačí, aby se někde objevil, trůn se mi začne houpát pod nohama a dřív, než stačím pozvednout ruku, mám na krku povstání. Možná, že ho chtějí moji současní spojenci dosadit na moje místo, až usoudí, že mě už nepotřebují ke svému účelu. Těžko říci. Vím ale jistě, že tahle planeta je malá pro dva krále Aquilonie. Najděte Cimřeňana. Použijte všech svých výjimečných schopností a vyžeňte jej odevšad, kde by se ukryl. Bězte za ním třeba až na konec světa. Ale pozor! Má v Tarantii mnoho přátel. Někdo mu pomáhal při únosu Albiony. Na obrovské vraždění v uličce za Železnou věží nemohl stačit jediný muž, byť by to byl Conan. Bojovalo jich tam víc, ale dost řečí. Vezměte si své hole a pusťte se mu po stopě. Kudy vás jeho kroky povedou, nemám zdání. Ale najděte ho. A až ho najdete, zabte ho!"

Čtyři Khitájci se současně uklonili a stále bez jediného slova nehlučně vyšli z místnosti.

11. Meče jihu

Úsvit, který pozlatil vrcholky vzdálených kopců, se růžově odrazil od plachet malé lodi, plující dolů po řece. Řeka Khorotas, protékající necelou míli od hradeb Tarantie, se tady stáčela jako velký lesklý had mírným obloukem k jihu. Plavidlo se lišilo od běžných lodí brázdících hladinu mohutné řeky, jako byly rybářské loďky nebo bachraté obchodní barkasy naložené drahým zbožím. Tahle loď vynikala rychlostí a štíhlou linií – její dlouhý trup přecházel vpředu ve vysokou, prohnutou příď. Od zádi až po špičku byla natřena černou barvou. Na ebenových bocích ji zdobila kresba řady bílých lidských lebek. Uprostřed paluby se tyčila nízká kajuta s pečlivě zakrytými okénky. Ostatní plavidla se této strašidelně vyzdobené lodi zešíroka vyhýbala. Každý totiž poznal už z dálky, že se jedná o jednu z proslulých známých poutních plachetnic, které nesly na tajemnou poslední cestu mrtvé tělo jednoho z následovníků Asurových. Plavba směřovala na jih až tam, kde se za poitainskými horami řeka vlévala do modrého oceánu. V kabině

bezpochyby odpočíval zesnulý přívrženec kultu. Podobně pochmurné lodi znal každý a ani nejfanatičtější vyznavač Mitry by si netroufl se jí dotknout, nebo jinak narušit její cestu do království stínů.

Kde ležel cíl plavby, nikdo netušil. Jeden říkal, že ve Stygii, druhý, že na jakémsi bezejmenném ostrově, který se skrývá kdesi za obzorem u okouzující Vendhye, kde najdou mrtví svůj klid. Jistotu však neměl nikdo. Všichni věděli jen to, že jakmile zemřel přívrženec kultu Asurova, mrtvé tělo se vydalo k jihu po řece v černé lodi řízené obrovským otrokem. Ani loď, ani otroka už pak nikdy nikdo nespatřil, pokud ovšem nebylo něco pravdy na podivných historkách, jež tvrdily, že otrok řídící lodi na jih je stále jeden a týž.

Muž, který vedl tuto loď, byl snad ještě větší a stejně hnědý jako ostatní. Bližší pohled by však odhalil, že odstín jeho hnědé kůže je výsledkem pečlivě naneseného barviva. Oblečený byl do kožené bederní roušky a sandálů a dlouhé kormidelní veslo ovládal s neobvyklou silou a zkušeností. Nikdo si však netroufl přiblížit se k lodi, protože každý dobře věděl, že přívrženci Asurovi jsou prokletí a že lodi převážející jejich ostatky doslova vyzařují temné kouzlo. Proto se plavci lodi zdaleka vyhýbali a ve chvíli, kdy je loď zpovzdálí mýjela, šeptali si mezi zuby modlitby a zaklínadla. Žádného z nich ani v duchu nenapadlo, že jsou svědky útěku svého krále a hraběnky Albiony.

Byla to podivná cesta. Pluli v černé, štihlé lodi dolů po velké řece víc než dvě stě mil až tam, kde se Khorotas obracela přímo k jihu a obtékala poitainské hory. Před jejich očima jako ve snu klouzalo neustále se měnící panoráma. Během dne ležela Albiona trpělivě v malé kajutě, tak tiše jako mrtvé tělo, za které se vydávala. Pozdě v noci, když z hladiny řeky zmizely zábavní lodi se svými veselými cestujícími, kteří se v záři pochodní povalovali na hedvábných polštářích, se tiše vykradla ven. Pak ona hlídala u dlouhého kormidelního vesla, jež Conan přivázal pevně provazy, aby jí úkol usnadnil. Tam stála až do doby, kdy za ranního úsvitu na řeku vypluly první rybářské čluny, a Conan zatím pro sebe získal dvě tři hodinky spánku. Král však nepotřeboval mnoho odpočinku. Plamen vzrušení jej hnál neúnavně vpřed. Jeho tělesná konstrukce bez obtíží obstála v této drsné zkoušce. Bez přerušení a bez jediné zastávky poháněli loď k jihu.

Prchali po proudu řeky temnými nocemi, kdy neklidný proud odrážel tisíce hvězd, i dny plnými zlatého slunečního svitu, a čím více se blížili k jihu, tím dále za nimi zůstávala zima a chlad. V noci mýjeli města, nad nimiž se chvěl odraz myriád světél, panské pobřežní vily i úrodná pole. Konečně se jim nad hlavami vztyčily modré poitainské hory, hřbet za hřbetem jako božské hradby. Tady se koryto řeky zužovalo a mohutný proud se s divokým řevem hnál mezi úbočími hor v jediné řadě divokých peřejí a napěněných vodopádů.

Conan pozorně sledoval linii břehů, až najednou stočil kormidelní veslo a zamířil k místu, kde do řeky vybíhal podivně pravidelný dlouhý jazyk pevné země, z něhož čněla skála nezvyklého tvaru obklopená kruhem jedlí.

"Nedovedu pochopit, jak mohou tyhle skořápky proplout peřejemi, které slyším dunět tam vpředu," zavrčel spíš pro sebe Conan. "Hadrathus řekl, že tudy se plaví, tohle je místo, které určil. Tvrdil, že tady bude čekat člověk s koňmi, ale nikoho nevidím. Stejně si nedovedu představit, jak by se sem dostala zpráva o našem příchodu dřív než my."

Přivázal a přivázal loď k pokroucenému kořenu vyčnívajícímu u nízkého břehu. Pak se ponořil do vody, aby si smyl z kůže hnědé barvivo. Vynořil se mokrá a jeho pokožka opět nabyla přirozeně světlou barvu. Z kajuty lodi si vynesl úplnou aquilonskou kroužkovou zbroj, kterou opatřil Hadrathus, a svůj meč. Zatímco se strojl, převlékla se i Albiona do oblečení vhodného pro nastávající horské putování. Ve chvíli, kdy byl Conan plně vystrojen, obrátil pohled zpět ke břehu. V tom okamžiku ztuhl a ruka mu sjela k rukojeti meče. Na břehu ve stínu stromů stála černá postava držící za uzdu bílého koně s dámským sedlem a těžkého válečného hnědáka.

"Kdo jsi?" vykřikl král.

Muž v černém se hluboce uklonil: "Jsem následovník Asurův. Přišel rozkaz a já ho poslouchám."

"Co to znamená přišel?" dotazoval se Conan, ale muž v černém se místo odpovědi pouze uklonil.

"Přišel jsem, abych vás převedl přes hory k prvnímu poitainskému opevnění."

"Nepotřebuji vůdce," odpověděl Conan. "Znám dobře zdejší kopce. Děkuji ti za koně, ale hraběnka i já vzbudíme méně pozornosti, když pojedeme sami, než kdybychom cestovali v doprovodu uředníka

Asurova."

Muž se znovu uctivě uklonil, předal Conanovi otěže koní a vstoupil do člunu. Odrazil od břehu a vyplul dolů po proudu, směrem k hřímajícímu dunění neviditelných přejí. S nevěřicným potřásáním hlavy vyzvedl Conan hraběnku na bělouše, sám se vyšvihl na mohutného hnědáka a pobídl obě zvířata směrem k vrcholům.

Zvlněná krajina na úpatí hor se v této době změnila na pohraniční zemi. Vládl zde zmátek, baroni se vraceli ke svým feudálním způsobům a celým krajem projížděly lupičské bandy, aniž je kdo pronásledoval. Poitain sice nevyhlásil oficiálně své odtržení od Aquilonie, ale přesto se z něj stalo samostatné a soběstačné království, jemuž vládl dědičný hrabě Trocero. Tato zvlněná jižní země podléhala celou svou rozlohou oficiálně Valeriovi, ale ten si zatím netroufl vynutit si násilím cesty přes průsmyky střežené pevnostkami, nad nimiž vyzývavě vlály karmínové prapory s leopardem Poitainu. Král a jeho půvabná společnice stoupali po dlouhých namodralých úbočích. Snášel se sametový večer. Jak vzrůstala výška, do které stoupali, krajina pod nimi se rozvínovala do dáli jako nesmírný narudlý plášť, zdobený modří řek a jezer, žlutými pásy rozlehlých polí a tu a tam bílým zábleskem vily či chrámové věže. Daleko před nimi se pak objevilo první poitainské opevnění. Byla to mohutná pevnost střežící úzký průsmyk, na jejíž věži se proti modrému večernímu nebi třepotala karmínová zástava. Dřív než dorazili k hradbám, vyjela jim vstříc skupina ozbrojenců. Jejich vůdce přísně přikázal našim cestovatelům, aby zastavili koně. Všichni rytíři byli urostlí, hnědoocí a všichni měli dlouhé černé vlasy synů jihu.

"Stůjte, můj pane! Oznamte nám, za jakým účelem a s jakými úmysly přijíždíte do Poitainu!"

"Mám tomu rozumět tak, že Poitain se vzbouřil?" odpověděl Conan otázkou a pozorně si prohlížel mluvčího. "Když je muž v aquilonské zbroji vyslýchán jako cizinec...?"

"V těchto dnech k nám z Aquilonie přijíždí mnoho lumpů a nepoctivců," odpověděl chladně rytíř. "A co se týče vzpoury, máš-li, pane, na mysli odmítnutí poslušnosti uzurpátorům, pak je Poitain skutečně zemí vzbouřeneckou. Budeme raději sloužit památce mrtvého krále než žezlu žijícího psa!"

Conan si strhl z hlavy helmu, prudkým pohybem roztřásl hřívu černých vlasů a pohlédl mluvčímu zpřímá do tváře. Poitainec vytřeštil oči, a pak zesinal.

"U všech bohů!" vydechl. "To je přece král – a živý!"

Ostatní rytíři užasle pozorovali celou scénu, ale vzápětí se okolím rozlehl divoký pokřik úžasu a radosti. Obklopili Conana, v nadšení volali bojové pokřiky a v nesmírné radosti mávali meči. Hold, který tady Poitainci vzdávali, byl něčím, co by mohlo méně nebojácné muže vyděsit.

"Oho, Trocero bude ronit slzy radosti, až vás spatří, pane!" křičel jeden.

"A co Prospero, co teprve ten!" křičel druhý. "Generál propadl melancholii a proklíná se dnem i nocí za to, že nedorazil k Valkii včas, aby mohl padnout po boku svého krále!"

"Tak a teď na ně udeříme a dobudeme zpět celé království!" volal další a točil nad hlavou těžkým mečem.

"Buď pozdraven, Conane, králi poitainský!"

Řinčení oceli a hromový hold tolika hrdel vyplašil hejna ptáků v širém okolí a ti se v šedivých mračnech vznášeli nad korunami stromů. Divoká jižní krev se mužům rozproudila v žilách a oni netoužili po ničem jiném, než aby je jejich znovu nalezený vládce vedl k novým bojům a nové kořisti.

"Jaké jsou vaše rozkazy, pane?" dožadovali se jeho slov. "Ať se jeden z nás vydá jako rychlý posel do Poitainu! Z každé věže zavlaží praporce, dlažba pod kopyty vašeho koně bude vystlána květy a všechna krása i rytířství východu vám přijde vzdát čest, která vám právem náleží."

Conan potřásl hlavou.

"Kdo by mohl zapochybovat o vaší oddanosti? Ale vítr vane od těchto hor do zemí mých nepřátel a já bych byl raději, kdyby se tam novina o mém návratu nedonesla. Zatím. Doprovod'te mě k Trocerovi a mou totožnost udržujte v přísné tajnosti."

To, z čeho se rytíři chystali udělat slavnostní, triumfální procesí, se tak změnilo v něco, co spíš připomínalo tajný útek. Cestovali spěšně, nemluvili s nikým. Jejich vůdce vždy vyměnil pár slov s velitelem každého opevnění, které míjeli. Conan jel v jejich středu se sklopeným hledím. Hory samy byly neobydleny s výjimkou skupinek zbojníků a vojenských posádek, které střežily všechny důležité průsmyky a přechody. Poitainci milující veselí a pohodlný život nestáli o to dobývat si v potu tváře

živobytí z nitra divokých skal. Jižně od této přirozené hranice se táhly krásné a bohaté poitainské nížiny až daleko k jihozápadu, k řece Alimane. Za ní už začínalo Zingarské království.

Dokonce i v této roční době, kdy zima spálila listí a trávu na severní straně hor, tady na jihu se zelenaly bohaté trsy na pláních, kde se klidně pásala nespočetná stáda koní a skotu, který proslavil Poitain široko daleko. Ve slunci zářily jako zelené drahokamy palmy a porosty oranžovníků a na vysokých bílých věžích, zdobených karmínem, šarlatem a zlatem, se odrážely už z dálky sluneční paprsky. Byla to země tepla a hojnosti, země krásných žen a neohrožených válečníků. Není pravda, že jen tvrdý kraj rodí tvrdé muže. Poitain byl obklopen závistivými a dobyvačnými sousedy a jeho synové byli zoceleni v neutechajících pohraničních válkách.

Na severu chránily zemi hory, ale na jihu oddělovala Poitain od plání Zingary jen řeka Alimane a ne jednu, ale tisíckrát zrudly její vody krví. Na východ ležel Argos a na severovýchod Ophir a obě tato království byla pyšná a hrabivá. Poitainští rytíři drželi hranice rodné země vahou a ostřím svých mečů, takže poznali málo klidu a nečinnosti.

Tak Conan dorazil na zámek hraběte Trocera.

Conan seděl na hedvábném divanu v bohatě vybavené komnatě. Vítr nadouval tenoučké záclony v otevřených oknech. Trocero přecházel s pružností leoparda neklidně sem a tam; muž s pasem ženy a rameny šermíře, na němž věk nezanechal žádné známky.

"Dovolte, abychom vás prohlásili králem Poitainu!" naléhal hrabě. "Ať si hovada ze severu vlečou jho, do kterého dobrovolně vstrčily hlavu! Jih však stále patří vám. Usad'te se zde a vládněte nám, mezi květy a palmami."

Conan potřásl hlavou: "Na zemi není vznešenější a rytířštější království než je Poitain. Ale ani Poitain nemůže zůstat osamocen, jakkoliv neohrožení jsou jeho synové."

"Ale Poitain stál sám po mnoho generací," odpověděl Trocero v náhlém, krátkém záchvatu rodové pýchy. "Nebyli jsme součástí Aquilonie od nepaměti!"

"Vím. Ale podmínky teď jsou jiné než před lety. Dřív byla většina království rozdrobena do malých územních celků, které se hašteřily mezi sebou. Ale doby samostatných vévodství a městských států jsou u konce a nadcházejí dny velkých království. Vládcové sní o říších, které se budou rozkládat od východu k západu a od severu na jih. Pouze v pevné jednotě je síla!"

"Tak tedy spojme s Poitainem Zingaru!" naléhal Trocero. "V Zingaře bojuje půl tuctu princátek jeden proti druhému a zem se zmítá v občanské válce. Dobudeme ji, provincii za provincií, a postupně ji celou přidáme k vašemu království. Pak za podpory Zingařanů pokoříme Argos a Ophir. Vybudujeme novou, obrovskou říši..."

Conan opět potřásl hlavou. "Ať si sny o obrovských říších sní jiní. Já chci jen to, co mi právem náleží. Nechtěl bych vládnout v království, které vzniklo násilím z ohně a krve. Je něco jiného dobýt trůnu za pomoci většiny národa a z vůle národa vládnout, než násilím si podrobit cizí národ a ovládat jej z trůnu strachem. Nechci být druhým Valeriem. Ne, Trocero, budu vládcem Aquilonie, nic víc, nic méně – nebo nebudu vládnout vůbec."

"Pak nás tedy veďte přes hory a rozdrťme Nemedijce!"

Conanovy oči divoce zaplály touhou, avšak nahlas řekl: "Ne, Trocero. Byla by to jen marná oběť. Už jsem ti řekl, co musím udělat, abych získal zpět své království. Musím najít Srdce Ahrímanovo."

"Ale to je šílenství!" protestoval Trocero. "Blábolení kacířského kněze a nesmyslné výmysly bláznivé vědmy!"

"Ty jsi nebyl v mém stanu u Valkie," odpověděl Conan zachmuřeně a bezděky pohlédl na pravé zápěstí, na němž se stále ještě slabě rýsovaly namodralé skvrny. "Tys neviděl, jak se útesy zřítily jen proto, aby pod sebou pohřbily výkvět mé armády. Ne, Trocero. Přesvědčili mě. Xaltotun není obyčejný smrtelník a jen s pomocí Ahrímanova srdce se mu mohu postavit. Proto se neodkladně vydám na cestu do Kordavy. A sám!"

"Ale to je nesmírně nebezpečné!" protestoval Trocero.

"Život je nebezpečný," zadunělo mu v odpověď z královských rtů. "Nevydám se na cestu ani jako aquilonský král, ani jako poitainský rytíř, ale jako pouhý žoldnář. Tak jak jsem kdysi Zingarou jezdíval. Ano, mám dost nepřátel jižně od řeky Alimane, jak v jižních zemích, tak na moři. Mnozí, kteří nikdy

neslyšeli o aquilonském králi Conanovi, si vzpomenu na Conana – kapitána baračských pirátů nebo na Amru od černých korzárů. Ale mám tam i dost přátel a také lidi, kteří mi nemohou odmítnout pomoc z jistých osobních důvodů." Na okamžik mu s jakousi vzpomínkou přeběhl přes rty krátký, zlomyslný úsměv.

Trocero bezmocně spustil ruce a pohlédl na Albionu, která seděla opodál.

"Chápu vaše pochybnosti, můj pane," řekla, "ale i já jsem viděla tu minci v Asurově chrámu a Hadrathus opravdu řekl, že byla ražena pět set let před pádem Acheronu. Jestliže ta tvář, která je na ní vyobrazena, patří skutečně Xaltotunovi, jak přísahá Královské Veličenstvo, pak to znamená, že se nejedná o nějakého bezvýznamného čaroděje. Musel být velkým mágem už tenkrát, protože délka jeho života počítala století a ne jako životy obyčejných lidí."

Než mohl Trocero cokoliv odpovědět, ozvalo se tiché zaklepání na dveře a tlumený hlas promluvil: "Můj pane, přistihli jsme muže, který se potuloval okolo paláce. Když jsme jej zajali, tvrdil, že musí nutně hovořit s vaším hostem. Co přikážete?"

"Aquilonský špeh!" zasyčel Trocero a vytrhl z opasku dýku.

Conan jej zarazil pokynem ruky. "Pojďte dovnitř a ukažte mi toho muže!" Dveře se otevřely a v nich se objevil člověk, kterého ze všech stran svírali ozbrojenci. Byl štíhlý a jeho oděv tvořila tmavá kutna s kapucí.

"Jsi následovník Asurův?" zeptal se Conan.

"Na jih přišla zpráva," promluvil muž, "tam za řekou Alimane vám nemůžeme pomoci, protože moc naší sekty dál na jih nesahá. Naše chrámy leží v povodí řeky Khorotas směrem na východ. Dozvěděl jsem se však tohle. Zloděj, který převzal od Tarasca Ahrímanovo srdce, se do Kordavy vůbec nedostal. V Poitainských horách jej přepadli a zabili lupiči. Kámen padl do rukou jejich náčelníkovi. Ten neměl o jeho původu ani ponětí. Když byla jeho banda zničena poitainskými rytíři a on jediný se s holýma rukama zachránil, prodal kámen jakémusi Zorathovi, kothskému kupci."

"Výborně!" vyskočil vzrušeně Conan. "A co je se Zorathem?"

"Zorathus přešel před čtyřmi dny řeku Alimane a s malou výpravou ozbrojených služebníků míří k Argosu."

"Je šílený, troufá-li si cestovat v těchto dnech přes Zingaru," řekl Trocero.

"Tak jest. Za řekou vládne chaos a násilí. Zorathus je však udatný muž a bohužel svým způsobem i lehkomyšlný. Má nesmírně naspěch, aby se dostal co nejdříve do Messantie, kde doufá nalézt na svůj kámen dostatečně bohatého kupce. Možná, že chce drahokam prodat až ve Stygii. Možná, že se o jeho pravém původu něco dohaduje. V každém případě místo aby se vydal delší a bezpečnější cestou, která se drží hranic Poitainu a přichází do Argosu poměrně daleko od Messantie, vydal se přímo přes východní Zingaru."

Conan udeřil do stolu pěstí, až se těžký stůl zachvěl.

"Konečně se na mne usmálo štěstí! Rychlého koně, Trocero, a výzbroj svobodného dobrodruha. Zorathus má pořádný náskok, ale ne zas takový, abych ho nemohl dohonit, i kdybych jej měl pronásledovat na konec světa!"

12. Dračí zub

Za svítání už vedl Conan svého koně mělkým brodem přes řeku Alimane. Na druhém břehu vyjel na karavanní cestu mířící jihovýchodním směrem. Na poitainské straně řeky seděl na koni Trocero v čele skupiny svých rytířů. Nad jejich hlavami pohládal v mírném ranním větru karmínový praporek s leopardem. Nikdo z celé skupiny se ani nepohnul, ani nepromluvil, seděli v sedlech jako tmavovlasé sochy ze zářící oceli, dokud postava jejich krále nezmizela v modré dálce blednoucí směrem k vycházejícímu slunci. Conan seděl v sedle obrovského vraného hřebce, kterého mu daroval Trocero. Zmizela aquilonská zbroj. Celá jeho výstroj dávala tušit, že patří k veteránům svobodného bratrstva, jehož členy byli zástupci všech známých národů. Hlavu mu chránila obyčejná helmice, odřená a zprohýbaná. Kožené, stejně jako kovové součástky jeho výstroje byly vyleštěny dlouhým užíváním a

šarlatový plášť, který mu nedbale splýval z ramenních pancířů, byl potrháný a špinavý. Vypadal přesně tak, jak si přál. Totiž jako námezdný válečník, který poznal všechny rozmary štěstěny – kořist a bohatství jeden den, prázdný měsíc a utažený opasek den druhý.

Tak nejen vypadal, tak se i opravdu cítil. Probudily se v něm staré vzpomínky, znovu si připomněl divoké, bláznivé a slavné dny, jež tvořily jeho život dřív, než jeho nohy vstoupily na cestu vedoucí ke královskému trůnu. Byly to časy, kdy byl skutečně potulným válečníkem, který se oddával nevázaným pitkám, hodování, rvačkám a dobrodružstvím, a žil jen pro dnešek bez jediné myšlenky na to, co bude zítra. Neměl žádné plány ani cíle a toužil jen po tom, aby měl stále plný korbek k pití, rudé rty žen k líbání a ostrý meč, jež by mohl pozvednout na kterémkoliv bojišti světa.

Podvědomě tomu přizpůsobil i své chování. Změnilo se držení těla, způsob, jakým seděl v sedle, na rty mu vyskočily docela přirozeně kletby dávno zapomenuté. Při jízdě si začal prozpěvovat písně, které kdysi vyřvával sborem se svými dávnými druhy ve špinavých putykách, na dlouhých taženích nebo na bitevních polích.

Země, již projížděl, byla skutečně neklidná. Jízdní oddíly, jež obvykle hlídaly říční břeh, aby předešly možnému nájezdu z Poitainu, nikde nespátřil. Boje zuřící uvnitř země nechaly hranice odkryté a nestřežené. Jako dlouhá bílá stuha se cesta prostírala od obzoru k obzoru. Zela prázdnotou, nebylo vidět ani dlouhou karavanu plně naložených velbloudů, ani dunící těžké vozy zámožných kupců. Jen tu a tam po ní přejela skupinka jezdců oděných v kůži a oceli, mužů orlích tváří, kteří se drželi v semknutých skupinách a ostražitě pozorovali okolí. Jejich pátravé pohledy vždy ulpěly na Conanovi, ale nikdo jej nezastavil, protože výstroj a výzbroj osamělého jezdce neslibovala žádnou kořist, nýbrž jen tvrdý a nebezpečný boj.

Většina vesnic byla opuštěných nebo spálených, pole a louky zarůstaly plevelem. Na cesty se v těchto dobách vydávali jen ti nejdůležitější. Místní obyvatelé byli většinou pobiti v šarvátkách občanské války nebo při odvetných nájezdech z Poitainu. V mírových časech se cesta hemžila obchodníky cestujícími z Poitainu do argoské Messantie nebo opačným směrem. Ted' však bylo mnohem moudřejší cestovat delší trasou po hranicích Poitainu a pokračovat dolů na jih do Argosu, bylo to o mnoho delší, ale také o mnoho bezpečnější. Jen velice bezstarostný člověk mohl riskovat život a zboží na této cestě vedoucí do Zingary.

V noci bývalo vidět na jižním obzoru záři požárů, ve dne stoupaly k nebi sloupy černého dýmu. Ve městech i na polích na jihu umírali lidé, trůny se kymácely, hrady a zámky hořely a měnily se v začernalá spáleniště. Conan cítil pokušení starého žoldněře – změnit směr koně, vpadnout do bojů a plenit a hromadit kořist tak jako za starých dob. Proč by se měl vlastně pokoušet získat vládu v království, jehož obyvatelé na něj už z části zapomněli? Proč pronásledovat jakýsi přelud, korunu provždy ztracenou? Nebylo by lepší hledat zapomnění, ztratit se v rudých vlnách války a násilí, které jej dříve tak často pohltily? Možná by si mohl někde jinde vydobýt pro sebe jiné království? Svět vstupoval do železné doby, do doby válek a velikašských plánů. Silný muž by jistě mohl ze zboření království vystoupit jako vítězný dobyvatel. Proč by tím mužem nemohl být on sám? Takové a mnoho podobných otázek našeptával Conanovi zlomyslný ďábel jeho podvědomí a navíc jej obklopovaly vzpomínky podobné duchům jeho bezzákonné a krvavé minulosti. Nakonec přece jen z cesty neuhnul. Pokračoval stále kupředu a sledoval cíl, který se mu zdál tak neskutečný jako něco, o čem jen snil.

Poháněl černého hřebce, jak rychle se odvážil, ale bílá stuha cesty se před ním stále odvíjela až k horizontu. Zorathus měl skutečně veliký náskok. Conan však umíněně pokračoval dál. Věděl, že cestuje mnohem rychleji než kupce se zvířaty obtíženými nákladem. Tak dorazil až k hradu hraběte Valbroso, který byl přilepen na skálu nad průsmykem jako supí hnízdo.

Valbroso, štíhlý, snědý muž se zlýma očima a ostrým nosem podobným zobáku dravce mu se skupinkou ozbrojenců vyjel vstříc. Sám byl oblečen v plátové zbroji a provázelo jej třicet oštěpníků, vousatých veteránů z pohraničních bojů, jež byli právě tak hrabiví a nemilosrdní jako jejich vůdce. Poplatků lítostně vybíraných od každého projíždějícího bylo čím dál méně a Valbroso neustále proklínal války, které vylidnily cesty, i když na druhé straně přiznával, že to byly právě války, jež mu umožnily zacházet s většinou svých slabších sousedů dle vlastní vůle.

Od osamělého jezdce, kterého zahlédl ze strážní věže svého hradu, si mnoho nesliboval. Ale doba byla

zlá a každé zrnko do mlýna dobré. Valbroso přelétl zkušeným okem Conanovu obnošenou zbroj, opálenou a zjizvenou tvář a došel ke stejnému názoru jako všichni ostatní, kdo potkali Conana na cestě. Prázdný měšec a pohotový meč.

"Co jsi zač, lumpe?" zeptal se.

"Námezdný žoldnér, mířící do Argosu," odpověděl Conan, "a na jméně nezáleží."

"Na svobodného dobrodruha míříš opačným směrem," podezřívavě zavrčel Valbroso. "Na jihu se neustále bojuje a je tam i dobrá kořist. Přidej se k mému oddílu. Hlad mít nebudeš. Už tady sice dávno nejezdí tlustí kupci, kteří by se dali obrát, ale já a moje sebranka se chystáme vyrazit k jihu a prodat své meče té straně, která je nejsilnější."

Conan s odpovědí váhal, protože věděl, že pokud přímo odmítne, téměř jistě na něj Valbrosovi ozbrojenci zaútočí. Než se stačil rozhodnout, promluvil opět Zingary.

"Jak vás, lumpy od svobodného bratrstva, znám, máte vždycky v zásobě nějaký trik, jak přinutit člověka k řeči. Mám vězně – posledního kupce, kterého jsem chytil, a taky jediného, kterého jsem viděl za celý poslední týden. Ten dobytek je tvrdohlavý. Má kovovou truhlici a my nejsme sto objevit způsob, jakým se otevírá. Nemůžeme jej ani přinutit, aby ji otevřel sám. U Ishtary! Myslil jsem, že znám způsoby, jak někoho přinutit k řeči, ale doufám, že ty jako starý dobrodruh znáš něco navíc, v každém případě pojed' se mnou, uvidíme, co dokážeš!"

Tato Valbrosova slova usnadnila Conanovi rozhodování. Vše, co slyšel, dávalo tušit, že kupec, kterého Valbroso zajal, je Zorathus. Conan sice kupce neznal, ale řekl si, že každý muž natolik tvrdohlavý, aby se pokusil projet územím Zingary v těchto pohnutých časech, bude dost a dost tvrdohlavý na to, aby odolal mučení.

Připojil se po bok Valbrosovi a vydal se s celou skupinou vzhůru po křivolaké cestě k mohutnému hradu. Jako obyčejný žoldnér měl jet až za hrabětem, ale dlouholetý zvyk způsobil, že si tuto skutečnost neuvědomil. Naštěstí si Valbroso takových drobností očividně nevšímal. Dlouhá léta života na hranici poučila hraběte dávno o tom, že pohraničí není královský dvůr. Byl si také vědom nezávislosti žoldnérů svobodného bratrstva, za jejichž meči se na své cestě ke královskému trůnu skrýval mnohý král. Dorazili k vodnímu příkopu, který byl místy téměř vyplněn haraburdím a odpadky. Podkovy koní zaduněly na padacím mostě a odrazily se ozvěnou pod obloukem brány. S náhlým zařinčením za nimi zapadly padací mříže. Vjeli na holé nádvoří, kde zápasil tu a tam o život zažloutlý trs trávy a jehož jedinou dominantou byla studna uprostřed. Obytné domy mužstva se opile opíraly o vnější zeď opevnění a z jejich dveří vyhlížely ženy jak otrhané a špinavé, tak oblečené s falešnou okázalostí. Vojáci ve zrezivělých zbrojích hráli na dláždění nádvoří kostky. Celá scéna působila spíš jako pohled do lupičského doupěte než jako šlechtické sídlo.

Valbroso sesedl a pokynul Conanovi, aby jej následoval. Prošli hlavními dveřmi a dlouhou klenutou chodbou, kde je přivítal zjizvený, nepříjemně vypadající muž ve zbroji, který sestupoval po kamenných schodech. Byl to bezpochyby velitel stráží.

"Tak co, Beloso," zvolal Valbroso, "promluvil?"

"Je tvrdohlavý," odpověděl Beloso a vrhl podezřívavý pohled směrem ke Conanovi.

Valbroso vykřikl jakousi kletbu a divoce dupal vzhůru po točitých schodech. Velitel stráže a Conan jej následovali. Už když stoupali k vrcholku schodiště, zřetelně k nim dolehlo sténání člověka ve smrtelné agonii. Valbrosova mučírna se nacházela proti všem zvyklostem vysoko nad úrovní nádvoří namísto v hradních sklepeních.

První, koho Conan spatřil v místnosti, do níž vešli, byl obrovský muž podobný medvědu, oblečený do kožených spodků, který hladově ohlodával velkou hovězí kost. Okolo stěn stály mučicí nástroje – žebříky, španělské boty, háky a další technické vymoženosti, které vymyslel lidský mozek na drcení masa, lámání kostí a trhání žil a šlach.

Na žebříku ležel připoután nahý muž a jediný pohled stačil Conanovi k tomu, aby poznal, že umírá. Nepřirozené prodloužení končetin a celého těla svědčilo o vymknutých kloubech a nevyléčitelném potrhání svalů a šlach. Ubožákova tvář byla inteligentní, ostře řezaná, s bystrými, hnědými očima. Jeho zrak byl však v této chvíli zakalen bolestí a oči podlity krví. Smrtelný pot mu skrápěl obličej a popraskané rty odhalovaly napuchlý jazyk a zčernalé dásně.

"To je ta skříňka," kopl Valbroso vztekle do nevelké, ale těžké kovové schránky ležící opodál na zemi. Byla zdobena složitou rytinou, v níž se v podivných ornamentech proplétaly lidské lebky a pokroucení draci. Conan marně pátral po zámku nebo západce, s jejíž pomocí by mohl otevřít víko. Na skříňce bylo vidět známky ohně, sekery i dláta, ale ty nepředstavovaly víc než pouhé škrábance.

"To je pokladnice toho psa!" vykřikl rozzlobeně Valbroso. "Kdejaký muž tady na jihu zná Zoratha a jeho železnou pokladnici! Jen Mitra ví, co ten kus železa ukrývá. A Zorathus promluvit nechce."

Zorathus! Conanovi se divoce rozbušilo srdce, když se nahnul nad nehybným tělem. Jeho tvář však zůstávala přes veškeré napětí zcela nehybná.

"Povol ty provazy, dobytku!" drsným hlasem přikázal katovskému pacholkovi a Valbroso i jeho velitel vojáků na něj udiveně pohlédli. Zcela pohlcen vypjatou situací použil Conan královského tónu a tupý surovec v kožených spodkách vyskočil, aby uposlechl řízného příkazu, jenž na něj působil jako prásknutí bičem. Provazy uvolňoval pomalu, protože jinak by ubožák trpěl víc, než kdyby se v natahování pokračovalo.

Conan uchopil pohár s vínem, který stál na stole a přiložil jej ke rtům umírajícího. Zorathus divoce pil a víno mu stékalo po bradě a na krk a trhaně se zvedající hrud'.

V očích protkaných krvavými žilkami se objevil záblesk poznání a rty pokryté krvavou pěnou se pohnuly. Pak se z ubožákova hrdla vydral sotva slyšitelný šepot v kothiánštině:

"Tak takhle vypadá smrt? Konečně skončila ta hrozná muka? Určitě, vždyť vidím krále Conana, který zahynul u Valkie. Takže i já musím být v království mrtvých!"

"Ty nejsi mrtev," opověděl Conan stejným jazykem, "ale umíráš. Víc už tě nikdo mučit nebude, to ti přísahám. Jinak ti pomoci nemohu. Ale než zemřeš, prozrad' mi tajemství své železné skříňky."

"Má železná skříňka..." zamumlal Zorathus v deliriu, jako by nevěděl, o čem mluví. "Ta schránka byla ukuta v nečistém ohni, nad plameny ohnivě hory Khrosky. Ten kov neprosekne žádné dláto. Kolik bohatství jsem skrýval v jejím nitru při svých cestách, na nichž jsem křižoval svět! Nikdy však neskrývala takový poklad jako dnes!"

"Řekni, jak se otvírá," naléhal Conan, "tobě to tajemství už nebude nic platné a mně může pomoci."

"No ano, ty jsi určitě Conan," přerývavě blábolil Kothiánec. "Viděl jsem tě sedět na trůně ve velké korunovační síni Tarantie. Měl jsi na hlavě korunu a v rukou žezlo a jablko. Ale ty jsi mrtvý. Zahynul jsi u Valkie. Tak teď vím, že se přiblížil i můj konec."

"Co žvaní ten pes?" dotazoval se netrpělivě Valbroso, který kothiánštině nerozuměl. "Řekne nám, jak se skříňka otvírá?" Jako by jeho hlas probudil poslední jiskérky života ve ztýraném kupcově těle, Zorathovy oči protkané krvavými žilkami se obrátily k mluvčímu.

"Řeknu to jenom Valbrosovi," zasípěl pak v zingarštině. "Cítím svou smrt. Nakloň se blíž ke mně, Valbroso!"

Hrabě se k němu naklonil a na tváři mu vytanul výraz nesmírné hrabivosti. Stejný výraz se objevil i na obličejí jeho zachmuřeného velitele stráží Belosa.

"Musíš stisknout všech sedm lebek na okraji víka, jednu po druhé," přerývavým hlasem ze sebe vyrážel Zorathus. "Pak zmáčkni hlavu draka, který víko obtáčí. Nakonec zmáčkni kouli, kterou svírá drak v pařátech. Tím uvolníš tajnou západku!"

"Sem s tou skříňkou, rychle!" vykřikl Valbroso s kletbou.

Conan skříňku zvedl a postavil ji na zvýšený stupínek, Valbroso jej však hrubě odstrčil.

"Dovol, já ji radši otevřu," vykřikl Beloso a postoupil kupředu.

Valbroso jej s divokou kletbou zahnal zpátky a v temných očích mu plálo bezbřehé lakomství.

"Já, jenom já ji otevřu!" zařval. "Nikdo jiný!"

Conan, jehož ruka pomalu klouzala k jílcí meče, vrhl pohled na kupce. Zorathovy oči byly napůl skelné a podlité krví, ale upíraly se na Valbroso s divokým soustředěním. A na rtech umírajícího se chvěl stín podivného pochmurného úsměvu... Nebo se to Conanovi jenom zdálo? Kupec střežil své tajemství do poslední chvíle. Až když cítil, že umírá, promluvil. Conan se obrátil k Valbrosovi a pozorně sledoval každý jeho pohyb stejně jako umírající Kothiánec.

Na okraji víka bylo mezi propletenými větvemi cizokrajných stromů vyryto sedm lidských lebek. Přes celou horní stranu víka se vinul intarzovaný drak a okolní volnou plochu vyplňovaly umné arabesky.

Valbroso v nedočkavém spěchu postupně zmáčkl všech sedm lebek a když pak přitiskl palec na bohatě rytou dračí hlavu, divoce zaklel, ucukl rukou a rozčileně jí zatřásl.

"Je tady něco ostrého," zavrčel, "píchl jsem se do palce."

Pak zmáčkl zlatou kouli, svíranou dračími spáry a víko skříňky náhle samo odskočilo. Oči všech přítomných byly na okamžik oslněny jasnou září. Zdálo se jim, že skříňka je naplněna živým ohněm, který přetéká přes okraje a jako lehounké vločky pluje vzduchem. Beloso vykřikl a zhluboka se nadechl.

Conan ztratil na okamžik řeč, jako by se mu myšlenky tou září zastavily.

"U Mitry!" zaječel Valbroso, "to je nevidaný kámen!" Natáhl ruku, vstrčil ji do skříňky a pozvedl velkou karmínovou kouli, která okamžitě naplnila celou místnost neskutečnou září. Valbroso se v té záři podobal mrtvole. V tom okamžiku se umírající na už povoleném žebříku divoce rozesmál.

"Hlupáku!" zavěštl, "kámen je tvůj! Ale s ním sis vzal i smrt! Ta ranka na tvém palci... Dobře si prohlédni dračí hlavu, Valbroso!"

Všichni se otočili a upřeli tázavé pohledy na skříňku. Z rozšklebených, podrobně propracovaných dračích čelistí vyčnívalo něco drobného, co se ve světle matně lesklo.

"Dračí zub!" zaječel znovu Zorathus. "Je napuštěn jedem černého stygijského škorpióna! Hlupáku! Jsi hlupák, když ses pokusil otevřít Zorathovu pokladnici holou rukou. To znamená smrt! Už teď jsi mrtvý muž!"

A s krvavou pěnou na rtech zemřel.

Valbroso se zapotácel a vykřikl: "U Mitry, já hořím!" Pak začal řvát: "V žilách mi proudí živý oheň. Klouby mi pukají! Smrt! Smrt!" zatočil se a jako kus dřeva se zřítíl na zem. Na krátký okamžik jej zachvátily divoké křeče, při nichž se mu končetiny zkroutily do příšerných, nepřírozených poloh. Náhle v jedné z nich ztuhl, nevidoucí oči se upíraly ke stropu a rty v odporném šklebu odkrýly zčernalé dásně.

"Je mrtev!" zahučel Conan a sehnul se, aby sebral kámen, který se z ruky mrtvého hraběte odkutálel do středu místnosti. Ležel na zemi a vypadal jako kalužina ozářená sluncem při jeho západu.

"Je mrtev!" zašeptal Beloso a v očích mu zaplálo šílenství. Pak bleskově vyrazil.

Conan na to nebyl připraven. Oči měl oslepené září drahokamu, jeho myšlenky se točily kolem významu tohoto kamene a cíle, kterého s jeho pomocí chtěl dosáhnout. Neuvědomil si, co Beloso zamýšlí, dokud cosi nedopadlo se zdrcující silou na jeho helmu. Zář kamene byla zastíněna září mnohem jasnější. Conan pod silou úderu zakolísal a padl na kolena. Slyšel dusot nohou, pak výkřik, který zazněl jako smrtelný řev poráženého dobytčete. Byl omráčen jen napůl a stačil si uvědomit, že v okamžiku, kdy se sehnul pro kámen, uchopil Beloso těžkou kovovou skříňku a udeřil jej ze všech sil do zátylku. Život mu zachránila přilba. Potácivě se postavil, vytasil meč a zatřásl hlavou, aby se zbavil mlhy, zastíňující mu zrak. Před očima se pomalu objevily obrysy komnaty. Dveře byly otevřeny a zvuky spěšných kroků se vzdalovaly dolů po točitém schodišti. Na zemi ležel medvědu podobný kat a život mu utíkal z těla hlubokou ranou na levé straně hrudi. Srdce Ahrímanovo bylo pryč.

Conan se vypotácel z místnosti, meč v ruce, tvář zalitou krví, která mu vytékala zpod helmice. Opile běžel dolů po schodech, pak uslyšel dole na dvoře zvonění ocele, výkřiky a divoký dusot kopyt. Vyběhl do vnějšího dvora a spatřil zmatenou scénu. Ozbrojenci pobíhali bezradně sem a tam a mezi nimi se pletly a ječely ženy. Postranní brána byla dokořán a přímo v ní ležel přes svou píku strážný s rozseknutou hlavou. Mezi vším zmatkem pobíhali koně, většina z nich s uzdami a osedlaní, vzpínali se, ržáli a řehtali. Conan mezi nimi zahlédl i svého černého hřebce.

"Zešilel!" ječela jakási žena, běhala bezcílně kolem a lomila rukama. "Vyběhl z hradu jako vzteklý pes a sekal nalevo napravo! Beloso zešilel! Kde je jeho urozenost pan Valbroso?"

"Kterou cestou se dal?" zařval Conan.

Všichni ztuhlí a vytržštěně zírali na cizincovu zakrvavenou tvář a tasený meč.

"Postranní branou!" zavěštl žena a ukazovala k západu. Jiná se ptala: "Co je tohle za lumpa?"

"Beloso zabil Valbrosa!" vykřikl Conan tak, aby jej všichni slyšeli, když spatřil, že část ozbrojenců jej váhavě obklopuje. Nádvořím při této novince zazněl divoký křik, ale reakce přítomných byla přesně taková, jakou očekával. Místo aby zavřeli brány a tak jej uvěznili nebo aby začali organizovat Belosovo pronásledování s cílem pomstít svého pána, jejich zmatek se v důsledku těch slov ještě zvýšil. Byli pouhými vlky, které pohromadě držel jen Valbrosův bič, a necítily žádný závazek jeden k druhému ani k

hradu, na němž žili.

Na nádvoří zaznělo zvonění čepelí a ženský křik. V nastalém zmatku si nikdo nevšiml Conana, který na svém hřebci vyrazil postranní bránou a cválal cestou dolů. Před ním se rozkládala široká pláň a dole pod skaliskem, na němž hrad stál, se karavanní cesta dělila. Jedna její větev mířila na jih, druhá na východ. A na východní spatřil Conan jezdce nízko skloněného v sedle pobízejícího koně ostruhami. Pláň se před Conanem točila a sluneční světlo se mu měnilo v očích v rudou záplavu. Potácel se v sedle a rukou svíral koňskou hřívu. Na hrudní plát mu kapala krev, ale s urputností vlastní jeho rodu pobízel koně kupředu. Z hradu, který nechal za sebou, začal stoupat sloup hustého dýmu, ale to Conana už nezajímalo. Zapomněl, že tam kdesi leží mrtvé tělo loupeživého hraběte vedle těla jeho oběti. Slunce zapadalo a na pozadí krvavě rudé oblohy pádily černé obrysy dvou jezdců.

Conanův hřebec nebyl čerstvý, ale odpočatý nebyl ani Belosův kůň. Conanovo zvíře však ze sebe vydávalo všechny síly, kůň cválal tak, jako by cítil naléhavou potřebu svého pána. Proč Zingařan, zkušený válečník, prchal před jediným pronásledovatelem, bylo Conanovi záhadou. Možná, že Beloso podlehl bezdůvodné panice mající svůj původ ve zvláštním kouzlu planoucího diamantu. Slunce zapadlo. Cesta se proměnila v nezřetelný světlý pás, který se ztrácel v purpurovém šeru daleko na obzoru. Hřebec těžce dýchal a běžel z posledních sil. V nastávajícím šeru se měnil i ráz krajiny. Na holé pláni se tu a tam začaly objevovat skupinky dubů a olší. V dáli vyrůstala řada nízkých pahorků. Na nebi zazářily první hvězdy. Kůň začal dýchat přerývaně a jeho krok ztratil pravidelnost. Pak se před nimi objevil hustý les pokrývající pahorkatinu až k obzoru. Před jeho okrajem zachytil Conan stín jezdce, kterého pronásledoval.

Znovu pobídl vysílené zvíře, protože viděl, že vzdálenost mezi ním a Belosem se stále zkracuje. Do dunění kopyt zazněl z lesa podivný výkřik, ale ani pronásledovaný, ani pronásledovatel mu nevěnovali nejmenší pozornost.

Když vjeli pod první stromy lesa, jejichž větve tvořily nad cestou husté loubí, byli téměř bok po boku. Conan vytasil meč a ze rtů se mu vydral divoký výkřik. Viděl, jak se k němu obrací bledý ovál tváře, ve tmě se zablýskla tasená čepel, pak uslyšel jako ozvěnu výkřik Belosův. V tom okamžiku jeho kůň zakolísal, divoce zaržál, zakopl a zřítíl se střemhlav k zemi. Conan vyletěl vysokým obloukem ze sedla, hlavou třesíc po Belosově úderu narazil na kámen a zářící hvězdy mu zakryl černý, neproniknutelný mrak bezvědomí.

Nikdy se mu nepodařilo zjistit, jak dlouho trvalo, než se probрал k vědomí. První, co si uvědomil, bylo, že jej cosi táhne za jednu ruku hustým, trnitým houštím po nerovné a kamenité zemi. Pak jej neznámý tvor bezohledně pustil na zem a v té chvíli se mu vrátily všechny smysly.

Helmu ztratil, hlava jej zoufale bolela a bolestí se mu zvedal žaludek. V dlouhých vlasech cítil zaschlou, sraženou krev. Ale právě tak jak tomu bývá u divokých tvorů, i jemu se život a vědomí vracely rychle, takže si vzápětí uvědomil své okolí.

Mezi černými větvemi prosvítal rudý měsíc, podle kterého poznal, že musí být dlouho po půlnoci. Musel ležet v bezvědomí celé hodiny. Dost dlouho na to, aby se vzpamatoval z úderu, jež mu zasadil Beloso, i z rány, kterou utřil při pádu z koně. Cítil, že jeho mysl je mnohem jasnější, než byla při divokém pronásledování uprchlého Belose.

Se zábleskem úžasu si všiml, že neleží poblíž bílé cesty. Jak se mu postupně vracely smysly, začal okolí vnímat do nejmenších podrobností. Cesta nebyla v dohledu. Ležel na zemi zarostlé vysokou trávou na malé mýtině obklopené hustým prstencem stromů a křovin. Tvář i ruce měl poškrábané, jako by jej něco protáhlo trnitým houštím. Překulil se a podíval se okolo sebe. Pak vytřeštil nevěříčně oči. Cosi se nad ním sklánělo...

V prvním okamžiku Conan zapochyboval o tom, že je při vědomí. To podivné šedé stvoření, které u něj dřepí a pozoruje jej prázdňáma očima, přece nemůže být skutečné!

Conan ležel a nevěřícíma očima pozoroval podivného tvora. Napůl očekával, že vzápětí zmizí jako postava ze snu, ale nakonec mu v očích blesklo poznání a po páteři mu přeběhl mráz. Z podvědomí se vynořily polozasuté vzpomínky. Strašidelné historky, které si šeptali lidé za zavřenými dveřmi. Příběhy o šedivých stínech děsících v noci poutníky projíždějící neobydlené pralesy na zingarsko-argoské hranici. Lidé jim říkali ghoulové. Podle pověstí to byli pojídači lidského masa, stvoření temnot, dítko nečistého

spojení zapomenuté a zaniklé rasy a démonů z podsvětí. Kdesi v hloubi nedozírných pralesů prý leží zříceniny prastarého prokletého města a ve sklepeních pod zříceninami žijí šedé, nestvůrné stíny... Conan se otřásł.

Ležel a hleděl na znetvořenou hlavu, sklánějící se nad ním. Pomalu posunul ruku k dýce, kterou měl připnutou u opasku. S příšerným výkřikem se mu stvoření vrhlo na hrdlo.

Conan v obraně vymrštil pravou ruku a čelisti podobné vlčím se mu sevřely na předloktí. Cítil, jak se mu železné kroužky zbroje zařezávají do masa. Znetvořené ruce, jen vzdáleně připomínající lidské, mu tápaly po krku. Převalil se kolem osy a tak se jich na okamžik zbavil. Ve stejné chvíli vytáhl levou rukou dýku. Váleli se po palouku v pevném objetí, bušili do sebe a zraňovali se navzájem. Svaly ukryté pod šedivou, mrtvolně zbarvenou kůží, byly pružné a tvrdé jako drátěná lana, silnější než svaly obyčejného člověka. Ale Conan nebyl obyčejný člověk a jeho svaly byly z ocele. Zbroj jej uchránila před cvakajícími tesáky a trhajícími drápy dost dlouho na to, aby hrot jeho dýky našel svůj cíl poprvé, podruhé, potřetí. Příšerná životaschopnost pololidské obludy se však zdála nekonečná a pod dotykem slizkého, lepkavého těla naskakovala králi husí kůže. Vložil do úderů široké čepele všechnu sílu a odpor, až konečně hrot zasáhl srdce. Odporné stvoření se pod ním křečovitě zachvělo a znehybnělo.

Conan se vztyčil a zalomcoval jím záchvat nevolnosti. Nejistě stál s dýkou v ruce uprostřed mýtiny. Jako tvor vyrostlý v divočině neztratil orientaci. Věděl přesně, kde je sever i jih, ale nebyl schopen určit, kterým směrem má hledat cestu, po níž jel. Rozhlédl se po černé, hroživě jej obklopující hradbě lesa a cítil, jak mu na kůži vyrazí studený pot. Byl ztracen bez koně v hlubokých lesích a bezvládná hmota u jeho nohou byla důkazem o smrtelném nebezpečí číhajícím všude okolo. Stál, tajil dech a napínal sluch, aby zaslechl každé zapraskání větviček či zašustění trávy.

Pak se ozval zvuk, při kterém se rychle otočil. Noční ticho prořízlo zaržání vystrašeného koně! Jeho hřebec! Pravděpodobně jsou v lese leopardi nebo možná ghoulové požírají zvířata právě tak jako lidi. Rychle se rozběhl za zvukem, prodíral se houštím a v běhu několikrát ostře zahvídł na koně. Jeho nejistota se ztratila v divokém záchvatu zuřivosti. Jestli bude jeho kůň zabit, ztrácí poslední naději, že by ještě mohl dosáhnout prchajícího Belosa a získat drahokam. Kdesi před ním se ozvalo znovu zoufalé, vystrašené zaržání. Ozval se zvuk kopyt dopadajících do čehosi měkkého a pak pád těžkého těla. Conan se prodíral houštím a náhle se ocitl na cestě. Spatřil hřebce, jež se s vyceněnými zuby vzpínal a bil kopyty na všechny strany. Okolo něj se svíral kruh šedých, plíživých postav. V nočním vzduchu se vznášel odporný zápach, jaký se šíří v teplých dnech z márnice.

Conanův zrak upoutal záblesk čehosi, co leželo napůl zakryto suchým listím. Byl to jeho meč, který mu vyletěl z ruky při pádu a na němž se teď slabě odrážely měsíční paprsky. Král pozvedl rychle zbraň a s divokou kletbou udeřil vpravo i vlevo. V měsíčním svitu se zaleskly mohutné tesáky, odpuzující tlapy se ho pokoušely uchopit, ale marně. Conan si prosekal cestu k hřebci, uchopil spadlou otěž a vyskočil do sedla. Meč se znovu zvedal a dopadal v jiskřivém oblouku. Jak roztínal znetvořené hlavy a pronikal beztvarymi těly, rozsával široko po okolí děšť rubínových krůpějí. Hřebec se vzpínal, ržál a vyhazoval. Vzápětí zvíře vyrazilo kupředu a s duněním podkov se divoce rozběhlo po prašné cestě. Po obou stranách se na zlomek vteřiny mihly šedé, děsivé stíny. Pak zmizely nenávratně kdesi vzadu a Conan vyjel na zalesněný pahorek. Před sebou spatřil nepřehlednou zmeť pustých vrchů a údolí, která se táhla, kam oko dohlédlo.

13. Duch z minulosti

Krátce po východu slunce překročil Conan hranice Argosu. Za celou cestu nenarazil na jedinou stopu po Belosovi. Buď se kapitánovi podařilo získat slušný náskok v době, kdy král ležel v bezvědomí, nebo se stal kořistí děsivých lidožroutů obývajících zingarské pralesy. Conan však nenarazil ani na jedinou známku, která by potvrdzovala tuto druhou možnost. Naopak. V tom, že on sám ležel tak dlouho v bezvědomí, aniž jej ghoulové objevili, viděl důkaz, že pronásledovali Belosa, ale nedostihli jej. Byl by na cestě objevil místo, kde se to odehrálo. A jestliže ten muž žije a Conan si byl jist tím, že ano, ujíždí kdesi daleko kupředu. Beloso byl už od začátku rozhodnut cestovat do Argosu, jinak by si v žádném případě

nezvolil východní cestu.

Ozbrojený strážný na hraničním přechodu se Cimmeřana na nic nevyptával. Osamělý potulný žoldněř většinou nemíval ani průvodní list ani pověření, zvláště když samo jeho otlučené a neozdobené brnění dávalo znát, že momentálně neslouží žádnému pánu. Conan teď projížděl krajem nízkých travnatých pahorků. Cestu místy stínily mladé dubiny a často se brodil bublajícími potoky, jež mu křížily cestu. Držel se stále silnice, která se před ním zvedala a klesala až k namodralému obzoru. Byla to stará cesta a spojovala Poitain s pobřežím od nepaměti.

V Argosu vládl mír. Na silnicích skřípěly naložené volské povozy, v polích a sadech podél nich pracovali v žáru slunce pomalí, zpola vysvlečení venkované. Na lavicích před venkovskými hospodami posedávali ve stínu staříci s dýmkami a pivem a přátelsky zdravili projíždějícího poutníka. Conan se vyptával venkovanů na polích, staříků u hospod, s nimiž džbánem piva hasil žízeň, i opatrných obchodníků, oblečených v hedvábí, na cokoliv, co by ho přivedlo na Belosovu stopu.

Svědectví se rozcházela, ale něco se Conan přece jen dozvěděl. Po cestě kdesi vpředu ujíždí štíhlý, šlachovitý Zingaraň s tmavými očima a knírem obvyklým u západních dobrodruhů a míří do Messantie. To byl cíl naprosto logický. Všechny argoské přístavy měly v protikladu k vnitrozemí kosmopolitní charakter a největší směsici lidí z celého světa tvořilo obyvatelstvo Messantie. V tomto přístavu kotvily lodi snad všech přímořských národů, a proto se tu objevovali uprchlíci a vyvrženci ze všech zemí známého světa. Zákony tady byly líné a nedůsledné. Messantie totiž žila z námořního obchodu tak výnosného, že stáli obyvatelé dovedli nad námořníky často přimhouřit ne jedno, ale obě oči. A přitom v Messantii nekvetl jenom obchod legální. Svoji roli tu hráli bukanýři a pašeráci. Tohle všechno Conan znal více než dobře. Vždyť on sám patřil v minulosti k obávaným baračským korzárům a často pod rouškou noci vplouval se svou lodí právě do messantijského přístavu, aby tam vyložil zboží velmi nejistého původu. Většina baračských korzárů, sídlících na malých ostrůvcích u jihozápadního pobřeží Zingary, pocházela z argoských námořníků. A pokud korzáři věnovali svou pozornost plavidlům jiných zemí, nebyly argoské úřady ve výkladech námořního práva příliš důsledné.

Tenkrát však Conan neomezil svou činnost jen na spolupráci s baračskými korzáry. Plavil se také se zingarskými bukanýři a konečně velel divokým černým pirátům, kteří se vynořovali z dalekého jihu, aby pustošili severní pobřeží. Právě tato skutečnost měla za následek to, že v každém městě a přístavu Shemu, Argosu i Zingary byla na jeho hlavu vypsána obrovská odměna. Něco takového se nezapomíná a Conan věděl, že bude-li teď po letech poznán v kterémkoliv argoském přístavu, přijde o hlavu. Přesto pokračoval bez zaváhání směrem k Messantii. Zastavil jen tehdy, když chtěl dopřát svému hřebci trochu pastvy a odpočinku a sám získat chvilku spánku.

Při vjezdu do města jej nikdo nezastavil, a tak splynul s pestrým zástupem, který neustále proudil dovnitř i ven z tohoto obrovského obchodního střediska. Messantie nebyla obehnaná zdí, její ochranu tvořilo samo moře a v jejím přístavu vždy kotvily nepřehledné řady obchodních i válečných lodí z celého světa. Když Conan pomalu projížděl uličkami vedoucími k přístavu, snášel se na město soumrak. Vpředu už viděl probleskovat stěžně, lanoví a plachty lodí. Po dlouhých letech cítil znovu slanou vodu, slyšel skříp potráhen a svist větru proplétajícího se mezi lodními lany. Byl to tentýž vítr, který již na dohled pevniny čeřil mořské vlny do běla. V Conanově srdci se opět ozvala naléhavá touha po dobrodružství a cestách do neznáma.

Nezamířil však na nábřeží. Místo toho uhnul stranou a vyjel po dlouhých schodech, jejichž stupně byly za desetiletí hluboko vyšlapány. Tak dosáhl široké ulice, jejíž bohaté a výstavné vily shlížely na pobřeží a přístav dole. Tady žili lidé, jejichž bohatství pocházelo z toho, co jiní pracně vyrvali moři. Pár kapitánů, kteří našli poklady v dalekých krajích, ale především mnoho kupců a obchodníků, kteří nikdy v životě nestáli na lodní palubě, neznali řev bouře ani třesk zbraní, řinčících v divokém boji muže proti muži. Conan stočil koně do jedné zlatem vykládané brány a vjel do rozlehlého nádvoří. Uprostřed zurčela fontána a holubi sídlící v mramorovém holubníku se procházeli po leštěném dláždění. Tehdy se na nádvoří objevilo páže oblečené v dlouhém hedvábí a s tázavým výrazem se blížilo ke Conanovi. Messantijsí kupci obchodovali s mnoha podivnými a drsnými lidmi, ale většina z nich páchla mořem už zdaleka. Bylo velice nezvyklé, že si námezdní žoldák odkudsi z vnitrozemí troufl tak bezostyšně vjet do dvora jednoho z obchodních magnátů.

"Žije tady obchodník Publio?" znělo to spíš jako konstatování než otázka a cosi v tónu hlasu toho podivného cizince přinutilo páže s úklonou smeknout pérem zdobený baret.

"Tak jest, můj pane!"

Conan sesedl a páže přivolalo podkoního, který přiběhl, aby odvedl koně.

"A je tvůj pán doma?" Conan si stáhl rukavice a oprašoval si prach z pláště a zbroje.

"Zajisté, kapitáne. Koho mám ohlásit?"

"Já se ohlásím sám," zavrčel Conan. "Cestu znám dobře. Ty zůstaň tady!"

Conan vyběhl po krátkém mramorovém schodišti a páže, přimražené na místě imperátorským tónem jeho hlasu, přemýšlelo, co může mít jeho pán společného s tím obrovským válečníkem, který vypadá jako divoch odkudsi ze severu.

Jak Conan procházel širokou a chladnou terasou obepínající nádvoří, ustávalo služebnictvo v práci a hledělo za ním s otevřenými ústy. Cimřeňan bez zaváhání vstoupil do široké chodby, kterou protahoval sláný mořský vítr. Když dorazil zhruba do její poloviny, uslyšel skřipění brku a zahrnul do rozlehlé místnosti osvětlené množstvím oken vyhlížejících směrem k přístavu.

Publio seděl u bohatě vyřezávaného psacího stolu z týkového dřeva a psal cosi zlatým brkem na jemném pergamenu. Byl to drobný muž s velkou hlavou a těkavými očima oblečený do nejjemnějšího hedvábného moaré. Modrá róba byla lemována zlatým brokátlem a na tlustém bílém krku visel těžký zlatý řetěz.

Když Cimřeňan vstoupil do místnosti, pozvedl kupec hlavu v popuzeném gestu. V polovině pohybu však zkamenněl. Spodní čelist mu bezvládně klesla a vypadal jako někdo, kdo spatřil ducha dávno mrtvého člověka. V očích se mu objevila nejprve nedůvěra a vzápětí strach.

"No tak," promluvil Conan, "to pro mě nemáš opravdu jediné slovo na přivítanou, Publio?"

Publio si olízl rty. "Conan!" zašeptal pak jako ze sna. "Při Mitrovi! Conan! Amra!"

"A kdo jiný?" Conan rozepl přezku, přidržující plášť na ramenou, a těžkou zaprášenou látku spolu s rukavicemi nedbale odhodil na stolní desku.

"Tak co, člověče?" zvolal pak podrážděně. "To mi nenabídneš ani džbán vína? Mám hrdlo ucpané prachem z dlouhé cesty!"

"Samozřejmě, víno," opakoval Publio automaticky. Jeho ruka se natáhla ke gongu, pak ale ucukl, jako by se přiblížil k rozpálenému železu, a otfásl se.

Conan pozoroval se zábleskem pobavení, jak obchodník vyskočil a spěšně zavřel dveře, když předtím prozkoumal pohledem chodbu na obě strany. Pak se vrátil a z odkládacího stolku vzal zlatý džbán s vínem. Chystal se nalít do štíhlého poháru, ale Conan mu netrpělivě vzal džbán, pozvedl ho oběma rukama k ústům a zhluboka a s chutí se napil.

"No ano, je to Conan, vážně, je to on!" drmolil Publio. "Člověče, cožpak ses zbláznil?"

"U Croma, Publio," řekl Conan, který přestal pít, ale nepustil džbán z rukou: "Teď si žiješ mnohem lépe než kdysi! A taky v jiné čtvrti. Jen argoský obchodník dokáže vymáčkat takové bohatství z malého nábrežního krámku, který páchne laciným vínem a rybinou!"

"Ty dny už dávno minuly," zahučel Publio a přitáhl si roucho k tělu, jako by mu bylo najednou chladno.

"Minulost jsem odložil jako obnošený plášť!"

"Abych tak řekl," odpověděl Conan, "mne jako starý plášť odložit nemůžeš. Nechci mnoho, ale něco přece. A ty mi nějakou tu službu odmítnout nemůžeš. Kdysi jsme spolu uzavřeli pěknou řádku obchodů, pamatuješ? Myslíš, že jsem tak hloupý, abych nevěděl, že tenhle krásný dům je postaven hlavně z mé krve a mého potu? Kolik nákladů z mých galejí prošlo tvým obchodem?"

"Všichni messantijští kupci obchodovali tu a tam s piráty," zabručel Publio nervózně.

"Ale ne s černými piráty," odpověděl Conan a po tváři mu náhle přeběhl stín.

"Pro samotného Mitru, mlč!" vyjekl Publio a na čele se mu zaperlil pot. Prsty nervózně cupoval ozdobený lem svého roucha.

"Víš, chtěl jsem ti jen trochu osvěžit paměť," pokračoval Conan. "Nebud' tak vyplašený. V minulosti jsi přece dovedl hodně riskovat. Myslím v těch dobách, kdy jsi měl malý krámk v přístavu a byl jsi jedna ruka s kdejákým bukanýrem, korzárem a pirátem, co jich bylo odsud až po Baračské ostrovy! Ty jsi nám působením toho bohatství změkl!"

"Jsem ctihodným obchodníkem," začal Publio.

"To znamená, že musíš být ale sakra bohatý," zavrčel Conan. "A proč? Jak to, že jsi zbohatl mnohem rychleji než tví konkurenti? Že by to bylo tím, že jsi ve velkém obchodoval se slonovinou, pštrosími pery, mědí, kožešinami, perlami a zlatými šperky? A jiným zbožím z pobřeží Kushe? A od kohopak jsi ty věci dostával tak lacino, zatímco ostatní obchodníci je Stygijcům museli vyvažovat stříbrem? Pro případ, že jsi už zapomněl, ti to připomenu. Kupoval jsi je ode mne a to za cenu podstatně nižší, než jakou měly. A já je zas bral kmenům podél Černého pobřeží a taky ze stygijských lodí. Já a moji černí piráti."

"Při Mitrově jméně, mlč!" škemral Publio. "Nezapomněl jsem. Ale co tady děláš? Já jsem jediný člověk v celém Argosu, který ví, že král aquilonský byl kdysi Conanem pirátem. K uším se mi však donesly jakési zprávy o tom, že Aquilonie padla a její král zahynul."

"Mí nepřátelé mě podle toho, co se povídá, zabili už mnohokrát," odpověděl Conan nevzrušeně, "a vidíš, tady sedím a nalévám se kýrským vínem," vzápětí čin následoval slova. Když odložil poloprázdný džbán, pokračoval: "Publio, potřebuji od tebe pouhou maličkost. Jsem si jist, že víš o všem, co se děje v celé Messantii. Musím zjistit, jestli je ve městě Zingařan, který se jmenuje Beloso, ale říkat si může, bozi vědí jak. Je vysoký, štíhlý a tmavý jako většina příslušníků jeho národa a je víc než pravděpodobné, že bude chtít prodat velice zvláštní a cenný drahokam."

Publio zavrtěl hlavou. "O někom takovém jsem neslyšel. Ale do Messantie přicházejí celé zástupy a celé zástupy ji zase opouštějí. Je-li ten člověk ve městě, moji lidé jej najdou."

"Výborně, pošli je tedy, ať ho hledají. Mezitím přikaz, aby se mi postarali o koně. A dej mi sem přinést něco pořádného k jídlu."

Publio horlivě přikyvoval. Conan dopil víno a bezstarostně odhodil džbán do kouta. Pak přistoupil k nejbližšímu oknu a aniž si to uvědomil, zhluboka se nadechl slaného mořského vzduchu. Hleděl dolů do spleti přístavních uliček. Zkušeným pohledem přeletěl řady lodí v přístavu, pak pozvedl zrak a upřel jej k obzoru, kde splývala modrozelená barva moře s šedomodrou oblohou. Jeho vzpomínky se rozlétly daleko za obzor až k zlatavé hladině jižních moří, pod planoucí slunce, kde zákon nic neznamenal a život stejně jako krev v žilách tepal rychleji. Vítr od přístavu přinesl závan vůně jakéhosi koření či snad ovoce a v Conanovi se probudily dávno zasuté obrazy vzdálených pobřeží porostlých mangovníky, v jejichž korunách se odráží dunění velikých bubnů. V duchu viděl lodi zahákované ve smrtelném zápase, paluby zaplavené krví, dýmem a plameny, slyšel sténání a křik vražděných. Viděl palubu Tygřice, galeje, na níž se plavil s posádkou černých pirátů, ale hlavně viděl Bélit.

Bélit, velitelku Tygřice.

Postrach pobřeží západního oceánu. Bélit něžnou v lásce a divokou v boji. Bélit, jejíž smrt způsobila, že zanevřel na moře a vydal se do vnitrozemí... Conan byl natolik pohroužen v myšlenkách, že si nevšiml Publia, který se tiše vykradl z místnosti.

Obchodník si podkasal roucho a pospíchal chodbou, až konečně vpadl do jedné místnosti, kde seděl vysoký, vyzábělý člověk, na jehož spánku rudě zářila dlouhá jizva. Muž cosi psal u malého stolku. V jeho vzezření bylo cosi, co zpochybňovalo roli úředníka, v níž právě vystupoval. Publius ještě v běhu na něj vychrlil:

"Conan se vrátil!"

"Conan?" hubený vyskočil a pero mu vypadlo z prstů. "Piráta?"

"Právě ten!"

Hubený zbledl jako smrt. "Zešílel? Kdyby jej chytili, jsme všichni ztraceni! Muže, který obchoduje s černým pirátem nebo mu poskytl úkryt, pověsí stejně rychle jako piráta samého! Co kdyby se guvernér dozvěděl o obchodech, které jsme s Conanem v minulosti vedli?"

"Nedozví se to," odpověděl zachmuřeně Publio. "Pošli svoje lidi na všechna tržiště a do všech přístavních pajzlů. Ať zjistí, zda se v Messantii objevil jakýsi Zingařan, který si říká Beloso. Conan tvrdí, že ten chlap má kámen, kterého se bude chtít zbavit. Podle mě by o tom měli vědět hlavně obchodníci s drahokamy nebo překupníci. A pak mám pro tebe další úkol. Dej dohromady takových deset, dvanáct šikovných mordýřů, kteří dovedou zlikvidovat za pořádný peníz chlapa a držet potom zobák. Je ti to jasné?"

"Naprosto," přisvědčil hubený pomalu.

"Kradl jsem, podváděl a lhal a vybojoval jsem si tak cestu z kanálu až na vrcholek pyramidy a

nedovolím, aby mě z něj shodil duch, který se vynořil z mé vlastní minulosti," mluvil spíš pro sebe Publio a zlý výraz, jenž mu zkřivil tvář, by jistě nesmírně překvapil bohaté šlechtice a vznešené dámy, kteří nakupovali u jeho četných stánků perly a hedvábí. Když se však za chvíli vrátil do místnosti, kde čekal nezvaný host, nesl osobně podnos plný masa a ovoce a jeho tvář byla docela klidná.

Conan ještě stál u okna a pozoroval purpurové, karmínové, rumělkové a šarlatové plachty korábů, galejí a dalších větších i menších obchodních i válečných lodí.

"Je mezi nimi stygijská galéra, jinak jsem slepý," poznamenal přes rameno a ukázal na nízké a štíhlé plavidlo. Dlouhá, černě natřená loď byla zakotvena stranou od ostatních u mírně zvlněné pláže ubíhající v oblouku ke vzdálenému mysu. "To znamená, že mezi Stygií a Argosem vládne mír?"

"Je to stejný mír jako kdysi," odpověděl Publio a s úlevou odložil těžký, vrchovatě naložený podnos na stůl. Dobře si pamatoval, kolik dovedl Cimmeřan sníst a vypít, aby se cítil nasycen. "Stygijské přístavy jsou našim lodím otevřeny stejně jako naše přístavy lodím stygijským. Ale doufám, že bohové nedopustí, aby některá z mých lodí potkala jejich proklaté galéry na širém moři. Ta, co vidíš v přístavu, se sem vplížila této noci. Co má její posádka v úmyslu a proč jsou tady, o tom nemám ani zdání. Zatím nic nekoupili ani ke koupi nenabídli. Nikdy jsem těm stygijským d'áblům nevěřil. Zrada se vylíhla v hnízdě, které se nazývá Stygií!"

"Kdysi jsem je dovedl přivádět k zoufalství," poznamenal Conan nedbale a odvrátil se od okna. "Na Tygřici jsme se s posádkou černých pirátů pod pláštěm noci připlížili až pod hradby mořem omývaného opevnění města Khemi a spálili jsme všechny lodi, které tam kotvily. A když už jsi začal mluvit o zradě, drahý hostiteli, co kdybys ochutnal něco z těch lahůdek a usrkl trochu vína, abys mi dokázal, že máš srdce na správném místě?!"

Publio se zhostil svého úkolu bez jediného zaváhání a Conanovo podezření bylo rozptýleno. Bez otálení usedl ke stolu a v krátké chvíli v jeho útrobach zmizelo tolik jídla, že by stačilo nasytit tři obyčejné muže. Ve chvílích, kdy tišil hlad a zaháněl žízeň, pročesávali Publiovi lidé celé město i přístav a pátrali po Zingařanovi, který chce prodat vzácný kámen nebo hledá místo na lodi odplouvající do vzdálených zemí. A zatímco tyto lidé prohledávali město, seděl v jedné z přístavních putyk hubený, vysoký muž, jemuž spánek zdobila rudá jizva, a opíral se špičatými lokty o stůl politý vínem. Tmavou místnost osvětlovala jedna mosazná lucerna, zavěšená na zčernalém stropním trámu, a její zář padala na tváře dalších deseti mužů, kteří mu pozorně naslouchali. Odpudivé obličej, roztrhané, špinavé oblečení a především zbraně mluvily o jejich řemesle zcela jasně.

Když vysvitly první hvězdy a ozářily bílý pruh cesty vedoucí k Messantii ze západu, osvětlily jinou podivnou skupinku ženoucí se po cestě na koních. Byli to čtyři hubení muži, oblečení v černých pláštích s kapucemi. Mezi sebou nepromluví ani slova a jen tiše a nemilosrdně štví svá zvířata vpřed. Jejich koně byli vychrtlí, unavení a boky jim pokrývala pěna, jako by za sebou měli dlouhou a namáhavou cestu.

14. Černá ruka Setova

Conan se probudil z hlubokého spánku stejně rychle jako šelma. A stejně rychle jako šelma byl na nohou a v ruce držel tasený meč dříve, než mohl muž, který se jej dotkl, ucouvnout.

"Tak co ses dozvěděl, Publio?" zeptal se, když poznal nočního návštěvníka. Nízký plamen ve zlaté lampě vrhal teplé světlo na bohaté čalounění a drahocenný potah lůžka, z něhož Conan právě vyskočil.

Publio se vzpamatoval z šoku, jež zažil v okamžiku, kdy se mu před očima zaleskla čepel Conanova meče, a odpověděl: "Našli jsme toho Zingařana. Dorazil do města včera za úsvitu. Je to sotva pár hodin, co se pokusil prodat jednomu shemitskému obchodníkovi obrovský, podivný drahokam, ale Shemita s tou věcí nechtěl mít nic společného, protože dostal strach. Lidé říkají, že když kámen spatřil, zbledl jako sníh, zavřel svůj stánek a utekl, jako by spatřil d'ábla."

"To musel být Beloso," zamumlal Conan a cítil, jak mu krev ve spáncích tepe rychleji. "Kde je teď?"

"Nocuje v Serviově domě."

"Tu díru si pamatuji," zavrčel Conan. "A bude dobře, když si pospíším, abych tam byl dřív, než mu kvůli tomu kamenu podřízne krk nějaká přístavní krysa."

Cimmeřan zvedl svůj plášť, přehodil si ho přes ramena a pak si nasadil přilbu, kterou mu Publio přinesl. "Dej mi osedlat koně a ať je připraven na nádvoří," řekl nakonec. "Možná, že budu nucen odjet ve spěchu. Co jsi pro mne dnes v noci udělal, ti nezapomenu, Publio!"

Vzápětí už Publio stál u malých zadních dvířek a hleděl za obrovskou královou postavou ztrácející se ve stínech špatně osvětlené uličky.

"Tak tedy sbohem, piráte," zašeptal obchodník. "Musí to být opravdu vzácný drahokam, když jej hledá muž, který právě ztratil království! Škoda, že jsem nemohl dovolit, aby ten kámen našel dřív, než ho moji lidé vyřídí. Ale to by trvalo mnohem déle a všechno by se mohlo nakonec zvrtnout. Jen ať se v Argosu zapomene, kdo byl Amra, a zároveň s tím zmizí konečně on sám i všechno, čím mě ohrožoval..."

Servioův dům, špinavá díra s mizernou pověstí, stál poblíž přístavních hrází obrácen průčelím k moři. Pokřivená budova byla postavena z kamene a těžkých trámů určených původně pro stavbu lodí. Kolem domu se táhla dlouhá, úzká ulička a jak se Conan přibližoval, měl nejistý pocit, že jej kdosi sleduje. Upíral oči do stínu okolních budov, ale nic neviděl. V jednom okamžiku si však byl jist, že zaslechl šelest lidského těla, které zavadilo o látku nebo kůži. Ale to nebylo nijak neobvyklé. Celou noc se v těchto uličkách potulovali žebráci a zloději. Tihle malí lumpové by si však nikdy netroufli na něj zaútočit už vzhledem k jeho mohutnosti a dokonalé zbroji.

V té chvíli se ve zdi před ním otevřely dveře a Conan vklouzl do stínu jakéhosi oblouku. Z otevřených dveří se vynořila postava a vydala se uličkou. Nepohybovala se nijak zvlášť opatrně, ale s přirozenou nehluchostí divokého zvířete. Světlo hvězd bylo sice slabé, ale stačilo k tomu, aby Conan zachytil obrys neznámého. Muž byl nepochybně Stygijec. Nikdo si nemohl splést tu tvář s profilem dravého ptáka, vyholenou hlavu ani dlouhý plášť přehozený přes široká ramena. Prošel uličkou dolů směrem k pláži. Dřív než se ztratil v temnotě, zahlédl Conan slabý záblesk jasného světla a pomyslel si, že Stygijec musel mít pod pláštěm ukrytou lucernu.

Rychle však na něj zapomněl, když si uvědomil, že dveře, kterými Stygijec ze Serviova domu vyšel, zůstaly doširoka otevřené. Původně počítal s tím, že vstoupí do domu hlavním vchodem a přinutí Servia, aby jej dovedl tam, kde Zingařan spí. Jestliže může vniknout do domu a nevyvolat poplach, tím lépe. Několik spěšných kroků a už stál ve dveřích. Když se je chystal přivřít, uklouzla mu bezděčně tichá kletba. Jeho zkušené prsty vycvičené mezi nejlepšími zamorskými zloději mu prozradily, že zámek byl otevřen násilím. Zdálo se, že na něj působila zvenčí jakási obrovská síla, která zkroutila a zohýbala těžké železné závěsy z pantů.

Conan si nedovedl představit, jak mohlo dojít k takovému poškození, aniž by se probudilo a vzbourilo celé okolí. Nicméně si byl jist, že k vloupání došlo této noci. Servius, jehož dům stál v místech, kde se hemžili zloději a hrdlořezové, by jistě nenechal vylomený zámek bez povšimnutí ani ve dne, natožpak na noc.

Conan se vkradl do domu s dýkou v ruce a horečně uvažoval o tom, jak by co nejrychleji našel Zingařanův pokoj. Chvilí tápal v naprosté temnotě, a pak se náhle zarazil. Cítil ve vzduchu smrt. Cítil ji tak, jak ji cítí divocí tvorové; nebylo to bezprostřední nebezpečí, které by jej ohrožovalo, cítil skutečně mrtvé tělo, tělo právě zabitého člověka. Ve tmě narazil nohou na cosi těžkého a poddajného. V náhlé předtuše začal ohledávat nejbližší stěnu, až našel skobu, na které byla zavěšena mosazná lampa, a malou poličku s křesadlem a hubkou. Za chvíli se už v lampě objevil plamínek a Conan se rozhlédl kolem. Místnost byla vybavená hrubým a tvrdým lůžkem u jedné stěny, holým stolem a lavicí. Druhé dveře byly zavřené a měly zastrčenou závoru. Na udupané hlíněné podlaze ležel Beloso. Ležel na zádech a hlavu měl daleko zakloněnou. Zdálo se, že hledí skelnýma očima na věkem zčernalé trámy u stropu pokryté pavučinami. Rty stažené v příšerné grimase bolesti odhalovaly bílé zuby. U pravé ruky se povaloval meč stále ještě zastrčený v pochvě. Košili měl roztrženou až k pasu a na opálené, svalnaté hrudi se černal otisk ruky. Černé ruky se zřetelně oddělenými čtyřmi prsty a palcem.

Conan na něj mlčky pohlížel a cítil, jak mu vstávají vlasy v zátylku.

"Při Cromovi!" zamumlal nakonec. "To je černá ruka Setova!"

Kdysi dávno už viděl podobný otisk. Byla to značka smrti, kterou používali černí Setovi kněží. Jejich zvláštní pochmurný řád vládl v temné Stygii strachem a železnou rukou. A v tomtéž okamžiku si vybavil

podivný záblesk, který na okamžik ozářil postavu tajemného Stygijsce, vycházejícího ze Serviova domu. "U Croma, to bylo Srdce," zavrčel. "Ten chlap nesl Srdce ukryté pod pláštěm! Ukradl ho on! Zničil dveře pomocí své magie a zabil Belosu. Setův kněz!"

Rychlé ohledání mrtvého těla alespoň zčásti potvrdilo jeho domněnku. Zingara u sebe kámen neměl. V Conanovi se vznášel nejasný pocit, že tohle všechno není náhoda, že události, jichž se v posledních několika dnech účastnil, řídí jakási tajemná síla.

Stále víc byl přesvědčen o tom, že tajemná stygijská galej připlula do messantijského přístavu za určitým cílem. Ale jak by se mohli Setovi kněží dozvědět o tom, že Srdce Ahrímanovo putuje na jih? A přesto, když byla moc jediného z nich taková, že zabil dotykem holé ruky člověka, proč by to nebylo možné? Kdesi venku zazněly plíživé kroky a Conan se obrátil jako obrovská šelma. Jediným plynulým pohybem pak zhasl svou lampu a vytáhl meč. Citlivý sluch mu prozradil, že v uličce jsou lidé a přibližují se ke vchodu. Jeho oči rychle přivykly náhlé temnotě a ve slabém venkovním světle matně rozeznal několik postav stahujících se okolo dveří. Nevěděl, co jsou zač, ale měl ve zvyku jednat, aniž čekal, jak se situace vyvine. Z temného vchodu vskočil do uličky.

Tento neočekávaný čin zastihl tajemné postavy nepřipravené.

Cítil a slyšel, jak se okolo něj uzavírá kruh, ve slabém světle zahlédl maskované tváře a jeho čepel našla cíl. Než na něj kdokoli z jeho nepřátel mohl zaútočit, pádil dolů uličkou.

Už v běhu zaslechl kdesi v dáli před sebou slabé skřípění dlouhých vesel a v tu chvíli zapomněl na své pronásledovatele. Ze zátoky vyplouvá loď! Zaťal zuby a rozběhl se ze všech sil. Dřív než doběhl na pláž, uslyšel drnčení a vrzání úvazníků a lan a skřípot velkého kormidla v bronzových ložiscích.

Husté mraky valící se od moře zakrývaly hvězdy. V naprosté temnotě vyběhl Conan na pláž a napínal zrak přes černou a zpěněnou hladinu zátoky. Così se tam pohybovalo. Temný, nízký a dlouhý stín, který pomalu nabíral rychlost a ztrácel se v temnotě. K Cimmeřanovým uším dolehlo rytmické sténání dlouhých vesel. V bezmocném vzteku zaskřípal zuby. Byla to stygijská galej a mířila na širé moře. Na její palubě se mu vzdaloval i drahokam – ztracený aquilonský trůn.

S divokou kletbou pokročil až do vln, které olizovaly písek, a v nesmyslném nápadu doplavit za lodí si začal rozepínat zbroj. Když zaslechl šelest, otočil se. Na své pronásledovatele dokonale zapomněl.

Hlouček temných postav se rychle blížil. První z nich vzápětí padl pod Cimmeřanovým mečem, ale ostatní nezaváhali. V kruhu okolo něj se matně zableskly čepele, některé z nich dokonce zazvonily o jeho zbroj.

Udeřil a na ruku mu vystříkl teplý proud. Kdosi zoufale vykřikl. Tlumený hlas pobízel skupinu k dalším útokům a Conanovi byl podivně povědomý. Cimmeřan sekal vpravo a vlevo a snažil se přiblížit k muži, kterému hlas patřil. V tom okamžiku se černá mračna na okamžik roztrhla a Conan spatřil ve slabém světle vysokého, hubeného muže s dlouhou rudou jizvou na spánku. Conanův meč roztřel jeho lebku jako zralý meloun.

Pak na královu helmu dopadl zcela náhodný úder těžkou válečnou sekerou a před očima se mu roztančila ohnivá kola. Naslepo se ohnal mečem, cítil, jak čepel vnikla do něčího těla a zaslechl další smrtelný výkřik. Pak zakopl o ležící tělo, jakýsi obušek mu srazil z hlavy uvolněnou helmu a hned nato znovu dopadl plnou silou na týl jeho nechráněné lebky.

Král aquilonský se zřítíl do vlhkého písku. Nad ním se v kruhu skláněly udýchané postavy s vlčími pohledy.

"Usekněte mu hlavu," zavrčel jeden z mužů.

"Je po něm!" odpověděl druhý. "Má rozbitou lebku! Raději mi zavažte tuhle ránu, dřív než vykrvácím k smrti. Příliv ho spláchně do moře."

"Pomozte mi ho někdo vysvléct," dožadoval se další. "Ta jeho zbroj může vynést dobrých pár stříbrňáků. A hod'te sebou! Tiberio je po smrti a támhle na nábreží slyším zpívat námořníky. Radši ať jsme pryč."

Následovaly zvuky provázející horečnou činnost a pak bylo slyšet rychle se vzdalující kroky. Opilý námořnický zpěv se naopak přibližoval.

Před oknem, které vedlo z komnaty směrem k přístavu, nervózně přecházel kupec Publio. Náhle se otočil a zkameněl. Byl si jist, že dveře byly zavřeny a zajištěny zevnitř závorou. Teď se otevřely a jimi do místnosti vstoupili čtyři muži. Jejich zjev mu nahlal husí kůži. Ve svém pohnutém dobrodružném životě

viděl Publio spoustu zvláštních tvorů, ale tak podivné lidi nikdy. Byli velcí a vyhublí, oděni v širokých černých pláštích, a od černých límců se výrazně odrážely žluté ovály obličejů. Nebyl schopen rozlišit jejich rysy, ale byl tomu vlastně rád. Každý z nich svíral v ruce dlouhou, pestře zbarvenou hůl.

"Kdo jste?" zeptal se a cítil, jak slabě a nevýrazně zní jeho hlas.

"Kde je Conan, který byl králem Aquilonie?" zeptal se nejvyšší ze čtveřice monotónním hlasem, při jehož zvuku se Publio otřásl. Ten hlas zněl jako dutý tón khitájského chrámového zvonu.

"Nevím, o čem mluvíš," nejistě odpověděl Publio, jehož obchodnická výřečnost byla otřesena neskutečným vzezřením nezvaných hostů. "Neznám nikoho toho jména."

"On byl tady," odpověděl žlutý muž, aniž změnil tón hlasu.

"Jeho kůň stojí na dvoře. Řekni nám, kde je, dřív než budeme přinuceni způsobit ti zranění."

"Gebale!" vykřikl náhle divoce Publio a couval, až zády narazil o zeď.

Čtveřice Khitájců jej nevzrušeně a bez hnutí pozorovala.

"Když přivoláš svého služebníka, zemře," varoval jeden z nich Publia, což jej vyděsilo ještě víc.

"Gebale!" zaječel. "Kde jsi, u d'ábla! Zloději vraždí tvého pána!"

Na chodbě se ozvaly spěšné kroky a Gebal vpadl do místnosti. Byl to Shemita středního věku, ale nesmírně svalnaté postavy, modročerný plnovous měl rozčuchaný a v ruce svíral krátký meč s listově tvarovanou čepelí.

V přihloupém údivu se zahleděl na čtyři podivné návštěvníky, neboť si vzpomínal, že proti své vůli a zvyklostem si na okamžik zdíml na schodech, které hlídal. Jinudy se ti čtyři nahoru dostat nemohli. Ale jeho pán křičel hysterickým hlasem o pomoc a Shemita vyrazil kupředu jako útočící býk. Svalnatou paží s mečem napřáhl k smrtelnému úderu, ale ten už nedopadl.

Ruka v černém rukávu vystřelila kupředu a napřáhla dlouhou hůl. Ve chvíli, kdy se její konec dotkl Shemitovy chlupaté hrudi, stáhla se bleskurychle zpět. Ten pohyb byl až odpudivě podobný útoku hadí hlavy.

Gebal strnul, jako by narazil na pevnou zeď. Hlava na krátkém krku poklesla na hrud', meč mu vyklouzl z prstů a on sám se doslova roztekl na podlahu. Zdálo se, že se mu všechny kosti v těle proměnily v rosol.

"Nekřič zase," radil znovu nejvyšší Khitájec. "Tví služebníci tvrdě spí, ale jestliže je vzbudíš, zemrou a ty s nimi. Kde je Conan?"

"Je pryč, odešel do domu jakéhosi Servia, který stojí poblíž přístavu. Hledal tam Zingařana Belosa," vymáčkl ze sebe Publio, v němž nezůstal ani zbytek odporu. Kupec nepostrádal tak docela odvalu, ale v přítomnosti těchto nezvaných návštěvníků mu měkl morek v kostech. Vyděšeně otočil hlavu, když uslyšel spěšné kroky blížící se po schodišti. Jejich zvuk se děsivě rozléhal v naprostém tichu.

"Tvůj služebník?" zeptal se Khitájec.

Publio jen trpně zavrtěl hlavou, protože jazyk mu vypověděl službu. Nebyl schopen pronést jediné slovo. Jeden z Khitájců strhl hedvábný přehoz z lehátka a zakryl jím mrtvolu. Pak se tři ze žlutých mužů ukryli za závěsy. Vysoký Khitájec stačil ještě zašeptat: "Promluv s tím mužem, který přichází, a pošli ho pryč. Jestli nás zradíš, ani ty, ani on z těch dveří živí nevyjdete. Nepokoušej se o znamení, že nejsi sám." Muž významně pozvedl svoji hůl a zmizel za závěsem.

Publio se otřásl a znovu potlačil nutkání zvracet. Možná, že to bylo způsobeno sporým osvětlením, ale měl dojem, že se podivné hole tu a tam pohnou samy od sebe, jako by měly vlastní vůli a žily vlastním životem. S nesmírným vypětím se soustředil a pro roztrhaného vagabunda, který vtrhl do místnosti, se stal zase klidným úctyhodným obchodníkem.

"Udělalí jsme, co jste si přál, můj pane," vzrušeně se rozhovořil muž. "Barbarova mrtvola leží na písku pod čarou přílivu!"

Publio ucítil v nařazeném závěsu za sebou slabý pohyb a téměř vykřikl strachem. Muž však nezadržitelně pokračoval v řeči.

"Váš sekretář Tiberius je mrtev, barbar jej zabil a s ním další čtyři z mých lidí. Jejich těla jsme odnesli. Neměl u sebe nic cenného, jen pár stříbrňáků. Máte ještě nějaké další rozkazy?"

"Žádné," vydechl Publio, jehož tvář zbělela jako sníh. "Běž!"

Námezdný mordýř se uklonil a vyšel z místnosti s utkvělým pocitem, že Publio má slabý žaludek a že je to muž skoupý na slovo.

Čtyři Khitájci vystoupili z úkrytů.

"O kom ten muž mluvil?" zeptal se jejich mluvčí.

"O jednom potulném cizinci, který mi způsobil velké nepříjemnosti," zalykajícím se hlasem odpověděl Publio.

"Lžeš," řekl nevzrušeně Khitájec. "Mluvil o králi Aquilonie. Přečetl jsem si to v tvém obličejí. Sedni si na lehátko, nehýbej se, nemluv. Já zůstanu tady s tebou a mí společníci půjdou hledat tělo."

Publio tedy seděl a třásl se hrůzou z mlčící, nesmlouvavé postavy, která jej střežila. Tak seděl až do chvíle, kdy se tři Khitájci vrátili a oznámili, že Conanovo tělo nikde na pláži nenašli. Publio nevěděl, zda toho má litovat, či se z toho radovat.

"Našli jsme místo, kde se bojovalo," hlásili Khitájci svému vůdci. "Na písku byla krev, ale král zmizel."

Vysoký Khitájec črtal koncem své hole po koberci jakési nesrozumitelné znaky, které se ve slabém světle vlhce leskly.

"Vyčetli jste něco z písku?" zeptal se konečně.

"Zajisté!" odpověděli jako jeden muž. "Král žije a odplul lodí k jihu."

Vysoký Khitájec pozvedl hlavu a upřeně se zadíval na Publia, kterému začaly po tvářích stékat krůpěje ledového potu.

"Co ode mne chcete?" vykoktal.

"Lod'," zazněla odpověď. "Dobrou loď vybavenou pro dlouhou plavbu."

"Pro jak dlouhou plavbu?" vyjekl Publio, kterého ani v duchu nenapadlo, že by mohl takto vyslovené přání odmítnout.

"Možná na konec světa," odpověděl zachmuřeně Khitájec. "A bude-li třeba, až do samotného pekla, jehož žhavé oceány se rozkládají za slunce východem!"

15. Pirátův návrat

První, co si Conan uvědomil, když se mu začaly vracet smysly, byl pohyb. Neležel na pevné zemi, ale na dřevěné podlaze, která se neustále kývala a houpala. Pak uslyšel hučení větru v lanoví a mezi ráhny a věděl, že je na palubě lodi. Slyšel hlasy a proud vody jej probral k vědomí. S divokou kletbou se pomalu postavil a rozkročil se na nejistých nohách. K uším mu dolehly divoké výkřiky a do nosu jej udeřil štiplavý pach nemytých těl.

Stál na zadní, zvýšené palubě dlouhé galérie, jejíž pruhovaná plachta se nadouvala severním větrem. Na východě se právě objevilo v záplavě zlaté záře a ustupujících modrých a zelených stínů slunce. Na levoboku se rýsovalo jako matný purpurový pruh pobřeží, vpravo se do nekonečna otvíral oceán. To všechno stačil Conan obsáhnout jediným pohledem, stejně jako celou palubu.

Plavidlo patřilo k dlouhým a úzkým obchodním lodím, typickým pro jižní pobřeží. Ve zvýšené přídi a zádi byly umístěny obytné kajuty. Uprostřed se nacházela střední část lodi a právě odtud se nesl příšerný zápach, z něhož se normálnímu člověku zvedal žaludek. Ten zápach znal Conan z dřívějších dob. Tak páchli jen veslaři – otroci přikovaní ke svým lavičím. Byli to samí černoši, čtyřicet mužů na každém boku. Všichni měli kolem pasu řetěz zamčený na zámek, jehož konec byl přikován ke kruhu na úzkém můstku ve středu lodi. Jako u všech galejí i tady probíhala úzká lávka od příde k zádi. Život na argoských galejích byl nepopsatelným peklem. Větší část otroků, kteří teď odpočívali u svých vesel a s tupou zvědavostí hleděli na cizince, jenž se objevil tak nenadále na zadní palubě, byli Kushité, zbytek, asi třicet mužů, pocházel ze vzdálených jižních ostrovů, domova korzárů. Conan je poznal podle čistěji řezaných tváří, rovnějších vlasů a vyšších urostlejších postav. Spatřil mezi nimi dokonce několik těch, kteří kdysi dávno patřili k jeho bojovné posádce.

To všechno stačil zaznamenat ve chvíli, kdy se zvedal na nohy a dřív než svou pozornost obrátil k okolostojícím. Na okamžik se zakymácel, zaťal pěsti a rozhlédl se po tvářích, které jej obklopovaly. Námořník, jenž jej polil, stál s prázdným vědrem v ruce a pobaveně se šklebil. Conan divoce zaklel a ruka mu sjela samovolně k opasku. V tom okamžiku si uvědomil, že nejenže nemá meč, ale kromě krátkých kožených spodků je úplně nahý.

"Co je to za špinavou kocábku!" zařval. "Jak jsem se sem dostal?"

Námořníci – podsadití, bradatí Argosané – se zlomyslně rozesmáli. Jeden z nich, jehož bohatší šat a sebevědomé chování jej pasovalo na kapitána, si založil ruce na prsou a řekl povýšeně: "Našli jsme tě ležet na pláži. Někdo tě vzal po makovici a obral o všechno. Chybí mi pár námořníků, a tak jsme tě naložili."

"Co je to za loď?"

"Loď Dobrodruh s nákladem zrcadel, pláště ze šarlatového hedvábí, štítů, zdobených helmic a mečů. To vše bude sloužit ke směnnému obchodu se Shemity. Chceme získat měď a zlatonosnou rudu. Já se jmenuji Demetrio, jsem kapitánem lodi a od této chvíle i tvým pánem před Bohem!"

"Takže nakonec alespoň mířím tím směrem, kterým jsem se chtěl vydat," zamumlal Conan, aniž si všiml poslední kapitánovy věty. Loď plula k jihovýchodu a sledovala linii argoského pobřeží. Tam kdesi před nimi, jak Conan věděl, se k jihu rychle vzdalovala nízká, černá stygijská galéra.

"Nezahlédli jste stygijskou galéru...?" začal, ale to už se obtloustlému kapitánovi s krutou tváří zablesklo v očích. Ani v nejmenším ho nezajímaly otázky, které mu chtěl jeho vězeň položit, a cítil, že je nejvyšší čas odkázat tohoto podivného darmožrouta do patřičných mezí.

"Táhni na před!" zařval. "Už jsem s tebou vyplýval dost času! Jen to, že jsem tě dal naložit na palubu a vzkřísil, je pro tebe čest! A navíc ti snad budu ještě odpovídat na tvé idiotské otázky? Zmiz odsud! Cestu si samozřejmě odpracuješ!"

"Já tu tvoji loď koupím..." začal Conan a vzápětí se zarazil, když si uvědomil, že je tulákem bez jediného měďáku.

Námořníci přivítali tato slova výbuchem smíchu a kapitán zčervenal, protože měl pocit, že se jej Conan pokouší zesměšnit.

"Ty rebelantský dobytku!" zařval a s rukou sevřenou na jílci dlouhého nože, který měl za opaskem, vykročil ke Conanovi.

"Táhni dopředu, než tě dám zbičovat. Budeš držet tu svou nevymáchanou hubu, nebo tě při Mitrovi dám přikovat k veslu, tam dolů mezi negry."

Conanova divoká povaha, která nepotřebovala mnoho povzbuzení, vybuchla. Dlouhé roky, dávno před tím, než se stal králem, se nestalo, aby muž, který si dovolil mluvit s ním tímto způsobem, zůstal naživu.

"Neječ na mě, ty dehtem ulepený pse!" zařval hlasem podobným poryvu mořského větru a námořníci v úžasu otevřeli ústa. "Nepokoušej se vytáhnout tu svoji hračku, nebo tvou mrtvolou nakrmím ryby!"

"Kdo si myslíš, že jsi?" lapal po dechu kapitán.

"Tak já ti to ukážu!" zařval rozružený Cimmeřan, otočil se a vrhl se k zábradlí, kde visely v závěsnících zbraně.

Kapitán vytáhl nůž a skočil k němu, ale dřív než mohl bodnout, chytil jej Conan za zápěstí a trhl takovou silou, že mu vykloubil ruku v rameni. Kapitán zavrčel jako raněný býk, a když jej Conan od sebe odstrčil, přeletěl celou palubu. Pak už Conan uchopil těžkou válečnou sekeru a obrátil se jako šelma, aby čelil útoku námořníků. Ti se na něj vrhli s divokým jekotem, ale v porovnání s běsnícím Cimmeřanem byli neohrabaní a těžkopádní. Než se k němu dostali na dosah svých nožů, skočil mezi ně a sekera dopadla vlevo a pak vpravo, rychleji, než oko stačilo postřehnout. Vystříkla krev a mozek a na palubu zádě dopadla dvě mrtvá těla.

Několik mužů jej minulo jen o vlas, ale to už Conan prorazil hloučkem námořníků, kteří se pletli jeden druhému, a zamířil k úzkému můstku spojujícímu zád s přídíl. Lávka byla postavena právě tak vysoko, aby byla z dosahu otroků sedících u vesel. Několik námořníků, částečně zastrašených náhlou smrtí svých druhů, vykročilo za ním. Zbytek posádky z příděl, dobře třicet mužů, se k němu rozběhl se zbraní v ruce. Conan se zastavil na můstku. Vzhlíželo k němu osmdesát černých tváří. Cimmeřan se vztyčil v celé výšce, hřívou černých vlasů rozevlátou větrem a v pravé ruce pozvedl zakrvácenou válečnou sekeru.

"Kdo jsem?" vykřikl. "Podívejte se, vy psi! Podívej se, Ajongo, Yasungu, Larango! Kdo jsem?!"

Náhle se mezi otroky ozval výkřik, který vzápětí zesílil v nesmírný řev: "Amra! To je Amra! Lev se vrátil!"

Námořníci, kteří uslyšeli tento výkřik a pochopili jeho příšerný význam, zbledli a ustoupili. Teď pohlíželi na divokou postavu na můstku s hrůzou v očích. Je snad možné, že to je skutečně krvežíznivý démon

jižních moří, který před lety tajemně zmizel, ale jehož osoba a činy stále přežívaly v děsivých legendách? Černoši teď doslova propadli šílenství, třásli a lomcovali svými řetězy a ječeli jméno Amra jako všemocné zaklínadlo. Kushité, kteří nikdy předtím Conana neviděli, se přidali k ostatním. Otroci, zavření ve vězení pod zádi, začali bušit do stěn a vyli jako zatracené duše.

Demetrio se pomocí zdravé ruky pozvedl na kolena, tvář zkřivenou bolestí z vykloubeného ramene, a křičel: "Na něj, zabte ho dřív, než se otroci osvobodí!"

Tato hrozba, která je největším postrachem všech námořníků na galejích, vyburcovala posádku k zoufalému útoku. Vrhli se po můstku z obou stran. Conan však seskočil lehce jako kočka z můstku přímo do uličky mezi veslaře.

"Smrt otrokářům!" hřměl jeho hlas, sekera se pozvedla a se zaduněním dopadla na první poutací řetěz, který pukl, jako by byl ze dřeva. Tím okamžikem byl první otrok volný, ulomil držadlo vesla a zamával s ním jako s obuškem. Námořníci teď pádili po můstku zpět a na palubě Dobrodruha se rozpoutalo peklo. Sekera v Conanově ruce se zvedala a dopadala jako stroj a každý úder osvobodil jednoho divoce ječícího černého obra. Osvobození otroci byli napůl šílení nenávistí a touhou po pomstě, napůl opilí tak nečekaně nabytou svobodou.

Námořníci, kteří seskočili z můstku, aby se pokusili zneškodnit polonahého bílého obra, jenž roztínal otrokům okovy, jako by byl d'áblem posedlý, náhle cítili, jak je uchopily ruce ještě neosvobozených otroků. Ti volní se s kusy řetězů drali nahoru jako ničivý černý proud, ječeli jako divoká zvířata a oháněli se zbytky vesel a okovů, trhali své nenáviděné nepřátele zuby i nehty. Během tohoto pekelného zmatku prorazili uvěznění otroci jednu kajutu a vyhrnuli se na palubu. Když už bylo osvobozeno přes padesát veslařů, obrátil se Conan k můstku a připojil svou otupenou sekera k obuškům volných otroků.

Pak začal masakr. Argosané byli silní, vytrvalí a nebojácní jako většina jejich rasy a moře jim bylo krutou školou. Proti zdivočelým otrokům však neměli nejmenší naděje, zvláště když vzpouru vedl barbar, podobný krvežíznivému tygru. Údery, násilí a krvavá záplava se v jediné vlně přehnal jako bouře po palubě lodi od jednoho konce k druhému. Když smršť utichla, zůstal na palubě Dobrodruha jediný živý běloch. Kolem tohoto obra postříkaného krví se shromáždili křičící černoši, poklekli na krví zbrocenou palubu a tloukli čely o podlahu.

Conan, jehož mohutná, potem zbrocená hrud' se ještě prudce zdvihala, v ruce sekera vlhkou krví, se kolem sebe rozhlížel jako jeden z prvních náčelníků úsvitu lidstva. Pak potřásl hlavou. V té chvíli nebyl králem Aquilonie, stal se znovu náčelníkem černých pirátů, muž, který se ke své hodnosti ubíral záplavou ohně a krve.

"Amra! Amra!" skandovali jako v transu černoši, kteří zůstali naživu. "Lev se vrátil! Teď budou stygijští psi ronit krvavé slzy a černí šakalové z Kushe budou výt zoufalstvím. Teď budou plát vesnice a lodí! Tak zazní pláč žen a dunění oštěpů!"

"Dost blábolení, psi!" zařval Conan hlasem, který přehlušil pleskání plachet nadouvaných větrem. "Deset vás půjde dolů a osvobodí ty, kteří jsou stále ještě v řetězech! Zbytek se rozdělí k lanům, ráhnům a veslům. U samotného Croma, cožpak nevidíte, že nás proud během boje zahnal skoro k pobřeží? Chcete najet na mělčinu a padnout Argosanům znovu do rukou? Mrtvoly nahažte přes palubu a hod'te sebou, lumpové, nebo se vám podepíšu na kůži!"

S výkřiky, smíchem a divokými písněmi se černoši pustili do provádění jeho rozkazů. Mrtví, černí i bílí, byli hozeni přes palubu do moře, jehož hladinu již prořezávaly trojúhelníkové žraločí ploutve.

Conan stál na zádi a zachmuřeně hleděl do tváří černých mužů, kteří k němu s očekáváním vzhlíželi. Silné ruce měl založeny na prsou a dlouhé černé vlasy povlávaly ve větru. Malebnější a divočejší postava snad nikdy nestála na lodním můstku a málokterý z aquilonských šlechticů neustále přítomných u dvora by v této divoké postavě poznal svého krále.

"Ve skladišti jsou potraviny," vykřikl, "je tu pro všechny dost zbraní, protože tahle loď vezla výstroj Shemitům žijícím podél pobřeží. Je nás dost na to, abychom stačili ovládat loď i abychom mohli bojovat. Veslovali jste jako otroci pro argoské psy, budete teď veslovat jako svobodní muži pro Amru?" "Tak jest!" rozlehla se lodí odpověď. "Jsme tvoje děti, veď nás podle své vůle!"

"Tak se dejte do práce a vyčistěte střední palubu," zazněl jeho příkaz. "Žádný svobodný muž nepracuje v takové špině. Tři z vás půjdou se mnou na zád' pro potraviny. Při Cromovi, já už se postarám, aby vám

před koncem téhle plavby žebra obrostla sádlem!"

V odpověď mu nadšeně zazněl další hromový výkřik a černoši napůl umírající hladem se rozběhli vyplnit jeho rozkazy. Zvedl se svižný vítr a pod jeho nárazy se zpěnily vrcholky vln do běla, široká plachta zapleskala a nadula se. Conan se rozkročil na rozkývané palubě, zhluboka se nadechl slaneého mořského vzduchu a rozepjal svalnaté paže. Možná, že už není králem Aquilonie, ale králem modrého oceánu zůstal.

16. V černé Khemi

Dobrodruh spěchal k jihu, jako by byl živý tvor. Jeho vesla teď poháněly svobodné a ochotné ruce. Jak to jen šlo, změnil se Dobrodruh z mírumilovné obchodní lodi na válečnou galéru. Muži sedící na lavicích byli ozbrojeni meči a na hlavách měli přílby z lodního skladiště. Podél lodního zábradlí visely štíty a patu stěžně zdobily svazky oštěpů, luků a šípů. Zdálo se, že i živly se teď přidaly na Conanovu stranu. Svěží vítr, který nadouval širokou purpurovou plachtu jako obří břicho, vál den za dnem bez ustání k jihu, takže pomoc vesel byla téměř zbytečná.

Přestože Conan přikázal, aby se ve strážním koši střídaly hlídky ve dne v noci, nezahlédla žádná z nich dlouhou, černou galéru, která kdesi před nimi spěchala k jihu. Den za dnem se před nimi rozprostírala až k obzoru pustá modrá pláň. Jen tu a tam se v dáli objevila rybářská loď, která však při pohledu na štíty na lodních bocích prchala jako poplašený pták. Doba rybolovu pomalu končila a žádnou jinou loď posádka Dobrodruha nezahlédla.

Když potom muž ve strážním koši spatřil plachtu, nebylo to na jihu, ale na severu. Na obzoru daleko za nimi se zjevila rychlá galej s plně rozvinutou purpurovou plachtou. Černoši naléhali na Conana, aby obrátil loď a galéru přepadl, ale Cimmeřan jen potřásl hlavou. Tam kdesi vpředu prchala černá galéra pod ochranu stygijských přístavů. Toho večera, těsně před západem slunce, hlídka hlásila rychlou galej stále na severním obzoru. Po celonoční plavbě zastihlo ráno obě lodi ve stejném postavení. Tajemná galej se držela na severním horizontu, přesně za zádi Dobrodruha, zmenšená vzdáleností do velikosti miniaturny. Conana napadlo, zda podivná loď nesleduje jeho galéru, ale nedovedl najít jediný rozumný důvod, proč by tomu tak mělo být. Bylo mu to však jedno. Každý den, který posunul jeho loď k jihu, v něm zvyšoval divokou netrpělivost.

Nepřipouštěl si žádné pochybnosti. Tak jako věřil, že každý den vyjde a zapadne slunce, věřil i v to, že Srdce Ahrímanovo ukradl ten prokletý kněz. A kam jinam mohl Setův kněz svoji kořist nést než do Stygie? Černá posádka vycítila jeho neklid a netrpělivost a její členové veslovali tak, jak nikdy neveslovali pod otrokářským bičem, i když nikdo nevěděl, kde leží jejich cíl. Očekávali krvavou budoucnost, plnou násilí, ale i kořisti, a byli spokojeni. Muži z jižních ostrovů se ničím jiným nikdy neživilí a Kushité, kteří byli na palubě, se přidali k plánu na přepadení svých vlastních lidí s lhostejností, již byli proslulí. Pokrevní pouta pro ně neznamenalala skoro nic, náčelník vedoucí je od vítězství k vítězství a bohatá kořist naopak vše.

Zanedlouho se povaha pobřeží změnila. Už neproplouvali kolem příkrých útesů, za nimiž se modraly pobřežní kopce. Pobřeží se snížilo a hned od moře se táhly do vnitrozemí zelené pastviny, položené téměř na úrovni mořské hladiny. Kdesi v dáli se slévaly s obzorem. Místa vhodná k přistání byla řídká a skutečných přístavů ještě méně. Zato zelené pláně byly posety shemitskými městy. Tyrkysové mořské vlny omývaly okraje zelených pastvin a zikuraty měst zmenšené vzdáleností, bíle zářily v paprscích žhavého slunce.

Na pastvinách se popásala stáda dobytka a mezi nimi se projížděli zavalití jezdci ve válcovitých helmách, kteří z rukou neodkládali luky. Tak vypadalo pobřeží Shemu, kde platily pouze takové zákony, jaké si dokázaly prosadit jednotlivé městské státečky. Conan věděl, že daleko na východě přecházely pastviny v poušť. Tam už nebyla města, jedinými pány těch krajů byly divoké kmeny nomádů, putující věčně pustinou.

A jak pluli dál k východu a mýjeli panorama městy posetých plání, krajina se začala pomalu měnit. Tu a tam se objevily chomáče tamaryšků, palmové porosty zhoustly. Pobřeží bylo členitější, stále hustěji

zarostlé hradbou křovin a stromů a za zeleným pásem se objevovaly stále častěji holé, písčné kopce. Do moře ústily nesčetné říčky a potoky a podél jejich vlhkých břehů rostla doslova džungle té nejrozmanitější zeleně.

Nakonec minuli ústí obrovské řeky, jejíž vody se mísily s vlnami oceánu, a spatřili černé hradby a pochmurné věže Khemi, tyčící se na jižním obzoru.

Ta řeka se jmenovala Styx a tvořila hranici Stygie. Město Khemi bylo největším stygijským přístavem a v této době i nejdůležitějším městem. Král sice sídlil v mnohem starším Luxuru, ale v Khemi vládli kněží, i když se říkalo, že centrum jejich temné víry leží kdesi ve vnitrozemí, v tajemném a opuštěném městě poblíž břehů Styxu. Tato obrovská řeka pramenila neznámo kde, prý kdesi na jih od Stygie, v místech, do nichž nevnikla noha civilizovaného člověka. Její horní tok směřoval tisíce mil na sever, pak se prudce stáčela na západ, aby po několika stech mílích vylila své vody do západního oceánu.

Kolem Khemi se Dobrodruh propířil v noci beze světla a než jej zastihlo svítání, kotvil už ukryt v úzké a hluboké zátocce východně od města. Ono místo obklopovaly močály s ostrůvky mangovníků, palem a sítí lián. Okolí se hemžilo krokodýly a hady. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by jej v tomto úkrytu mohl někdo objevit. Tohle místo znal Conan z dávných dob, tady skrýval svou loď i tehdy, když se vydal na pevninu při marném pokusu zachránit Jehanana, Bélitina bratra.

V noci proplouvali kolem města, jehož mohutná opevnění se rozkládala na poloostrovech, chránících přístav, vysoko nad hlavami viděli plápolat čadivé louče a slyšeli temné dunění bubnů. Přístav nezaplňovaly lodě, jak tomu bylo běžné v Argosu. Stygijsci nestavěli svou slávu a moc na lodích či loďstvu. Samozřejmě, že měli jak obchodní koráby, tak i válečné galéry, zdaleka však ne v množství, jaké by odpovídalo jejich pozemní síle. Větší část jejich lodí se plavila častěji nahoru a dolů po veliké řece než po hladině oceánu.

Stygijsci pocházeli z nesmírně staré rasy, byli to lidé nevyzpytatelní, mocní a nelítostní. V dávných dobách vládli i v zemích daleko na severu za Styxem a pastvinami Shemu, ovládali území dnešního Kothu, Ophiru a Argosu. Hranice jejich říše byly společné s hranicemi starodávného Acheronu. Acheron však zanikl a divocí předkové Hybořanů ve vlčích kůžích s rohatými přilbami na hlavách se rozlili na jih jako záplava. Stygijsci, vládci obrovské říše, byli zatlačeni daleko k moři a nikdy na tuto křivdu nezapomněli.

Dobrodruh ležel v úkrytu malé zátoky celý den, zastíněn spleť palmových větví a propletených liánami, v nichž poskakovali šedí ptáci s hrubými hlasy a tiše se plazili hadi všech barev a rozměrů. Před západem slunce vyslal Conan na výzvědy malý člun, jenž hledal a také našel to, co si král přál. Stygijského rybáře v malém člunu s plochým kýlem.

Dopravili jej na palubu Dobrodruha. Byl to vysoký, tmavý muž statné postavy, celý popelavý hrůzou. Každý rybář poznal piráty a piráti byli děsem celého pobřeží. Muž byl oblečen do širokých hedvábných kalhot, protože ve Stygii, stejně jako v Hyrkánii, chodili v hedvábí i ti nejchudší. V jeho člunu zůstal ještě široký ošumělý plášť, jaký si rybáři přehazují přes ramena, aby se chránili proti nočnímu chladu a ranní rose.

V očekávání mučení a smrti padl před Conanem na kolena.

"Postav se na nohy, človče, a přestaň se třást," řekl Cimmeřan netrpělivě, protože těžko chápal, jak může někdo propadnout takovému strachu. "Nikdo ti nic neudělá. Chci vědět jenom jedno: připlula v posledních dnech do Khemi galej, černá galej, vracějící se z Argosu?"

"Ó ano, můj pane," odpověděl rybář. "Teprve včera za úsvitu se vrátil z daleké cesty na sever kněz Thutothmes. Mezi lidmi se říká, že byl v Messantii."

"A co z Messantie přivezl?"

"Můj pane, o tom nic nevím!"

"A proč do Messantie jel?"

"Smilování, můj pane, já jsem jen prostý člověk. Kdo jsem, abych znal myšlenky Setova kněze. Mohu jen říci, co jsem viděl a co si šeptají lidé v přístavu. Říkají, že k nám na jih dorazily novinky a zprávy nesmírné důležitosti, i když nikdo přesně neví, čeho se týkají. Také se ví, že pán Thutothmes vypravil ve velkém spěchu na cestu nejrychlejší galérou. Teď se vrátil, ale co v Argosu dělal a jaký přivezl náklad, nikdo netuší, dokonce ani posádka jeho lodi. Lidé říkají, že pan Thutothmes se vzepřel nejvyššímu ze Setových kněží Thoth–Amonovi, který sídlí v Luxuru. Thutothmes prý hledá a sbírá tajné síly, aby s jejich

pomocí svrhl Velkého. Ale kdo jsem já, abych soudil? Když kněží vedou mezi sebou válku, nezbyvá chudákovi nic jiného, než si lehnout na zemi a doufat, že na něj žádný z nich nešlápne."

V odpověď na tuhle podlézavou a zbabělou filozofii Conan jen znechuceně zavřel a obrátil se ke svým mužům. "Vydám se do Khemi sám, abych našel toho zloděje Thutothmese. Chlapy tady hlídejte, ale ať mu nikdo neublíží! U Cromových d'áblů, přestaňte ječet! Nebo si myslíte, že můžete vplout do přístavu a vzít město útokem? Musím jít sám!"

Umlčel vodopád protestů, vysvlékl se a vzal si na sebe věžňovy hedvábné kalhoty, sandály a pásku do vlasů, ale krátký rybářský nůž odložil stranou. Prostí Stygijci nesměli nosit zbraň a plášť nebyl tak prostorný, aby skryl Cimmeřanův dlouhý meč. Conan si však připnul k boku ghatanu – dlouhý nůž, který byl zbraní divokých pouštních nomádů, obývajících území na jih od Stygie. Čepel byla široká, těžká a lehce prohnutá, vyrobená z výborné oceli. Nůž byl nabroušen jako břitva a dost dlouhý na to, aby s ním mohl Cimmeřan v případě potřeby rozsekat svého protivníka na kusy.

Vězně nechal pod dozorem posádky a sám sešplhal do rybářova člunu.

"Čekejte na mě do úsvitu," řekl. "Jestli se do té doby nevrátím, už se nevrátím vůbec. V tom případě pokračujte v plavbě na jih a vraťte se do svých domovů."

Když zmizel za zábradlím, černoši začali lítostivě křičet, takže musel vyšplhat zpět a s kletbami jim přikázat mlčení. Pak seskočil do člunu, uchopil vesla a malá loďka vyrazila po hřebtech vln tak rychle, jak se o tom jejímu pravoplatnému majiteli nikdy ani nesnilo.

17. ...zabil posvátného syna Setova!

Přístav Khemi se rozkládal mezi dvěma mohutnými výběžky pobřeží zasahujícími daleko do moře. Conan obeplul jižní z nich, na němž se tyčily jako lidskou rukou zbudované hory černé pevnostní zdi. Do přístavu vplul za částečného soumraku v době, kdy bylo ještě dost světla na to, aby kdokoliv poznal rybářův člun a plášť, ale už málo na to, aby byly rozeznány zrádné detaily. Bez vyrušení si Cimmeřan razil cestu spleti válečných galér, které kotvily tiché a neosvětlené. Nakonec přirazil k širokému kamennému schodišti, jež se zvedalo přímo od přístavní hladiny. Tam připoutal člun k železnému kruhu zasazenému do kamene mezi množstvím podobných loďek. To, že opouštěl svůj člun, nebylo nic divného, protože ho mohl upotřebit zase jen rybář a rybáři si mezi sebou čluny nekradli.

Když vystupoval po dlouhém schodišti, nevěnoval mu nikdo pozornost. Uvážlivě se vyhýbal pochodnám, umístěným v pravidelných vzdálenostech nad šplouchající černou vodou. Vypadal přesně tak, jak si přál vypadat. Obyčejný rybář, který se vrátil s prázdnými rukama z marné lovecké výpravy podél pobřeží. Možná, že by se pečlivému pozorovateli zdál jeho krok příliš pružný a držení těla příliš vzpřímené a jisté na obyčejného rybáře. Conan však rychle krácel stínem a obyčejní Stygijci nebyli o nic lepší pozorovatelé než příslušníci mnohem méně exotických národů.

Postavou se příliš nelišil od Stygijců z válečných kast, kteří bývali vysocí a svalnatí. Navíc byl Cimmeřan sluncem opálený do odstínu, který se přibližoval pleti světlejších příslušníků této rasy. Černé vlasy stažené měděným páskem ještě zvyšovaly tuto podobnost. Od pravého Stygijce se odlišoval jen způsobem chůze, rysy obličeje a hlavně svými zářivě modrými očima.

Široký plášť byl však dostatečnou maskou, zvláště když se Conan držel neustále ve stínu a opatrně odvracel hlavu, kdykoliv jej míjel některý domorodec příliš blízko.

Přes to všechno hrál Conan zoufale nebezpečnou hru a věděl, že nesmí trvat příliš dlouho. Khemi totiž nebyla jako hyborské přístavy hemžící se lidmi všech ras a národností. Tady byli jedinými cizinci černošští a shemitští otroci a Conan se rozhodně nepodobal ani jedné z těchto ras víc, než se podobal samotným Stygijcům. A cizinci nebyli ve stygijských městech vítanými hosty. Byli trpěni pouze v rolích vyslanců nebo jako obchodníci na základě licence udělené místními úřady. Ani kupci s povolením však nesměli vystupovat na břeh po setmění. Navíc teď nekotvila v přístavu jediná hyborská loď. Městem se šířil zvláštní nepokoj, na povrch vystupovaly pradávné národní ctižádosti, ulicemi se nesly podivné šeptané zprávy, kterým nerozuměl nikdo s výjimkou těch, kteří je po městě rozšiřovali. To všechno Conan spíš tušil, než věděl. Divošskými instinkty, jež zdědil po generacích předků, kolem sebe vycítil neklid.

Dojde-li k odhalení, jeho osud je zpečetěn. Stygijsci by jej zabili už z toho prostého důvodu, že je cizincem. A kdyby v něm někdo poznal Amru, náčelníka pirátů, kteří pustošili jejich pobřeží ohněm a mečem... Conanova obrovská ramena se bezděčně otřásla. Lidských nepřátel se nebál, nebál se ani smrti ohněm či ocelí. Ale Stygie byla temnou zemí čarodějných praktik a nepojmenované hrůzy. Lidé sice říkali, že Velký had Set už dávno přestal sužovat hyborské národy, ale v téhle zemi se stále ještě skrýval v tajemných chrámech a obřady odehrávající se tu za noci v šerých svatyních byly záhadné a jistě strašlivé.

Conan uhnul z nábřeží se širokým schodištěm a pronikal spleť dlouhých ulic stále blíž ke středu města. Celá scenerie se naprosto lišila od vzhledu měst hyborských. Žádné lampy, žádné koše s hořícím uhlím, kolem nichž postávají hloučky veselých, pestře oděných lidí. Žádné otevřené obchůdky a stánky, žádní prodavači ani zákazníci.

V Khemi se všechny obchody zavíraly za soumraku. Jediné osvětlení obstarávaly čadící louče umístěné daleko od sebe. Lidí v ulicích bylo poměrně málo a tito chodci spěchali mlčky každý za svým. Jejich množství se s přibývajícímí hodinami rychle snižovalo. Conanovi připadalo město nanejvýš pochmurné a neskutečné. Mlčící lidé, jejich nepřírozený spěch, vysoké zdi z černého kamene, tyčící se po obou stranách ulic. Stygijská architektura byla masivní i lhostejná, působila nesmírně tísnivým dojmem. S výjimkou světél, která ozařovala tu a tam horní části budov, se ulice halily do tmy. Conan věděl, že většina obyvatel města nocuje na plochých střeších mezi palmami visutých zahrad, přímo pod hvězdami. Odkudsi sem vítr zavál tóny podivné smutné melodie. Tu a tam zaduněl po dláždění bronzový vůz, v němž mohl Conan letmo zahlédnout vysoké šlechtice s dravčím profilem. Většinou se halili do hedvábných plášťů a tmavé vlasy měli sepnuty páskou ve tvaru hada se vztyčenou hlavou. Jako vozatajové jim sloužili bez výjimky nazí, ebenově černí otroci, kteří se vzpírali na svalnatých nohou, aby udrželi pod kontrolou divoké stygijské koně.

Chodci v ulicích však patřili většinou k prostým občanům. Mísili se tu nevolníci s obchodníky a děvky s nádeníky, ale čím víc se Conan blížil středu města, tím méně jich potkával. Šel směrem k Setovu chrámu, protože byl přesvědčen, že tam najde kněze, jehož hledá. Byl si jistý, že by Thutothmese poznal, kdyby jej zahlédl, přestože jej viděl jen na okamžik v temnotě messantijské uličky. Nepochyboval o tom, že muž, kterého zahlédl, byl sám Velký kněz. Jenom okultisté, kteří stáli vysoko v bludišti hodnotí ohyzdného společenství Černého kruhu, znali tajemství Černé ruky usmrcující pouhým dotykem. A jenom takový člověk si mohl troufnout postavit se Thoth-Amonovi, kterého západní svět znal jako postavu z pověstí ztělesňující násilí a zlo.

Ulice se rozšířila a Conan si uvědomil, že přichází do té části města, která je zasvěcena chrámům. Mohutné budovy se zvedaly proti hvězdám jako černé stíny a v záři pochodní působily nepopsatelně hrozným dojmem. Náhle Conan zaslechl slabý výkřik ženy, která kráčela o několik kroků před ním na druhé straně ulice. Byla to polonahá kurtizána, jejíž hlavu zdobila vysoká péřová čelenka, označující všechny ženy jejího stavu. Tiskla se zády ke zdi a dívala se na něco, co Conan zatím neviděl. Při jejím výkřiku se všichni lidé na ulici zastavili a doslova ztuhli. V témže okamžiku si Cimmeřan všiml, že kus před ním se cosi vlnivě pohybuje. Zpoza rohu, ke kterému se blížil, se vynořila odporná klínovitá hlava a za ní se objevovalo, závit za závitem, tmavé lesklé šupinaté tělo.

Cimmeřan odskočil dozadu a v duchu se mu vybavily historky, které slýchal. Hadi byli zasvěceni Setovi, nejvyššímu stygijskému bohu, který, jak lidé říkali, byl sám hadem. V Setových chrámech chovali kněží podobné obludy jako byla tahle a když plazi vyhládli, byli vypuštěni do ulic města, aby si dle vlastní chuti vybrali oběť. Jejich příšerné hody byly považovány za obětování šupinatému božstvu.

Všichni Stygijsci v okolí, muži i ženy bez rozdílu, padli na kolena a odevzdaně očekávali svůj osud. Velký plaz si jednoho z nich vybere, obtočí svými závity a rozdrtí na krvavou hmotu. Tu pak pohltí stejně snadno jako užovka myš. Ostatní budou žít. Taková byla vůle bohů.

Nikoli však vůle Conanova. Obrovský Pyton se připlazil až k němu přilákán pravděpodobně tím, že Cimmeřan byl jediným stojícím člověkem v dohledu. Conanova ruka se sevřela na rukojeti nože. Doufal, že jej šupinatá obluda mine, had se však zastavil přímo před ním a ozářen blikavým světlem pochodní se vztyčil do výše. Bezcitné, chladné oči se zaleskly prastarou krutostí hadího národa, z tlamy vystřeloval rozeklaný jazyk. Pak se šupinatý krk pohnul vzad, ale než stačila obluda zaútočit, tasil Conan nůž a udeřil

jako blesk. Široká čepel rozťala klínovitou hlavu a zajela hluboko do tlustého krku.

Conan vytrhl nůž z rány a uskočil před těžkými závity hadího těla, které se divoce kroutilo a proplétalo ve smrtelné křeči. Jak Cimmeřan stál a fascinovaně pozoroval odporného plaza, jediný zvuk, který se rozléhal okolím, bylo svištění hadího ocasu a jeho duté nárazy do kamenné dlažby.

Náhle jeden z šokovaných přihlížejících divoce vykřikl:

"Svatokrádezník! Usmrtil svatého syna Setova! Zabte ho! Zabte!"

Conanovi zasvištěly kolem hlavy kameny a zfanatizovaní Stygijci se na něj vrhli. Většina z přihlížejících se dala do hysterického křiku a z okolních domů i ulic se vynořovali další, kteří se přidávali k malé skupince. Conan zaklel, bleskově se otočil a vběhl do temného ústí nejbližší uličky. Za sebou uslyšel dusot bosých nohou na kamenném dláždění. Běžel naprostou tmou, spíše podle citu než podle zraku a zdi okolo něj odrážely ozvěnu pomstychtivého ryčení jeho pronásledovatelů. Pak ucítil pod upaženou levou rukou jakousi mezeru ve zdi a zahrnul do ní. Ocítl se v ještě užší uličce. Na obou stranách se tyčily holé kamenné zdi. Vysoko nad hlavou viděl pouze uzoučký proužek nočního nebe plný hvězd. Zdi, jak dobře věděl, patřily chrámu. Uslyšel, jak skupinka pronásledovatelů proběhla kolem, aniž si kdokoliv z nich všiml jeho úkrytu. Výkřiky slábly, až zanikly kdesi v dálce. Conan se tedy vydal vpřed úzkou temnou uličkou, i když se při pomyslení na setkání s dalším "dítěm Setovým" bezděčně otřásl.

Kdesi vpředu uviděl slabou pohyblivou zář podobnou světélku lezoucí světloušky. Zastavil, přitiskl se ke zdi a v ruce sevřel nůž. Věděl, co je to. Blížil se někdo s pochodní. Zář se přiblížila tak, že už rozeznával tmavou ruku, držící pochodně, a nezřetelný ovál obličeje. Ještě pár kroků a ten člověk jej spatří. Conan se přikrčil jako šelma před skokem – a pochodně se zastavila. Ze tmy se v záři pochodně vylouply dveře, se kterými nosič světla okamžik zápasil. Pak se vchod otevřel, vysoká postava jím prošla a ulička se znovu ponořila do neproniknutelné temnoty. Conan si pomyslel, že to byl pravděpodobně jeden z kněží, který se vrací do chrámu po vykonání nějakého nečistého poslání.

Cimmeřan se teď přesunul až ke dveřím. Jestliže prošel uličkou jeden muž s pochodní, může kdykoliv přijít další. Kdyby se Conan vracel zpět cestou, kterou se sem dostal, mohl narazit přímo na skupinu svých pronásledovatelů, kteří se každou chvíli mohli vrátit a objevit ústí úzké postranní uličky, kde se skrýval. Cítil, jak jej ty vysoké holé zdi drtí a padají na něj. Toužil uniknout z jejich sevření, i kdyby to znamenalo vstoupit do neznámé budovy.

Těžké bronzové dveře nebyly zamčeny. Pod jeho prsty se pootevřely a on nahlédl škvírou dovnitř. Spatřil obrovskou čtvercovou místnost z černého kamene. Ve výklenku zdi čadivě blikala pochodně. Místnost zela prázdnotou. Tiše proklouzl dveřmi natřenými zevnitř drahým lakem a zavřel je za sebou. Jeho nohy obuté do sandálů se pohybovaly zcela tiše, a tak přešel napříč místností bez jediného zvuku. Protější týkové dveře byly napůl otevřeny, a když se jimi s nožem v ruce proplížil, ocítl se v jakémsi šerém sále nesmírných rozměrů. Prostor naplňovaly stíny, strop se jevil jen jako vzdálená plocha, kterou spíš tušil než viděl a k níž se vzpínalo černé boční zdivo. Na všech stranách se do sálu otvíraly vstupní oblouky bočních síní a sál byl osvětlen podivnými bronzovými lampami vrhajícími strašidelnou zář. Na druhém konci se zvedalo široké schodiště bez zábradlí, jehož černé stupně se ztrácely v šeru kdesi nahoře. O něco výš sál obtáčela galerie visící v prostoru jako skalní římsa z černého kamene.

Conan se otřásl. Vstoupil do chrámu jednoho ze stygijských bohů, možná samotného Seta, a nebyl-li to on, jistě to byl někdo stejně hrozivý. Svatostánek měl i svého obyvatele. Uprostřed prostoru stál masivní černý oltář, pochmurný, bez jediné ozdoby, a na něm ležel stočený jeden z obrovských svatých hadů, jehož měnivě šupiny se matně leskly ve slabém světle bronzových lamp. Nehýbal se a Conan si vzpomněl na historky o tom, že kněží krmí tyto obludy většinu času potravou s drogou, která je umožňuje držet pod kontrolou. Cimmeřan nejistě vykročil od dveří, ale vzápětí se spěšně ukryl za sametový závěs ukrývající výklenek ve zdi. Kdesi nablízku zaslechl tiché kroky.

Z jednoho obloukového vchodu se vynořila vysoká mohutná postava v sandálech a hedvábné bederní roušce se širokým pláštěm přehozeným přes ramena. Hlavu a obličej však měl tento člověk skryté pod příšernou maskou, která měla napůl lidské a napůl zvířecí rysy. Na její horní části se pěnila záplava pštrosího peří.

Conan věděl, že při určitých obřadech a rituálech stygijské kněží nosí masky. Doufal, že jej muž neobjeví, ale Stygijce přece jen cosi varovalo. Náhle se otočil a místo aby pokračoval ke schodišti, kam měl

očividně namířeno, přistoupil přímo k výklenku za závěsem. V okamžiku, kdy odhrnul těžký samet, vystřelila ze stínu ruka, zadusila výkřik, který se mu dral z hrdla, a vtáhla jej dovnitř. Poslední, co ucítil, bylo, jak mu do těla proniká čepel nože.

Potom Conan udělal to, co se jevilo jako jediné rozumné. Stáhl tuhnoucímú tělu z hlavy rozšklebenou masku a natáhl si ji sám. Rybářův plášť hodil přes mrtvolu, kterou odsunul do nejtmašího místa výklenku, a na vlastní svalnatá ramena si natáhl plášť kněžův. Sám osud se jej rozhodl chránit. Celá Khemi teď může zuřivě pátrat po svatokrádežníkovi, který se odvážil bránit se svatému hadu. Ale koho by napadlo hledat jej pod obřadní maskou stygijského kněze?

Klidným krokem vyšel z výklenku a namátkou zamířil k jednomu dveřnímu oblouku. Ušel však sotva pár kroků a byl znovu přinucen se otočit, všechny smysly napjaté k prasknutí.

Po schodech sestupovala skupina maskovaných postav, z nichž každá byla oblečena stejně jako on. Přistižen takto uprostřed volného prostoru poněkud zaváhal. Pak se však spolehl na svou masku, i když mu na čele a rukou vyrazil studený pot. Nepadlo jediné slovo. Muži sestoupili do přízemí jako duchové a procházeli kolem něj k oblouku dveří. Vůdce skupiny nesl v ruce ebenovou hůl, na níž byla nastrčena rozšklebená lidská lebka. Conan v té chvíli pochopil, že má před sebou jedno z tajemných rituálních procesí, tak nepochopitelných cizincům. Ve stygijských náboženských obřadech však tato procesí hrála nesmírně důležitou, i když často velmi zlověstnou roli. Poslední postava v řadě pokynula Cimmeřanovi lehce hlavou, jako by čekávala, že ji bude následovat. Kdyby teď neudělal to, co se od něj očividně očekávalo, jistě by vzbudil okamžité podezření. Conan se tedy připojil do řady za poslední maskovanou postavu a přizpůsobil svou chůzi jejich odměřenému kroku.

Procesí prošlo dlouhou, klenutou a tmavou chodbou, v jejímž šeru, jak si Conan s pocitem nejistoty všiml, lebka v čele průvodu nazelenale zářila. Conana zaplavil nevysvětlitelný pocit nebezpečí, cítil paniku divokého zvířete, naléhavé nutkání vyrvat z opasku nůž a sekat nalevo i napravo, prchat co nejkratší cestou z tohoto pochmurného, tmavého chrámu. S vypětím všech sil se však ovládl a v duchu bojoval se svou vlastní představivostí, která zabydlovala okolní šero příšernými stíny hrůzných tvarů. Volněji si vydechl až ve chvíli, kdy skupina prošla mohutnými dvoukřídlymi vraty, třikrát vyššími než člověk, a vstoupila do svitu hvězd.

Conan přemýšlel o tom, zda se má odvážit toho, aby se tiše ztratil v některé z úzkých uliček, okolo kterých procházeli. Nebyl si však jist, váhal a průvod zatím tiše kráčel dlouhou, širokou ulicí. Všichni lidé, jež potkali, odvraceli tváře a tiskli se ke zdem. Kněží se drželi ve středu ulice, takže pokus ztratit se v některé boční uličce by vypadal více než podezřele. Zatímco v duchu klel a zuřil, dorazil průvod k nízké brance v jižní zdi, kterou prošel. Okolo nich a před nimi se kupily chatrče s plochými střechami uplácánými z bláta, mezi nimiž se tu a tam černala skupina palem. Jestliže měl někdy opustit své mlčenlivé spolčníky, pomyslel si Conan, byl nejvhodnější čas právě teď.

Conanovi zatlouklo srdce rychleji, když pohlížel na chmurný jehlan, který se černal proti hvězdám. Jeho netrpělivost utkat se s Thutothmesem, ať už výsledek srážky bude jakýkoliv, se mísila s obavou z neznáma. Žádný člověk se nemohl přiblížit k těmto zlověstným horám z černého kamene beze strachu. Samotné jejich jméno symbolizovalo mezi severními národy odpudivou hrůzu a legendy vyprávěly, že je nestavěli Stygijci. Říkalo se, že stály v poušti už v těch zapomenutých dobách, kdy tmaví Stygijci přišli do této země u Velké řeky.

18. Žena, která nikdy nezemřela

Když se k pyramidě přiblížili, zachytil Conan u jejích základů jakousi matnou záři. Za chvíli se ukázalo, že přicházejí ke vstupu, který byl po obou stranách ozdoben obrovskými sochami bytostí se lvím tělem a ženskou hlavou – tajemnou, nevyzpytatelnou noční mýrou vtělenou do kamene. Vůdce skupiny zamířil přímo ke vchodu a v nitru pyramidy za vchodem uviděl Conan stát stínem napůl zahalenou postavu. Před touto postavou se vůdce na okamžik zastavil a pak zmizel uvnitř v temnotě. Ostatní jej jeden po druhém následovali. Každá z maskovaných postav byla ve chvíli, kdy procházela pod zlověstným portálem, na okamžik zastavena tajemným strážcem a vždy si cosi podali nebo vyměnili. Mohlo to být

nějaké heslo, slovo či gesto, které ovšem Conan nebyl schopen zachytit. Když to Cimmeřan zjistil, úmyslně začal zpomalovat a vzdálenost mezi ním a posledním mužem ve skupině pomalu rostla. Pak se zastavil docela a předstíral, že si šněruje sandál. K bráně se přiblížil až ve chvíli, kdy poslední maskovaná postava jeho společníků zmizela uvnitř.

Se záchvěvem nejistoty jej napadlo, zda strážce pyramidy je lidskou bytostí, neboť se mu vybavily nejrůznější pověsti, které při svém dřívějším potulném životě vyslechl. Rychle však své pochybnosti zahnal. Bronzové ohřívadlo s matnými uhlíky stojící hned za vchodem osvětlovalo dlouhou, úzkou chodbu ztrácející se ve tmě, ale zároveň i muže napůl vyplňující její ústí. Kromě nehybné mlčící postavy, zahalené do širokého pláště, nebyl nikdo jiný v dohledu. Maskovaní kněží zmizeli kdesi v temné chodbě.

Muž měl spodní část obličeje zahalenou pláštěm, ale jeho oči hleděly pronikavým pohledem na přicházejícího Conana. Pak udělal levou rukou podivné gesto. Conan vsadil vše na jednu kartu a gesto napodobil. Vzápětí se ukázalo, že muž očekával úplně jinou odpověď, jeho ruka vyletěla zpod pláště, v záři uhlíků se zableskla ocel a vražedný úder, který následoval, by obyčejnému člověku pronikl srdcem. Tady však strážce pyramidy narazil na muže, jehož svaly měly sílu a rychlost pralesní šelmy. Už v okamžiku, kdy se dýka zableskla v rudé záři ohřívadla, chytil Conan tmavou ruku v zápěstí a jeho pravá pěst dopadla na Stygijcovu čelist. Hlava maskovaného muže narazila týlem na kamennou zeď s dutým zaskřípěním, jaké provází prasknutí lebky.

Conan zůstal několik okamžiků stát nad nehybným tělem a pozorně naslouchal. Srpek měsíce visel nízko na obloze a kolem vchodu do pyramidy tak vrhal podivné stíny. Temnotu uvnitř nic nerušilo, i když se Conanovi zázrálo, že kdesi daleko v hloubi zaslechl tlumený tón gongu.

Sehnul se, uchopil tělo a odtáhl je za jedno z křídel mohutných bronzových vrat, která byla otevřena dovnitř. Pak se Cimmeřan vydal rychle, ale opatrně chodbou. Nepokoušel se ani odhadnout, jaké hrůzy a nebezpečí jej očekávají.

Nedošel příliš daleko, když se v rozpacích zastavil. Chodba se vidlicovitě větvila a Conan nebyl s to určit, kterou chodbou se kněží vydali. Namátkou si vybral levé rameno. Půda se mírně skláněla dolů a byla stovkami nohou udupána do hladka. Tu a tam stál zapálený ohřívací koš vrhající slabé, strašidelné světlo. Conan nejistě přemítal o tom, kdy a k jakému účelu kdosi navršíl tyto kolosální hory kamene. Tahle země byla stará, prastará a neexistoval člověk, který by věděl, po kolik tisíciletí již vzhlíží černé chrámy Stygie ke hvězdám.

Vpravo a vlevo se ve stěnách tu a tam otvíraly temné oblouky, ale Conan se držel hlavní chodby. Stále víc v něm sílilo přesvědčení, že se dal špatným směrem. I přes značný náskok, který kněží měli, by je už touto dobou musel dohonit. Začal být nervózní. Ticho bylo téměř hmatatelné, a přesto měl náhle pocit, že není sám. Několikrát, ve chvílích, kdy míjel tmavé boční oblouky, se mu zdálo, že na sobě cítí upřený pohled jakýchsi neviditelných očí. Zastavil se, napůl rozhodnut vrátit se tam, kde se chodba poprvé rozdělila. Náhle se obrátil, nůž pozvednutý, nervy napjaté.

V ústí boční chodby stála dívka a upřeně na něj hleděla. Podle hladké pleti barvy slonoviny patřila ke stygijské rase a pocházela pravděpodobně z některé vznešené rodiny. Byla vysoká, štíhlá a z její nádherně tvarované postavy vyzařovala smyslnost. V záplavě černých vlasů tu a tam probleskovaly vpletené rubíny. Jediným jejím oděvem byly sametové sandály a široký, drahými kameny posázený opasek, který obepínal její štíhlý pas. Jinak byla nahá.

"Co tady hledáš?" zeptala se.

Kdyby promluvil, prozradil by okamžitě, že je cizinec. Zůstal tedy stát bez hnutí. Tyčil se jako zlá pochmurná bytost se záplavou pštrosího peří okolo hlavy. Ostražitými pohledy prohledával okolní temnotu, ale nikde se nic nehýbalo. To ovšem neznamenal, že se na doslech nemůže zdržovat celá horda ozbrojenců.

Postoupila směrem k němu a bylo vidět, že se nebojí. Pak se jí ve tváři objevilo podezření.

"Ty nejsi kněz," řekla najednou. "Ty jsi válečník! To je jasně vidět i pod maskou. Mezi tebou a knězem je větší rozdíl než mezi mužem a ženou. U Seta!" vykřikla a náhle se zastavila s očima široce otevřenými. "Já věřím tomu, že dokonce nejsi ani Stygijec!"

Rychleji, než by oko stačilo zachytit, se jí jako varování sevřely kolem krku jeho prsty.

"Ani slovo!" zašeptal. Ucítil hebkou, sametovou pleť, chladnou jako mramor, a přece v těch velikých

tmavých očích, které jej pozorovaly, nebyl strach.

"Neboj se," odpověděla klidně, "já tě neprozradím. Cožpak jsi zešílel? Ty, naprosto cizí člověk a dokonce cizinec, jsi vnikl do zapovězené Setovy svatyně!"

"Hledám kněze Thutothmese," odpověděl Conan. "Je tady v chrámu?"

"A proč jej hledáš?" odrazila otázku otázkou.

"Má u sebe něco, co mi patří a co mi bylo ukradeno."

"Dovedu tě tedy k němu," nabídla se vzápětí tak rychle, že v něm okamžitě vzbudila podezření.

"Nehraj si se mnou, ženo," zavrčel.

"Já si nehraji. Nemám prostě Thutothmese ráda."

Zaváhal, ale pak se náhle rozhodl. Koneckonců byla v jeho moci právě tak, jako on v její.

"Půjdeš vedle mne," přikázal a ruku jí sevřel kolem pasu. "Dávej ale dobrý pozor! Jediný podezřelý pohyb a..."

Vedla jej klesající chodbou stále dolů, níž a níž. Tady už dávno nestály koše se žhavým uhlím a Conan hledal cestu v naprosté temnotě víc šestým smyslem a s pomocí ženy po svém boku než pomocí zraku. Jednou na ni pohlédl a byl nesmírně překvapen, když zjistil, že jí oči ve tmě září nazlátlým světlem. V hlavě se mu začaly honit pochybnosti i černá podezření, ale přesto ji dál následoval bludištěm chodeb a průchodů, které už stačily zmást i jeho divošský orientační smysl. V duchu se proklínal a vyčítal si, že se nechal do tohoto černého vězení záhad vlákat. Teď už však bylo pozdě se vrátit. Znovu kdesi v temnotě okolo sebe vytušil pohyb a život, ucítil nebezpečí, ale také divokost a netrpělivý, neukojitelný hlad. Pokud jej neklamal sluch, zachytil slabý klouzavý zvuk, který na tichý dívčin rozkaz na okamžik ustal a pak se vzdálil.

Zakrátko vstoupili do podzemní komnaty osvětlené podivným sedmiramenným svícem, v němž strašidelným světlem hořely černé svíce. Uvědomil si, že musí být hluboko pod zemí. Místnost měla čtvercový půdorys, stěny i strop pokrýval leštěný černý mramor a nábytek byl ve starém stygijském stylu, ebenové lehátko, pokryté černým sametem, a na vysokém stupni z černého kamene ležel bohatě zdobený sarkofág, v jakém se pohřbívala mumifikovaná těla vysoce urozených Stygijců.

Conan se v očekávání zastavil a pohlížel k několika tmavým obloukům, otvírajícím se do místnosti. Ale dívka neměla zřejmě v úmyslu pokračovat v cestě. S kočičí lenivostí se natáhla na lehátko, štíhlé prsty si propletla za hlavou a pozorovala Cimmeřana zpod dlouhých, prohnutých řas.

"Tak co?" dožadoval se netrpělivě. "Kde je Thutothmes? Kudy dál?"

"Není žádný spěch," odpověděla pomalu. "Co znamená nějaká hodina nebo den, rok i století? Sundej si tu masku, ráda bych si prohlédla tvou tvář!"

S nevrlym zabručením si Conan stáhl z hlavy masku a dívka jakoby v souladu pokyvovala hlavou, když klouzala pohledem po opálené, zjizvené tváři, v níž zářily modré oči.

"Je v tobě síla, velká síla, byl bys schopen uškrtit býka."

Netrpělivě se pohnul a jeho podezření vzrostlo. S rukou na jílci meče nahlížel do tmavých oblouků.

"Jestli jsi mě zavedla do pasti," řekl nakonec, "nebudeš žít dost dlouho ani na to, aby ses tomu zasmála.

Takže se ptám, vstaneš a splníš svůj slib, nebo snad mám..." Hlas se mu zadrhl v hrdle. Pohlížel na sarkofág, na jehož horní části byla s věrností známou jen dávno zapomenutým uměním vyřezána podoba toho, kdo v něm byl uložen. Se znepokojením si uvědomil, že ta podoba je mu velice známá a s hrůzou pochopil proč. Řezba totiž zachycovala tvář dívky, jež spočívala na ebenovém lehátku. Zdálo se, že stála řezbě modelem, a přece Conan věděl, že sarkofág je starý celá staletí. Lakované víko bylo pokryto prastarými hieroglyfy. Conan, kterému hlavou vířily nejrůznější myšlenky, spojil útržky pověstí, jež slyšel během svého dobrodružného života, s vyprávěním stařešinů všemožných národů, u nichž pobýval, a výsledek svých úvah vyjádřil jediným slovem: "Akivasha!"

"Tak ty jsi už slyšel o princezně Akivashe?" pohlédla na něj dívka pátravě.

"A kdo o ní neslyšel?" zavrčel. Prastaré jméno krásné, ale nesmírně zlé princezny stále žilo v písních a pověstech, přestože se už přelily tisíce let od doby, kdy dcera velkého Tuthamona divoce hýřila v černých sálech prastarého Luxuru.

"Provinila se jenom tím, že milovala život a všechny radosti, které nabízí," pokračovala v řeči žena. "V touze po životě se dvořila samotné smrti. Nemohla snést pomyšlení na to, že zestárne. Že bude vráscitá,

unavená, bolavá a že nakonec zemře, jako umírá každá stařena. Dvořila se temným silám a nakonec se stala jejich milenkou. Její odměnou byl život – život jiný, než znají obyčejní smrtelníci – život bez stárí a beze smrti. Musela se ukrýt do stínů, aby věk a smrt oklamala..."

Conan na ni pohlížel očima, jež se náhle proměnily ve dvě zářící štěrby. Pak se otočil a odklopil víko sarkofágu. Schránka byla prázdná. Za ním se ozval pronikavý dívčí smích, při kterém tuhla krev v žilách. Otočil se a vlasy se mu v zátylku ježily.

"Ty jsi Akivasha!" zaskřípal jeho hlas.

Znovu se zasmála, odhrnula z čela záplavu lesklých vlasů a smyslně rozepjala paže.

"Jsem Akivasha! Jsem žena, která nikdy neumře a nikdy nezestárne. Ta, o níž hlupáci říkají, že si ji bohové vzali v plném květu mládí a krásy, aby se stala navěky královnou v jakési nebeské zemi! Ó nikoliv! Jen ve věčných stínech může smrtelník najít nesmrtelnost. Před tisíci lety jsem zemřela, abych mohla žít věčně! Nabídní mi své rty, siláku!"

Pružně se zvedla, přistoupila k němu, stoupla si na špičky a ruce mu položila kolem krku. Když jí pohlédl do tváře, cítil, že jej nesmírně přitahuje, ale zároveň ucítil i ledový strach.

"Miluj mne!" zašeptala. Zaklonila hlavu, přivřela oči a pootevřela plné rty. "Dej mi svou krev, abys obnovil mé mládí a můj věčný život! A já z tebe udělám také nesmrtelného! Naučím tě moudrosti věků, prozradím ti všechna tajemství ukrývaná tisíce let pod těmito černými chrámy! Udělám z tebe krále stínů, který se veselí mezi hrobkami prastarých vládců vždy v době, kdy křídla noci halí poušť a křídla netopýrů rozbíjejí měsíční svit. Mám dost kněží a kouzelníků a malých otrokyň, které vřískají z plna hrdla, když je sem někdo táhne branou smrti. Toužím po opravdickém muži. Tak mě miluj!"

Přitiskla tmavovlasou hlavu na jeho mohutné rameno a v tom okamžiku Conan ucítil ostré bodnutí na krku. S divokou kletbou od sebe ženu odtrhl a mrštil s ní na polštář vyložené lehátko.

"Prokletý upíre!" Z malé ranky na krku mu prýštila krev.

Skrčila se na lůžku jako podrážděný had, připravený k útoku, a v jejím zraku zaplál pekelný oheň. Rty se stáhly v úšklebku a odhalily bílé, dlouhé špičáky.

"Hlupáku!" zavěštila. "Myslíš si snad, že mi unikneš? Zemřeš a budeš žít v temnotách! Zavedla jsem tě hluboko pod chrám a sám nikdy nenajdeš cestu zpět! Nikdy neporazíš šiky těch, kteří strážejí podzemní tunely! Kdybys nebyl pod mou ochranou, už dávno bys sytil břicha Setových dítek. Hlupáku, já se přece jen nakonec napiju tvé krve!"

"Nepřibližuj se ke mně, nebo tě rozsekám na kusy!" pohrozil a odporem mu naskočila husí kůže. "Můžeš být nesmrtelná, ale mé oceli neodoláš!"

Pomaloucouval k oblouku, jímž do místnosti vstoupili, když náhle zhasly všechny svíčky. Akivasha se jich ani nedotkla. Ze tmy se však ozval její zlomyslný smích, nasládlé jedovatý, rozléhající se ve tmě jako pekelná hudba. Conanovi vyvstal na těle pot a neměl daleko k panice, když ve tmě tápal po dveřním oblouku. Pak hmátl do prázdna a vyrazil z místnosti. Nebyl si jist, zda je ve stejné chodbě, jíž přišel, ale to ho v tomto okamžiku příliš netrápilo. Jeho jedinou touhou bylo dostat se co nejdál od příšerné místnosti, kterou po staletí obývala krásná a zároveň strašlivá žena – upír.

Cestu spleť temných tunelů si pak vybavoval jako noční můru plnou strachu a tajemných zvuků. V temnotě za sebou i okolo sebe slyšel plazivé zvuky, šustot a tiché skřípění a jednou zachytil ozvěnu sladkého, ďábelského smíchu, jaký slyšel v Akivashině hrobce. Divoce sekal a bodal do míst, kde v temnotě zaslechl nebo si představoval, že slyší podivné zvuky. Jednou jeho meč narazil na jakousi zvláštní vláknitou hmotu, již ovšem mohly tvořit i staleté pavučiny. Měl zoufalý pocit, že si s ním kdosi hraje a vhání jej hlouběji do věčné temnoty, aby jej pak vydal na pospas ďábelským spárům a tesákům.

S tímto pocitem se mísilo ještě něco jiného. Uvědomil si totiž plný význam svého setkání. Pověst o Akivashe byla velmi stará a všemi příšernými příběhy, které se o ní vyprávěly, se jako zlatá nit vinul popis její krásy a věčného mládí. Pro mnoho sníčků, básníků a milenců nebyla pouhou zlou princeznou ze stygijské legendy, ale především symbolem věčného mládí a krásy navěky zářícím kdesi ve vzdálené zemi bohů. A takhle vypadala odporná skutečnost. Tahle páchnoucí zkaženost skrývala tajemství věčného života. S pocitem téměř fyzického hnusu si uvědomil, že se zbortil jeden z mužských snů a ideálů, ryzí zlato se změnilo v kal a špínu všehomíra. Na okamžik jej zaplavila vlna marnosti a strach, že všechny sny a ideály lidstva mohou jednoho dne skončit tak jako tento.

Ted' už věděl, že ho sluch neklame. Někdo jej sledoval a jeho pronásledovatelé stahovali smyčku. Ze tmy se ozývalo šoupání a klouzání, které nemohly způsobit lidské nohy ani běhy obyčejného zvířete. Tento temný svět však jistě měl svůj vlastní život. Così se pohybovalo těsně za ním. Obrátil se, aby se mohl postavit nepříteli tváří v tvář, ale neviděl nic, a proto pomalu ustupoval. Pak zvuky okolo něj utichly. Bylo to o chvilku dříve, než otočil hlavu a daleko v dlouhé chodbě spatřil záblesk světla.

19. V síni mrtvých

Conan se vydal opatrně za světlem, které zahlédl. Hlavu měl pootočenou tak, aby věděl, co se děje za ním, ale neslyšel nic, co by nasvědčovalo přítomnosti jeho pronásledovatelů, i když stále tušil, že okolní tma se hemží životem.

Záře nezůstávala na jednom místě, ale s blikáním se pohybovala. Pak zjistil, odkud vychází. Tunel, kterým postupoval, křížil kus před ním jinou, mnohem širší chodbu, jíž procházelo podivné procesí. Byli to čtyři vysocí, hubení muži v černých róbách s kápí a každý z nich se opíral o podivně vyřezávanou hůl. Jejich vůdce nesl nad hlavou pochodň, která svítila zvláštním stálým světlem. Propluli jako duchové a vzápětí zmizeli, aby po nich zůstala jen slábnoucí záře. Jejich vzezření bylo nepopsatelně tajemné. Stygijci to nebyli a Conan neviděl nikdy v životě lidi jim podobné. Zapochyboval dokonce o tom, že jsou to lidé. Vypadali jako zlí duchové, plížící se s černými úmysly po strašidelných chodbách.

Postavení, ve kterém se nalézal, už však nemohl zhoršit. Dříve než se neviditelní pronásledovatelé ve tmě vzpamatovali, dříve než se za ním znovu ozval podivný plíživý zvuk, pádil už Conan za ubývajícím světlem. Prudce zahrnul do příčné chodby a v nevelké vzdálenosti před sebou spatřil ono podivné procesí, kráčející ve světelném kruhu. Tiše se přikradl co nejbližší k nim, aby vzápětí rychle ustoupil, když spatřil, jak se shlukli do kroužku zřejmě proto, aby se poradili. Obrátili se, jako by se chtěli vrátit, a Conan vklouzl do nejbližšího otvoru. Ocítl se znovu v temnotě, které však už přivykl natolik, že se v ní téměř orientoval. Všiml si, že chodba, v níž se ukrývá, ostře zatačí, a ustoupil až za ohyb, aby jej při návratu tajemné čtveřice neprozradilo světlo jejich pochodně.

Jak tam stál, uvědomil si náhle, že kdesi v temnotě za ním se ozývá tlumený zvuk, připomínající lidské hlasy. Pomalu postoupil dál do tunelu a jeho dojem se potvrdil. Opustil svůj původní plán sledovat prapodivnou čtveřici, ať už směřuje kamkoliv, a vydal se za vzdálenými hlasy.

Zakrátko před sebou zahlédl nepatrný záblesk, a když zabočil do chodby, z níž světlo vycházelo, uviděl na jejím vzdálenějším konci široký obloukovitý vchod, který byl matně ozářen. Po Conanově levici se v malém klenutí zvedaly úzké kamenné schody a náhlý záchvěv opatrnosti jej přinutil vydat se po nich vzhůru. Hlasy, které slyšel, přicházely odkudsi z míst za osvětleným obloukem.

Conan stoupal vzhůru a zvuky pod ním pomalu slábly. Nakonec prošel nízkým vchodem do obrovského otevřeného prostoru, ozářeného strašidelným světlem.

Stál na ochozu téměř skrytém ve stínu. Galerie obtáčela široký, matně ozářený sál nesmírných rozměrů. Byla to síň mrtvých, kterou s výjimkou stygijských kněží viděl málokterý smrtelník. Podél černých zdí se zvedaly jedna za druhou vrstvy vyřezávaných, lakovaných sarkofágů. Stály ve výklencích temné zdi a řady se tyčily až kdesi do temnoty pod klenbou. Tisíce vyřezávaných obličejů nehnutě pohlíželo tam dolů na skupinu stojící uprostřed sálu, jež tváří takovému množství mrtvých vypadala zbytečně a nicotně.

V hloučku bylo deset kněží, a přestože teď už neměli své masky, byl si Cimmeřan jist, že jsou to titíž, k nimž se přidal na cestě k pyramidě. Stáli před štíhlým mužem s dravčím profilem a celá skupina se nacházela vedle černého oltáře, na kterém spočívala mumie. Byla tak stará, že plátno, jímž byla původně ovinuta, už ztrouchnivělo a opadávalo z ní v hnědých cárech. Oltář ozařovala záplava živoucího světla, jež se chvělo, pulzovalo a vrhalo drobné nazlátlé pablesky podobné vločkám všude kolem. Oslňující jas vycházel z obrovského rudého kamene ležícího na oltáři. V podivném osvětlení se tváře kněží zdály popelavě šedé, podobné tvářím mrtvých. Při tomto pohledu Conan náhle ucítil tíhu všech únavných mil, únavu z nocí a dnů strávených dlouhým putováním a zaplála v něm jediná touha. Cítil nepotlačitelné nutkání vrhnout se mezi mlčící kněze, vyčistit si cestu údery nahé oceli a sevřít kámen do rukou, jejichž prsty se mu při tomto pomýšlení krývaly nedočkavostí. Znovu však uplatnil svou železnou sebekázeň a

přikrčil se ve stínu kamenného zábradlí ochozu. Další pohled mu řekl, že z galerie vede dolů do prostoru schodiště, které obtáčí obvodové zdi a je napůl ukryto ve stínech. Zrakem pátral po síni a hledal další kněze nebo alespoň úředníky či mnichy, ale celý ten obrovský prostor byl s výjimkou skupiny u oltáře zcela prázdný.

V tom obrovském sále zněl hlas muže stojícího vedle oltáře dutě a strašidelně.

"...a tak přišla zpráva z jihu. Šeptal ji noční vítr, krákali ji v letu havrani a pochmurní netopýři ji šeptali sovám a hadům, kteří se ukrývají ve zříceninách rozpadajících se stářím. Tu zprávu znali vlkodlaci a vampýři a noční démoni s těly z ebenu. Spící Noc Všemíra se protáhla, potřásla svou těžkou hřívou a odkudsi z hlubokých temnot se ozvalo dunění bubnů a ozvěny zoufalého křiku lidí procházejících soumrakem. Srdce Ahrímanovo se opět zjevilo světu, aby naplnilo svůj tajemný osud. Je marné se ptát, jak jsem se zprávu doslechl já, Thutothmes z Khemi, syn noci, dříve než Thoth–Amon, jenž se sám nazývá princem všech mágů. Jsou tajemství, která nejsou určena ani pro tak zasvěcené, jako jste vy, a Thoth–Amon není jediným mistrem Černého kruhu! Věděl jsem a vydal jsem se vstříc Srdci přicházejícímu na jih. Bylo jako magnet, který mě nezadržitelně přitahoval. Pohybovalo se od smrti ke smrti, plulo na řece lidské krve. Krví se Srdce živí, krev přitahuje, jeho moc je největší tehdy, když jej svírají ruce zbrocené krví, když je vrah vyrve ze sevření své oběti. Kdekoliv Srdce zazáří, je prolévána krev a bortí se království. Samy síly přírody jsou tam uvedeny ve zmatek. A teď tady stojím já, pán Srdce, který vás tajně svolal, vás, své věrné, abyste se se mnou podíleli na vládě v černém království, jež vznikne. Dnes v noci budete svědky toho, jak se zpřetrhají řetězy, jimiž nás poutá Thoth–Amon, a budete přihlížet zrození impéria. Kdopak jsem já, i když mé jméno je Thutothmes, abych znal síly, které se skrývají a sní v těch karmínových hlubinách? To nitro střeží tajemství zapomenutá více než tři tisíce let! Ale já je poznám! Tihle mi o nich poví!"

Kněz ukázal rukou k řadám sarkofágů, které lemovaly stěny místnosti.

"Hleďte, jak tu spí pod svými vyřezávanými maskami! Králové, královny, vojevůdci, čarodějové – královské a šlechtické rody celé Stygie a celých tisíciletí! Dotyk Srdce je probudí z dlouhého spánku. Dlouho, předlouho Srdce tlouklo a chvělo se v pradávné Stygii. Tady byl jeho domov stovky let před tím, než se vydalo na pouť do Acheronu. Prapředkové znají všechny jeho síly a poví mi o nich, až je za pomoci magie oživím, aby pro mne pracovali!"

Vyruším je a probudím z jejich spánku, naučím se jejich dávno zapomenuté moudrosti, všemu, co je stále uzavřeno v těch vyschlých lebkách. Dovedností, získanou od mrtvých, zotročíme živé! Tak pravím já, králové, vojevůdci i prastarí mágové se stanou našimi pomocníky a našimi otroky! Kdo by nám mohl vzdorovat?

Pohleďte! Tahle vysušená, svrasklá věc ležící na oltáři, se kdysi jmenovala Thothmekri, a ten byl jedním z nejvyšších Setových kněží. Je mrtev již tři tisíce let. Patřil také k zasvěcencům Černého kruhu. Věděl o Srdci vše. Poví nám o jeho moci."

Mluvčí pozvedl zářící kámen, položil jej na hnědočernou hrud' mumie a s pozvednutou rukou začal pronášet zaklínací formulí. Nedokončil ji však. S pootevřenými rty a vztaženou rukou náhle strnul a pohlížel přes hlavy svých druhů kamsi na druhý konec sálu. Ostatní kněží se otočili, aby zjistili, co mohlo tak silně upoutat pozornost jejich vůdce.

Obloukovým vchodem vešla do místnosti podivná čtveřice mužů.

Vypadali ve svých černých pláštích jako zjevení. Byli dlouzí, hubení a jejich tváře ve stínu kapucí vypadaly jako žluté ovály.

"Kdo jste?" vykřikl Thutothmes a jeho hlas byl stejně plný nebezpečí jako sykot vydrážděné kobry. "Což jste šílení, že jste se odvážíli vniknout do posvěcené svatyně Setovy?"

Nejvyšší z pochmurné čtveřice promluvil a hlas měl bezbarvý jako zvuk khitájského chrámového zvonu.

"Jdeme po stopách Conana Aquilonského."

"Nikdo takový tady není," odpověděl Thutothmes a zvláštním výhružným gestem si setřásl záhyb těžkého pláště z pravé ruky stejně jako šelma vystrkující drápy.

"Lžeš! On je v tomto chrámu. Sledovali jsme jej od mrtvolky za bronzovými vraty celým bludištěm podzemních chodeb. Sledovali jsme stále jeho stopu, když jsme si povšimli tohoto shromáždění, a půjdeme za ním dále. Nejdříve nám však dej Srdce Ahrímanovo!"

"Části šílenství je smrt," zamumlal Thuthomes a pokročil k mluvčímu. Jeho druzi tiše jako kočky obklopili čtveřici, ale podivní příchozí neprojevili strach.

"Kdo by se při pohledu na Srdce ubránil vzrušení?" pokračoval v řeči Khitájec. "Slyšeli jsme o něm i u nás v Khitáji. Pomocí Srdce získáme moc nad těmi, kteří nás vyvrhli. V jeho karmínových hlubinách se skrývají zázraky a sláva. Dejte nám Srdce, nebo vás zabijeme."

V tom okamžiku zazněl pod klenbou divoký výkřik a jeden z kněží zaútočil. V ruce mu zablýskla ocel. Než však mohla rána dopadnout, vyletěla jako útočící had vyřezávaná hůl a dotkla se kněze na prsou. Ten padl tak, jak padají jen mrtví. V následující chvíli shlížely nehybné tváře sarkofágů na scénu plnou násilí a krve. Zablýskly se ocelové čepele a rychle se zbarvily krví, podivné hole útočily jako hadi a kdekoliv zasáhly člověka, ozval se výkřik a zasažený zemřel.

Při prvním úderu se Conan vztyčil a rozběhl dolů schodištěm. Scény z divokého utkání zachytil jen letmo – viděl muže ve víru boje a tekoucí krev, viděl jednoho Khitájce, kterého kněží doslova rozsekali na kusy, a přece se držel na nejistých nohou a rozdával smrt. Pak jej Thuthomes udeřil do prsou prázdnou, otevřenou dlaní a muž, jehož život nezdolala nabroušená ocel, padl mrtev k zemi.

V okamžiku, kdy Conan seběhl se schodů, už boj téměř končil. Tři ze čtyř Khitájců leželi na zemi, tři muži posetí ranami k nepoznání. Ze Stygiiců však zůstal na nohou pouze Thuthomes.

Ten se vrhl na Khitájce s prázdnou černou dlaní pozdviženou coby zbraň. Než však stačil udeřit, vyletěla hůl v Khitájcově ruce jako had. Zdálo se, že se celá natáhla, když žlutý muž zaútočil a její hlavice se dotkla Thuthomesovy hrudi. Kněz se zapotácel. Znovu a znovu Khitájec útočil, až Thuthomes padl mrtev k zemi. Rysy jeho obličeje se náhle ztratily, když pokožka celého jeho těla zčernala stejně jako smrtící dlaň, jíž chtěl před okamžikem zaútočit.

Khitájec se obrátil k diamantu zářícímu na hrudi mumie, ale Conan byl rychlejší.

Ted' pohlíželi v napjatém tichu jeden na druhého, obklopeni z jedné strany zbytky nedávno živých lidí, z druhé strany nehybnými sarkofágy s těly dávno mrtvými.

"Dlouhá byla cesta, po které jsem tě sledoval, ó králi aquilonský," řekl nevzrušeně Khitájec. "Dolů po Velké řece, přes hory, Poitainem i Zingarou a Argoskou vrchovinou až na pobřeží. Nebylo snadné najít tvou stopu v Tarantii, protože Asurovi kněží jsou chytří a lstiví. Pak jsme ji ztratili v Zingaře, ale našli jsme tvou helmu v pralese na úpatí hraničních kopců tam, kde jsi bojoval s pralesními ghoully. A znovu jsme ji téměř ztratili dnes v podzemním labyrintu."

Conanovi blesklo hlavou, že měl nesmírné štěstí, když se z upíří hrobky mrtvé princezny vracel jinou cestou. Jinak by vběhl těmto žlutým d'áblům přímo do náručí. Takhle je zahlédl pouze z dálky ve chvíli, kdy jako honící psi v lidské podobě věřili jeho stopu díky vlastnostem a smyslu, jež nepocházely ze světa lidí.

Khitájec lehce zavrtěl hlavou, jako by četl Conanovy myšlenky.

"To není důležité, dlouhá cesta tady končí."

"Proč jste mě vlastně pronásledovali?" zeptal se Conan a celé jeho tělo se napjalo, připravené vrhnout se, kamkoliv bude potřeba.

"Museli jsme splatit dluh," odpověděl Khitájec. "Tobě, který vzápětí zemřeš, to povím. Byli jsme služebníky aquilonského krále Valeria. Sloužili jsme mu dlouho, ale teď už jsme svobodní. Bratry osvobodila smrt a mne to, že jsme dostali svému slibu. Ted' se vrátím do Aquilonie a sebou povezu dvě srdce. Sobě povezu Srdce Ahrímanovo a Valerioví srdce Conanovo. Jediný polibek hole, která byla uříznuta z živého stromu smrti..."

Hůl vyletěla kupředu jako útočící zmije, ale Conanův nůž byl rychlejší. Hůl se rozpadla na dvě kroutící se poloviny, pak znovu zableskla namodralá ocel v jiskřicím oblouku a Khitájcova hlava se kutálela na zemi ve staletém prachu.

Conan se otočil a vztáhl ruku po rudě zářícím kameni. V tom okamžiku však uskočil, vlasy mu vstávaly na zátylku a krev mu stydla v žilách.

Na oltáři už neležela napůl zpráchnivělá, hnědočerná mumie. Kámen teď zářil na klenuté hrudi živého muže ležícího v potřhaných trouchnivějších pruzích obřadního plátna. Ale byl opravdu živý!? Conan si nebyl zcela jist. Oči toho muže připomínaly kousky tmavého matného skla a kdesi v jejich hlubinách zářily jiskřičky tajemného ohně.

Muž pomalu uchopil drahokam a ještě pomaleji se vztyčil. Stanul nehybně vedle oltáře, nahý, s tváří podobnou soše. Mechanicky napřáhl ruku ke Conanovi a uvnitř jeho pěsti pulzoval jako skutečné srdce rudým světlem kámen. Conan jej převzal s neskutečným pocitem, že přijímá dar od mrtvého. Uvědomil si už, že celý oživovací obřad nebyl dokončen, že zaklínadla nebyla pronesena celá, život se tedy do tohoto těla dokonale nevrátil.

"Kdo jsi?" zeptal se Conan.

Hlas, který mu odpovídal, zněl nezvučně a monotónně jako kapky vody, padající z krápníků v podzemní jeskyni. "Byl jsem Thothmekri, teď jsem mrtev."

"Nuže, vyveď mne z tohoto prokletého chrámu," požádal Conan a cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

Mrtvý muž se obrátil a odměřeným, mechanickým krokem se vydal k jednomu z černých oblouků.

Conan jej následoval. Ještě se ohlédl přes rameno a přeletěl zrakem ten neskutečný obraz, temnou síň s řadami sarkofágů, vyrovnaných kolem zdí, mrtvé kněze, obklopující oltář a hlavu Khitájce, jehož zabil, ležící v prachu se skelným pohledem upřeným do tajemných stínů.

Zář vycházející z kamene osvětlovala černé chodby jako kouzelná lampa. Jednou zachytil Conan ve stínech letmý záblesk bílého těla a pomyslel si, že to musela být princezna Akivasha. Zář kamene ji stejně jako ostatní tvory a netvory temnot zahнала zpět do stínů.

Mrtvý muž pokračoval mechanicky v chůzi, neohlížel se vpravo ani vlevo, jeden krok jako druhý kráčel neochvějně podroben osudu. Conanovi po zádech stékal chladný pot. Začal pochybovat. Mohl věřit, že jej tahle příšerná bytost z minulosti vyvede z podzemního bludiště na svobodu? Na druhé straně si byl jistý, že by sám nikdy nenašel cestu z černé spleti tunelů a chodeb, ve které se ztratil. Dál sledoval svého podivného vůdce neproniknutelnou tmou, ukrývající neznámou plíživou hrůzu, která se držela mimo dosah jen díky jasné záři Srdce.

Konečně se před nimi objevila bronzová vrata a Conan ucítil na tváři slabý závan nočního větru vanoucího z pouště. Uviděl hvězdy a stříbřité šedé duny, na nichž těžce spočíval temný stín pyramidy.

Thothmekri tiše ukázal ven branou, beze slova se otočil a jako stín zmizel v temnotě chodby. Odešel jako někdo, kdo se vrací zpět do říše nekonečného spánku, do říše samotné smrti.

S kletbou proběhl Cimmeran branou a vyrazil do pouště, jako by měl v patách peklo. Neohlížel se zpět k pyramidě ani k černým věžím Khemi, chumě se tyčícím nad pískem pouště. Mířil k jihu, přímo k pobřeží, a běžel jako člověk na pokraji paniky. Prudký a namáhavý běh mu však vytrásl z hlavy všechn strach a pavučiny nejistoty. Čerstvý pouštní vítr odvál noční mury svírající srdce a hrůza byla vystřídána vlnou spokojeného nadšení dřív, než poušť přešla v planinu řídké porostlou trávou a křovím. Pak následoval pás pobřežních močálů a vzápětí Conan před sebou spatřil temnou vodní hladinu s kotvicím Dobrodruhem.

Ponořen skoro po pás v močále, prodíral se hustými křovisky, a pak už se vrhl po hlavě do volné vody bez ohledu na žraloky a krokodýly, jimiž se okolí doslova hemžilo. Tak doplaval až ke galéře a vyšplhal po kotevním řetězu na palubu, mokrý a plný vzrušení, dřív než si jej hlídka všimla.

"Vstávejte, psi!" zařval a odrazil stranou kopí, kterým na něj zaskočený a vyplašený černocho opožděně zaútočil. "Zvedněte kotvu! K veslům! Tomu rybáři dejte helmici zlata a vysaďte jej na břeh! Brzo začne svítat a my musíme být na cestě do nejbližšího zingarského přístavu dřív, než vyjde slunce!"

Nad hlavu zvedl pěst, v níž třímál obrovský kámen. Záře šířící se z drahokamu na všechny strany zalila palubu lodi nazlátlým ohněm.

20. ... a z prachu povstane Acheron

Z Aquilonie konečně odešla zima. Na větvích stromů se zazelenalo mladé listí a nová jarní tráva se zachvívala pod dotekem teplého jižního vánku. Mnoho polí však leželo neobdělanych a neosetých a četná spáleniště svědčila o místech, kde dřív stály hospodářské usedlosti, panské dvory nebo celé vesnice. Po cestách pomalu zarůstajících trávou se beze strachu potulovaly vlčí smečky a v lesích se ukrývaly skupiny vyhublých chudáků. Jen v Tarantii se hodovalo, tam bylo bohatství, ale především nesmírná mravní zkáza.

Valerius vládl jako člověk postižený šílenstvím. Vládl tak, že dokonce někteří z baronů, kteří otevřeně uvítali jeho nástup na trůn, teď proti němu zvedali hlasy. Královští výběrčí daní drtili bez rozdílu chudé i bohaté. Bohatství vysávané země proudilo do Tarantie, která se čím dál tím více měnila z hlavního města pyšného království v tábor dobyvatelů. Obchodníci bohatli nevídaným způsobem, ale bylo to bohatství velmi ošidné. Nikdo totiž neznal dne ani hodiny, kdy může být ve vymyšleném sporu obviněn ze zrady, odsouzen k zabavení majetku a k dlouhému vězení, v horším případě pak ke ztrátě hrdla.

Valerius se nikterak nepokoušel získat si své poddané. Na trůně se držel díky nemedijským vojákům a skupinám ke všemu odhodlaných žoldnéřů a dobrodruhů. Dobře věděl, že je pouze Amalricovou figurkou. Věděl, že jen s nemedijskou podporou si udrží vládu. Bylo mu jasné, že nemůže doufat ve sjednocení Aquilonie pod svým žezlem, aby svrhl nemedijské jho. Lidé jej nenáviděli a vzdálenější provincie by mu odporovaly do poslední kapky krve. A navíc při sebemenším pokusu o sjednocení království by jej Nemedijci okamžitě sesadili z trůnu. Tak se stal obětí vlastních intrik. Palčivost zraněné pýchy teď hlodala v jeho duši a Valerius hodil vše za hlavu. Vládl rozmařile a bezohledně jako člověk, který žije ze dne na den a nestará se o to, co bude zítra.

A přesto byla v jeho šílenství určitá metoda, záměr ukrytý tak hluboko, že jej neuhodl ani sám Amalric. Možná, že ty dlouhé roky, kdy Valerius žil jako vyhnanec v exilu, v něm vypěstovaly trpkost vymykající se lidským měřítkům. Potupnost jeho současného postavení možná způsobila, že se tato trpkost změnila v určitý druh šílenství. V každém případě teď žil a byl ovládán jedinou myšlenkou. Strhnout s sebou do zkázy všechny spojence a spoluvíníky.

Byl si vědom toho, že jeho vláda skončí v okamžiku, kdy jej už Amalric nebude potřebovat ke svým cílům. Věděl, že pokud bude utlačovat a ničit svou rodnou zem, budou jej Nemedijci podporovat na trůně. Amalric měl totiž jediný cíl. Přinutit Aquilonii k naprosté a trpné odevzdanosti, rozdrtit poslední zbytky její nezávislosti a pak usednout sám na její trůn. Přetvořit tuto zemi za pomoci vlastního nesmírného bohatství k obrazu svému a využít její lid a materiální zdroje jako páku, jejíž pomocí vyrvе samotnému Tarascovi korunu Nemedie. Valerius si byl jist, že jediným cílem Amalricovým je usednout na trůn nemedijských králů. Přemýšlel o tom, zda Tarascus Amalrica nepodezřívá, ale dobře věděl, že Tarascus Aquilonii nenávidí dávnou zášť a touží zničit toto západní království.

Valerius se tedy rozhodl zdeptat zemi tak, že ji nezachrání ani Amalricovo nesmírné bohatství. Sám barona nenáviděl snad ještě více než Aquilonce, a proto doufal, že se dožije dne, kdy Aquilonie bude ležet v troskách a Tarascus s Amalricem povedou občanskou válku, která Nemedii úplně zničí.

Byl přesvědčen o tom, že až dobude ještě vzdorující provincie – Gunderland, Poitain a Bossoniánské pohraničí – skončí jeho vláda. Amalric tak dosáhne svého a on, Valerius, bude zavržen. Proto odkládal tažení proti odbojným provinciím a své síly tříštil ve zbytečných a bezúčelných přepadech a šarvátkách. Amalricovo naléhání a tvrdý zásah proti pohraničním oblastem pak odbýval s pomocí všech jen trochu přijatelných výmluv a záminek, které mu umožňovaly další odklad.

Jeho život se změnil v jediný řetěz hostin, pitek a divokých orgií. Královský palác naplnil nejkrásnějšími dívkami z celé země a bylo mu jedno, zda přišly dobrovolně či sem byly přivlečeny proti své vůli.

Proklínal bohy a povaloval se po zemi v trůnním sále opilý, v královském hermelínu politém vínem a s dědičnou korunou aquilonských králů na hlavě. V záchvatech krvežíznivosti dal jednou ověsit šibenici na tržním náměstí celými hrozny oběšenců, jindy odsoudil ke stětí tolik lidí, že kati nestačili brousit sekery a část poprav musela být odložena. Pak zase šval nemedijské jezdce okolním krajem, aby tam drancovali a pálili. Jak to však bývá, lidé dohnání krutostí a hrůzou skoro k šílenství si začali uvědomovat, že nemají co ztratit, a tak všude propukala menší či větší povstání, vyvolaná zoufalstvím, jež byla vzápětí ještě krutěji potlačována. Valerius plnil a znásilňoval, loupil a ničil tak, že sám Amalric proti tomu protestoval. Varoval jej, že ožebračí království natolik, že mu nebude pomoci, a netušil, že to je právě to, k čemu je Valerius pevně odhodlán.

A zatímco v Aquilonii i Nemedii mluvili lidé o šíleném králi, v Nemedii se přece jen více mluvilo o tajemném, maskovaném Xaltotunovi. Málokdo jej zahlédl v ulicích Belveru. Lidé říkali, že tráví většinu času v kopcích, kde setrvává v dlouhých rozhovorech a poradách s posledními zbytky jedné staré rasy. Tito lidé byli tiší, tmaví a lpěli na svém původu, který odvozovali od pradávných, dávno vymřelých královských rodů. Lidé si šeptali o temném dunění bubnů, které se neslo od zasněžených kopců, a o záři

ohnů rozlévající se nocí. Pokradmu mluvili o nesrozumitelných zaklínadlech, jejichž útržky tu a tam přinesl vítr z hor, o dávno zapomenutých a nyní obnovených rituálech. Modlitby k bohům, jichž se lidé dávno zřekli, a které tiše šeptali vedle domácích ohnišť už jen starci a stařeny v kopcích, teď začaly získávat nové přívržence mezi národem, jenž se natolik lišil od obyčejných lidí z údolí.

Důvod těchto schůzek nikdo neznal, snad ani Orastes, který tajemného Pythonce na jeho cestách neustále doprovázel. Jediné, čím si byli jisti, bylo to, že na Orastově obličej se v poslední době usadil podivný, divoký stín.

Když jaro počalo otevírat květy stromů, proběhla celým královstvím šeptaná zpráva, která probudila umírající zemi k náhlému životu. Přilétla snad s jižním větrem a vytrhla lidi ze zoufalství a apatie, jež je pohlcovaly. Kdo však byl tím prvním poslem, nikdo nevěděl. Jedni mluvili o zvláštní, zachmuřené stařeně. Ta prý sestoupila odkudsi z kopců, vlasy jí vlály ve větru a po boku prý jí jako ochočený pes klusal obrovský šedý vlk. Jiní si šeptali o Asurových kněžích, kteří prý přecházeli z Gunderlandu do pohraničí Poitainu a jako duchové se objevovali v lesních vesnicích Bossoniánců.

Ať už zpráva přišla odkudkoliv, vzpoura zaplála jako stepní požár podél celých hranic. Vysunutá nemedijská opevnění byla dobyta a vojáci popraveni, trestné výpravy byly přepadány ze zálohy a bez milosti pobity do posledního muže. Celý západ království pozdvihl zbraně a tohle povstání bylo jiné než ta předešlá. Tady vládlo nezlomné odhodlání a jakási řízená cílevědomost namísto beznadějné a zoufalé divokosti, jež hnala lidi do boje předtím. Nejednalo se jen o obyčejný lid. Baroni opevňovali svá sídla a otevřeně vypovídali poslušnost guvernéřům provincií. Tu a tam byly spatřeny veliké oddíly

Bossoniánských střelců, přesouvající se podél hranic, silní odhodlaní muži v kroužkových košilích, ocelových přílbách a s dlouhými luky přes rameno. Země netečná, zničená a odevzdaná svému osudu se změnila jakoby kouzlem, naplněná energií a životem, a co bylo nejdůležitější, stávala se nebezpečnou.

Amalric proto poslal zprávu Tarascovi, který zanedlouho přitáhl s armádou.

V královském paláci v Tarantii probíral Amalric a oba králové situaci kolem povstání. Neposlali pro Xaltotuna, jenž byl stále zabrán do svého tajemného studia v nemedijských kopcích. Spiklenci jej ani jeho magii nepovolali na pomoc od krvavého dne v údolí Valkie. On sám se stáhl do ústraní, mluvil s nimi jen výjimečně a jejich intriky a plány jej očividně nezajímaly.

Neposlali vzkaz ani Orastovi, ale ten přesto přijel a jeho tvář byla bledá jako mořská pěna před příchodem bouře. Stál pod zlatou kopulí poradní síně, kde se králové po věky scházeli k jednání, a jeho tři společníci špatně ukrývali údiv nad tím, jak vypadá. Žádného z nich dřív nenapadlo, že by se Orastes něčeho bál, a tím víc je poplašil výraz strachu, který se mu zřetelně odrážel ve tváři.

"Jsi jistě unaven, Oraste," řekl Amalric. "Pojď, posad' se a já zavolám otrokyni s vínem. Měl jsi dlouhou a namáhavou cestu."

"Na cestě z Belveru jsem schvátil tři koně. Nemohu se napít ani si odpočinout dříve, než vám vypovím to, s čím přijíždím."

Přecházel místností sem a tam, jako by v něm hořel oheň, který mu brání setrvat v klidu. Pak zastavil před svými užaslymi společníky.

"Když jsme použili Ahrímanovo srdce, abychom přivedli k životu mrtvého muže," promluvil náhle,

"nezvážili jsme vůbec všechna nebezpečí a souvislosti vyplývající z toho, že jsme se rozhodli porušit temný prach minulosti. Vina padá na mou hlavu a s ní i hrozný hřích. Měli jsme na mysli jen vlastní prospěch. A proto jsme zapomněli, že i ten, kterého přivedeme k životu, bude mít vlastní ambice.

Vypustili jsme na svět démona, zlo tak strašné, že jej obyčejný lidský mozek nedovede pochopit. Sám jsem mnohokrát měřil hloubku zla, ale uvědomoval jsem si, že jsou určité hranice, které žádný muž mé rasy a mého věku nesmí překročit. Mí předkové byli poctiví lidé s čistými rukama. Já jediný z našeho rodu jsem se ponořil do téhle špíny, a i tak mohu hřešit jen na úkor a v hranicích mé vlastní osobnosti. Xaltotun však má za sebou tisíce let černé magie a ďábelských praktik, prastarou tradici, celé dědictví zla. Je mimo hranice naší doby i našeho chápání nejen proto, že je mágem, ale také proto, že je potomkem celého rodu čarodějů.

Viděl jsem věci, při kterých se mi chvěla duše v těle. Tam nahoře uprostřed spících kopců jsem viděl Xaltotuna rozmlouvat s dušemi nebožtíků a vyvolávat demony prastarého a zapomenutého Acheronu.

Viděl jsem, jak jej ti prokletí potomci neméně prokletého rodu obdivují a uctívají jako svého arcikněze.

Viděl jsem, co připravuje – a řeknu vám, co je to! Chce obnovit a přivolat zpět pradávné, černé a příšerné Království acheronské!"

"Co tím myslíš?" zeptal se Amalric. "Z Acheronu zbyl pouze prach. A zbytek té rasy? Není jich dost na to, aby založili impérium. Ani Xaltotun není schopen oživit prach starý tři tisíce let!"

"Víš málo o černých silách, jimž vládne," odpověděl zachmuřený Orastes. "Viděl jsem, jak na sebe samy kopce při jeho zaklínání vzaly podivný a prastarý vzhled. Jako v mlze jsem daleko v kraji zahlédl obrysy údolí, lesů, hor a jezer, které už dávno neexistují, ale jež se v těch místech rozkládaly v dávné minulosti. A také jsem při soumraku jednoho dne spíš vycítil než uviděl purpurové věže zapomenutého Pythonu, které se na okamžik vynořily z večerního šera jako postavy lidí z mlhy. Na posledním tajném shromáždění, kam jsem jej také doprovázel, jsem konečně pochopil cíl veškerého jeho snažení. Zatímco zněly bubny a jeho uctívači s pěnou u úst tloukli čely do prachu země, pochopil jsem! Říkám vám, že za pomoci nevidaného magického rituálu a obrovského krvavého obětování, jaké svět ještě nezažil, chce svými kouzly znovu obnovit Acheron. Zotročí celý svět a vlnou krve odplaví současnost, aby znovu zavládla minulost!"

"Ty jsi zešilel!" vykřikl Tarascus.

"Zešilel!" Orastes na něj pohlédl divokým zrakem. "Myslíš, že člověk, který viděl tolik, co já, může zůstat zcela přičetný? Ale mluvím pravdu. Skutečně připravuje návrat Acheronu s jeho tajemnými věžemi, čaroději, králi a hrůzami, takového, jak vypadal před tisíci lety. Zbytky potomků Acheronu mu poslouží jako jádro, kolem kterého bude stavět, ale maltou a kameny této stavby se stanou krev a mrtvá těla dnešních lidí! Nevím, jak to chce provést. Mozek se mi točí, když se to pokouším pochopit. Ale svoje jsem viděl. Acheron bude opět Acheronem a dokonce i kopce, lesy a řeky přijmou svou dávnou podobu! A proč ne?! Když jsem mohl já se svými zanedbatelnými vědomostmi přivést k životu muže mrtvého tři tisíce let, proč by nemohl největší mág světa vrátit život království tři tisíce let zaniklému? Dle jeho přání a na jeho rozkaz povstane Acheron z prachu!"

"Jak bychom jej mohli zastavit?" zeptal se Tarascus, na kterého Orastova řeč přece jen zapůsobila.

"Existuje pouze jediný způsob," odpověděl Orastes, "musíme mu ukrást Srdce Ahrímanovo!"

"Ale to..." začal bezděky Tarascus, ale pak se rychle odmlčel.

Nikdo si jej nevšímal a Orastes spěšně pokračoval:

"To je síla, která může být použita proti němu. Budu-li mít v rukou Srdce, mohl bych jej porazit. Ukryl kámen na nějakém tajném místě, odkud by jej nedostal ani nejlepší zamorský zloděj, to je jisté. Marně se pokouším to místo vypátrat. Kdyby se tak chtěl zase jednou ponořit do spánku černého lotosu, ale naposled takhle spal po bitvě u Valkie. Tehdy byl unavený, protože použil velkou magii, a..."

Dveře byly zamčeny a zajištěny závorou, ale náhle se jejich křídla bez jediného zvuku otevřela. Ve dveřích stanul Xaltotun, chladný, nepřístupný a zamyšleně si hladil svůj vous. V očích mu však doutnala pekelná záře.

"Naučil jsem tě příliš mnoho," řekl nezúčastněným hlasem a jako znamení zkázy pozvedl ukazovák směrem dolů k Orastovi. Než se mohl kdokoli pohnout, hodil na zem k Orastovým nohám hrst prachu. Kněz stál jako člověk proměněný v kámen. Prach vzplanul a měnil se v kouř. Namodralá spirála kouře se začala zvedat vzhůru kolem Orastova těla. A když kouř vystoupil do výše jeho krku, obtočil mu hrdlo s bleskovou rychlostí útočícího hada. Orastův výkřik se proměnil v jakési zachroptění. Ruce mu vylétly k hrdlu, oči mu vylezly z důlků, zčernalý jazyk mu visel z úst. Kouř kolem jeho krku vypadal na okamžik jako pletenec modrého lana, v následujícím okamžiku vybledl a zmizel. Orastes, teď už mrtvý, se zřítíl k zemi.

Xaltotun tleskl a vstoupili dva muži, kteří jej často doprovázeli. Byli malí a jejich pleť měla špinavý odstín popela. Červené šikmé oči a špičaté, jakoby krysy zuby doplňovaly celkově odpudivý vzhled. Nepadlo žádné slovo. Dvojice pozvedla mrtvé tělo a odnesla ho pryč.

Xaltotun odbyl celou věc netrpělivým gestem ruky a přisedl ke stolu ze slonoviny, u něhož už seděli pobledlí králové.

"Proč jste svolali dnešní radu?" zeptal se.

"Aquilonci na západě povstali," odpověděl Amalric, který se jako první vzpamatoval z děsivého šoku, který trojice utrhla, když přihlížela Orastově smrti. "Ti hlupáci věří tomu, že Conan žije a že se vrací v

čele poitainských vojsk, aby dobyl zpět své království. Kdyby se objevil po bitvě u Valkie nebo kdyby se zprávy o tom, že žije, šířily v zemi, centrální provincie by se nebouřily. Tak veliký byl strach z tvé moci, Xaltotune. Ale Valeriova krutovláda dohnala lidi k takovému zoufalství, že jsou ochotni následovat kohokoliv, kdo je povede proti nám, a dávají přednost rychlé smrti před mučením a celoživotním utrpením.

To, že Conan ve skutečnosti u Valkie nezahynul, se mezi lidmi povídalo vždycky, ale teprve nedávno tomu uvěřila většina národa. Pallantides se vrátil z Ophiru, kde žil v exilu, a přísahá, že toho nešťastného dne ležel král nemocen ve svém stanu a jeden z věrných vedl armádu v jeho zbroji. Panoš, který se teprve nedávno vzpamatoval z rány palcátem utržené u Valkie, tvrdí, že to tak skutečně bylo.

Jakási stařena s ochočeným vlkem se potulovala zemí sem a tam a rozhlašovala, že král Conan žije a jednoho dne že se vrátí, aby získal zpět svou korunu. A ti prokletí Asurovi kněží zpívají od nedávna stejnou píseň. Tvrdí, že dostali jakýmsi záhadným způsobem zprávu, že Conan se vrací, aby dobyl zpět své království. Nejsme schopni chytit ani tu čarodějnici, ani nikoho z kněží. To je ovšem samozřejmě Trocerova práce. Moji špehové mi podali nezvratné důkazy o tom, že Poitain se připravuje zaútočit na Aquilonii. Předpokládám, že Trocero představí nějakého podvodníka, který o sobě bude prohlašovat, že je král Conan!"

Tarascus se zasmál, ale jeho smích nebyl příliš přesvědčivý. Bezděčně se dotkl nedávno zhojené jizvy pod kabátcem a vzpomněl si na havrany, kteří byli podivným způsobem odehnáni ze stopy tajemného uprchlíka. Vybavil si také tělo vладыky Aridea, které sloužící dopravili zpět z hraničních hor celé zohavené. Vyděšení vojáci vyprávěli, že Aridea napadl a potrhál obrovský šedý vlk. Vzpomněl si samozřejmě i na rudý kámen ukradený v době čarodějova spánku ze zlaté schránky a mlčel.

Valerius si zase připomenul umírajícího šlechtice, jenž v posledním tažení vyprávěl hrůznou historii, a čtyři hubené Khitájce, kteří zmizeli za jižním obzorem a nikdy se nevrátili, ale i on mlčel, protože podezřívavost a nenávist, jež cítil ke svým spojencům, v něm hlodala jako červ. Po ničem netoužil víc, než aby spatřil Nemedijce a aquilonské vzbouřence hynout v zoufalém boji na život a na smrt.

Jediný Amalric vykřikl: "To je přece nesmyslné myslet si, že Conan žije!"

Místo odpovědi hodil Xaltotun na stůl svitek pergamenu.

Amalric jej zvedl a pohlédl do něj. Ze rtů mu unikl zlostný výkřik. Pak četl:

– Xaltotunovi,

velkému nemedijskému fakírovi: Acheronský pse, vracím se do svého království, tvou kůži přibiju na bránu Tarantie!

Conan –

"To je padělek!" vykřikl.

Xaltotun zavrtěl hlavou.

"Dopis je pravý. Porovnal jsem písmo s dokumenty uloženými v archivu královské knihovny. Nikdo by nedokázal napodobit tak příšernou škrábanici."

"Jestliže však Conan žije," zamumlal Amalric, "nebude tohle povstání jako ostatní. Je to jediný žijící muž schopný Aquilonce sjednotit."

Pak zaprotestoval: "Ale tohle není Conanovi podobné. Proč by nás svým dopisem varoval? Odpovídalo by více jeho duchu, kdyby podle svých barbarských zvyků udeřil bez výstrahy."

"Už jsme byli varováni," poukázal Xaltotun. "Naši zvědové nám přinesli zprávy, že Poitain se připravuje k válce. A hory by bez našeho vědomí nemohl překročit. Proto mi přesně ve svém duchu poslal tohle prohlášení."

"Proč tobě?" zeptal se Valerius. "Proč ne mně nebo Tarascovi?"

Xaltotun upřel na krále svůj pronikavý pohled.

"Conan je chytřejší než vy," odpověděl po krátké odmlce. "On totiž ví to, co se vy musíte naučit – že skutečným vládcem západních národů není Tarascus ani Valerius nebo Amalric, ale Xaltotun."

Nikdo z nich neodpověděl, seděli a pohlíželi na něj zasažení ochromující pravdou, již si uvědomili s jeho slovy.

"Jiná cesta než cesta královská už pro mne neexistuje," pokračoval Xaltotun, "nejprve však musíme rozdrtit Conana. Nevím, jak se mu podařilo uniknout mi z Belveru, protože nevím, co se dělo ve chvílích, kdy jsem byl ponořen do snů černého lotosu. Je však jisté, že Conan je živ a na jihu sbírá armádu. Je to jeho poslední pokus, který mu umožňuje pouze zoufalství lidí strádajících pod Valeriovou krutovládou. Necháme je tedy povstat. Jejich osud svírám pevně v ruku. Počkáme, až proti nám vytáhnou, a pak je rozdrtíme jednou provždy..."

Zničíme Poitain i Gunderland a omezené Bossoniánce. Po nich Ophir, Zingaru a Koth – všechny národy a země světa překováme v jediné mocné impérium. Budete vládnout jako moji satrapové a jako mí služebníci budete větší než králové těchto dnů. Jsem neporazitelný, protože Srdce Ahrímanovo je ukryto tak, aby je žádný člověk nemohl pozvednout proti mně."

Tarascus spěšně odvrátil zrak v obavě, aby mu Xaltotun nečetl myšlenky. Věděl dobře, že čaroděj se do zlaté skřínky zdobené spícími hady nepodíval od okamžiku, kdy do ní drahocenný kámen uložil. Ať už se to zdálo jakkoliv podivné, Xaltotun nevěděl, že Srdce bylo ukradené. Podivuhodný skvost se pravděpodobně pohyboval mimo okruh jeho temného vědění. Nelidské smysly jej nevarovaly a temné síly jej neupozornily na to, že zlatá skříňka je prázdná. Tarascus si pomyslel, že Xaltotun neznal ani celý rozsah Orastových vědomostí, protože mluvil pouze o vytvoření nového impéria, ale nezmínil se ani v náznaku o obnovení Pythonské říše. Tarascus odhadoval, že Xaltotun si stále ještě není docela jist svou silou. Jestliže oni potřebovali při svých plánech jeho pomoc, on potřeboval stejně nutně pomoc jejich. I kouzla byla, alespoň do určité míry, závislá na mečích a kopích. Tarascus četl v Amalricově zpupném pohledu výhrůžky: ať jim čaroděj svým uměním pomůže k vítězství nad nebezpečným nepřítelem. Pak bude dost času obrátit se proti němu. Třeba se naskytne způsob, jak ošálit temné síly, které tak bláhově vyvolali.

21. Nebezpečné bubny

Vypuknutí války se potvrdilo v okamžiku, kdy deset tisíc mužů poitainské armády oděných v lesklé oceli překročilo s rozvinutými praporce žijící průsmyky. Královští zvědové přísahali, že v jejich čele jede obrovský muž v černé zbroji. A ten muž má na prsou hedvábného svrchního kabátce zlatem vyšitého lva Aquilonie! Conan žije! Král žije! Teď už nezůstal v srdci žádného člověka, ať už přítele či nepřítele, jediný stín pochybností.

S novinkami o útoku z jihu přišly i další zprávy. Vyčerpaní poslové vyprávěli o obrovské skupině Gundermenů, která se postupně přesunuje jižním směrem. K nim se cestou přidávají bossoniánští baronové ze severu a severozápadu. Tarascus s jedenatřiceti tisíci muži se rychlými pochody přesunul do města Galparanu ležícího na řece Shirki. Pokud by Gundermeni chtěli zaútočit na města stále ještě obsazená Nemedijci, museli by proud Shirki překročit v nejbližším okolí. Shirki byla rychlá řeka plná vírů, ženoucí se s hukotem skalnatým krajem plným soutěsek a roklí k jihozápadu. V této roční době, kdy koryto řeky bylo plné vody z tajících sněhů, se našlo jen málo brodů, kde se dala překročit. Celá země východně od řeky byla v ruce Nemedijců, a proto se dalo předpokládat, že se Gundermeni pokusí řeku přejít buď v Galparanu, nebo v Tanasilu, který ležel více na jih. Každým dnem byly očekávány posily z Nemedie, až nakonec přišla zpráva, že ophirský král podnikl na jižních hranicích Nemedie řadu nepřátelských výbojů. V této situaci už nemohla Nemedie postrádat jediného vojáka z jižních posádek, aniž by riskovala otevření svých hranic útokům u Ophiru.

Amalric a Valerius vytáhli z Tarantie s dvaceti pěti tisíci muži. Za sebou nechali pouze tak velké posádky, jaké by stačily zastrašit obyvatelstvo a zabránit vzpourám do jejich předpokládaného návratu. Chtěli se utkat s Conanem a rozdrtit jej dřív, než se mu podaří spojit se se vzbouřenci v zemi.

Král a jeho Poitainci překročili hory, ale nedošlo ke skutečnému boji ani k žádnému útoku na pohraniční hradiště či pevnost. Conan se objevoval a hned zase mizel. Podle všeho se vydal k západu přes divokou, řídkou osídlenou horskou oblast, vstoupil na území Bossoniánského pohraničí a cestou sbíral další posily. Amalric a Valerius se svou armádou složenou z Nemedijců, aquilonských renegátů a bezohledných žoldnéřů všech národností táhli krajem a hledali nepřítele, jenž se neobjevoval.

Amalric brzo zjistil, že je téměř nemožné získat podrobnější údaje o Conanových přesunech. Výzvědné skupiny, které rozesílal na všechny strany, většinou mizely beze stopy. Nebylo nic neobvyklého, když našli své vyzvědače ukřižované na stromech u cesty. Jediné, co se Amalric dozvěděl, bylo, že kdesi na sever od něj za řekou Shirki se pohybuje velká skupina Gundermenů a severních Bossoniánců a že Conan s menší poitainskou silou a skupinou jižních Bossoniánců se nachází kdesi na jihozápadě.

Amalric dostal strach, že kdyby s Valeriem postoupili v divoké, nepřehledné krajině ještě dál, mohl by je Conan bez obtíží obejít a zaútočit na centrální provincie. Ustoupil proto z údolí řeky Shirki, rozbil tábor na pláni vzdálené zhruba jeden den pochodu od Tanasulu a tam vyčkával. Tarascus zůstal v Galparanu, protože se obával, že jej mají Conanovy přesuny vylákat k jihu a umožnit tak v Severním brodu volný průchod Gundermenům.

Do Amalricova tábora dorazil ve svém voze taženém neúnavnými kouzelnými koňmi sám Xaltotun. Do vojevůdcova stanu vstoupil právě ve chvíli, kdy se baron s Valeriem radili nad mapou rozprostřenou na bohatě zdobeném rozkládacím stole.

Xaltotun mapu vzal, zmačkal a odhodil stranou.

"To, co nejsou schopni zjistit vaši slídlivé," prohlásil, "vím od svých vyzvědačů. Musím však přiznat, že i jejich zprávy jsou podivně neurčité a neúplné, jako by proti mně stály jakési neznámé síly.

Conan postupuje podél řeky Shirki a s ním je deset tisíc Poitainců, tři tisíce jižních Bossoniánců a západní a jižní baroni se svými oddíly, kterých je asi pět tisíc. Druhá armáda v počtu zhruba třiceti tisíc Gundermenů a severních Bossoniánců si razí cestu jižním směrem, aby se k nim připojila. Mají stále spojení, jež jim zajišťují jakýmsi tajemným způsobem ti prokletí Asurovi kněží. Jak se zdá, rozhodli se stát mi v cestě, a já jimi, u Seta, nakrmím hady, jen co bude po boji!

Obě armády míří k brodu v Tanasulu, ale nevěřím, že Gundermeni překročí řeku. Naopak si myslím, že ji přebrodí Conan se svým vojskem a připojí se k nim."

"Proč by měl Conan přecházet řeku?" ptal se Amalric.

"Protože každý odklad boje hraje v jeho prospěch. Čím déle bude čekat, tím bude jeho armáda silnější a tím nejistější bude naše pozice. Pahorkatina na druhém břehu řeky se doslova hemží jeho vášnivými přívrženci – ožebračenými a ztýranými, vyvrženci i uprchlíky, které vyšťvala Valeriova krutost. Lidé z celé země se vydávají ve skupinkách i jednotlivě, aby se ke Conanovi připojili. Oddíly naší armády jsou denně přepadávány ze zálohy a venkované je většinou rozsekají na kusy. V centrálních provinciích sílí odpor proti naší nadvládě a brzy propukne otevřená vzpoura. Posádky, které tam zůstaly, nejsou dost silné a zatím nemůžeme doufat v posily z Nemedie. V těch nepokojích na ophirských hranicích má prsty Pallantides. Má v Ophiru příbuzné.

Pokud se nám Conana nepodaří rychle dostihnout a zničit, vzplane nám v zádech vzpoura. Pak bychom se museli urychleně vrátit do Tarantie, abychom ubránili alespoň to, co už jsme dobyli. A to nemluvím o tom, že bychom se pravděpodobně museli probít celou vzbouřenou zemí s Conanovou armádou v patách, a potom byli přinuceni obléhat samotné hlavní město, obklopeni nepřítelem ze všech stran. Ne! My musíme rozdrtit Conana. Uvidíte, jak rychle skončí celé povstání, až bude jeho hlava viset nad hlavní bránou Tarantie."

"Proč neuvalíš na jeho armádu nějakou kletbu, která by je všechny zahubila?" zeptal se napůl vážně a napůl jízlivě Valerius.

Xaltotun pohlédl na Aquilonce tak, jako by znal celou hloubku zlomyslného šílenství, ukrytého za jeho vyhubavými očima. "Neměj strach," odpověděl nakonec čaroděj. "Svým uměním rozdrtit Conana, stejně jako bych rozdrtil podpatkem boty ještěrku. Ale i černá magie, nevíš-li to, potřebuje podporu mečů a oštěpů."

"Jestli se mu podaří překročit řeku a zaujmout postavení v Goralíanských kopcích, bude těžké ho odtamtud vykourit," podotkl Amalric. "Kdyby se nám však podařilo chytit jej v údolí ještě na tomto břehu, mohli bychom jeho armádu rozprášit. Jak daleko jsou od Tanasulu?"

"Při rychlosti, jakou se přesunují, by mohli dorazit k brodu někdy zítra v noci. Jeho lidé jsou vytrvalí a zdatní a on je nešetří ani v nejmenším. Bude u brodu alespoň o den dřív než Gundermeni."

Xaltotun netrpělivě zavrtěl hlavou.

"To by byl bezchybný plán, pokud by se nejednalo o Conana. Tvých dvacet pět tisíc mužů však není

dost silných na to, aby zničili Conanových devatenáct před příchodem Gundermenů. Ti muži budou bojovat jako šelmy zahnané do kouta. Pak budeš sevřen ve dvojím ohni a podleheš dřív, než dorazí Tarascus. Dostal by se do Tanasulu příliš pozdě na to, aby ti mohl pomoci."

"Co tedy budeme dělat?" ptal se Amalric.

"Vytáhneme proti Conanovi s celou silou, kterou máme k dispozici," odpověděl muž z Acheronu. "Pošli jezdce k Tarascovi se vzkazem, ať se k nám připojí tady. Počkáme na jeho příchod. Pak vytáhneme k Tanasulu společně."

"Ale zatímco budeme čekat," protestoval Amalric, "překročí Conan řeku a spojí se s Gundermeny!"

"Conan řeku nepřekročí," krátce odpověděl Xaltotun.

Amalric pozvedl hlavu a pohlédl do temných očí.

"Co tím chceš říci?"

"Předpokládejme, že kdesi u pramenů řeky Shirki dojde k mohutným průtržím mračen. Předpokládejme, že se řeka rozvodní a vzedme tak, že brod v Tanasulu bude neprůchodný. Potom bychom tam mohli přivést včas celou naši armádu, abychom Conana zastihli ještě na tomto břehu a zničili jej. V klidu pak vyčkáme, až voda opadne, což bude, řekl bych, nejpozději následující den, potom překročíme řeku a zničíme Gundermeny. Tak bychom mohli použít celou naši armádu postupně proti jejich oběma menším silám."

Valerius se zasmál, jak to dělal vždy, když byla v dohledu zkáza některého přítele či nepřítele, a neklidnou rukou si prohrábl rozčuchanou hlavu. Amalric pohlížel na Acheronce se směsí strachu a obdivu.

"Kdybychom skutečně zastihli Conana v údolí Shirki, kde by měl skalní stěny po pravici a rozvodněnou řeku po levici," připustil Amalric, "mohli bychom jej s celou naší armádou snadno zničit. A ty si myslíš – jsi si jist – že skutečně ty prudké deště přijdou?"

"Vracím se do svého stanu," řekl místo odpovědi Xaltotun a povstal. "Velká kouzla se provádějí bez mávání čarodějnou hůlkou. Pošli posla k Tarascovi. A k mému stanu ať se nikdo nepřibližuje!"

Poslední příkaz byl zbytečný! Nikdo z celého vojska by se k černému, tajemnému plátěnému pavilonu, jehož vchod byl vždy pečlivě zavřen, za žádnou cenu nepřiblížil. Nikdo kromě Xaltotuna do něj také nikdy nevstoupil, a přesto se z něho často ozývaly podivné hlasy, jeho stěny se za úplného bezvětrí vzdouvaly jako lodní plachty a občas z nitra zaznívala zvláštní hudba. Čas od času v bezměsíčné noci byl zevnitř osvětlen rudými záblesky, které na jeho plátně kreslily černé stíny podivných tvarů, pohybujících se sem a tam.

Amalric ležící té noci ve svém stanu slyšel pravidelné dunění bubnu, které k němu doléhalo od velkého Stygijce. A Amalric by mohl přísahat, že se do temných úderů tu a tam mísil podivný krákoravý hlas. Zachvěl se, protože dobře věděl, že ten hlas nepatří Xaltotunovi. Buben duněl a hřměl jako vzdálená bouře. Když Amalric před svítáním vyhlédl ze stanu, zahlédl na severním obzoru žlutá a fialová světélka blesků. Celé nebe bylo čisté a poseté tisíci jasně zářících hvězd, ale tam na severu pokračovala bouře provázená hustými blesky vypadajícími jako odraz vzdálených plamenů na čepeli meče.

Navečer příštího dne dorazil do tábora Tarascus se svými oddíly, zaprášený a unavený po dlouhé cestě. Vysílené pěší oddíly přitáhly do tábora celé hodiny za jízdu. Utábořily se na pláni vedle postavení Amalricova a za úsvitu následujícího dne se spojené armády vydaly na západ.

Daleko před vojskem se pohybovaly skupiny průzkumníků a Amalric očekával jejich návrat s těžko skrývaným napětím. Nemohl se dočkat zprávy o tom, jak byli Poitainci lapeni mezi rozvodněnou řekou a jeho postupující armádou. Když se však zvědové vrátili, přinesli jedinou a jasnou zprávu. Conan překročil řeku!

"Cože?!" vykřikl Amalric. "Přebrodil řeku dřív, než začala povodeň?"

"Tam žádná povodeň nebyla," odpověděl užaslý zvěd. "Conan dorazil k Tanasulu včera pozdě v noci a s celou armádou hned nato přebrodil řeku."

"Žádná povodeň," vykřikl Xaltotun a Amalric jej poprvé viděl užaslého a nejistého. "To je nemožné! Vždyť u pramenů řeky Shirki byly včera a především obrovské průtrže mračen!"

"To je dost dobře možné, můj pane," odpověděl zvěd. "Pravda, voda byla kalná a lidé v Tanasulu říkali, že voda v řece od včerejšího dne stoupla o dobrou stopu, ale to nemohlo Conanovi zabránit v přechodu

řeky."

Xaltotunova kouzla selhala! Tato myšlenka zabušila Amalricovi v hlavě jako kladivo. Od té noci v Belveru jeho strach z podivného muže z minulosti neustále vzrůstal. Vznikl už v té chvíli, kdy spatřil, jak se hnědá svrasklá mumie mění v žijícího člověka. Orastova smrt pak změnila plíživé obavy ve skutečnou hrůzu. Amalric již přestal pochybovat o tom, že tento muž – či snad ďábel? – je neporazitelný. A v této chvíli se mu náhle dostalo důkazu o tom, že i Xaltotun je omylný!

No a co, pomyslel si baron vzápětí. I ty největší čaroděje může tu a tam potkat nezdár. V každém případě si baron stále netroufal muži z Acheronu odporovat, alespoň prozatím! Orastes je mrtev a jen Mitra ví, v jakém pekle se smaží, pomyslel si Amalric. Ovšem tam, kde selhala černá magie odrodilého kněze, bude těžko stačit můj meč. Nejbližší budoucnost ukáže, jaké hrůzné činy má Xaltotun v plánu. Conan se svou armádou byl v současnosti největší hrozbou a Xaltotunova kouzla se proti ní mohla více než hodit. Potom se uvidí!

Dorazili do Tanasulu, do nevelké opevněné vesnice, která ležela u brodu. Vznikl zde na místě, kde široký kamenný jazyk vytvořil přirozený přechod přes řeku, jež byl s výjimkou doby největších záplav průchozí po celý rok. Průzkumníci přinesli zprávu, že Conan zaujal postavení v Goralíanských horách, jejichž úpatí leželo několik mil za řekou. A Gundermeni prý dorazili do jeho tábora těsně před západem slunce.

Amalric úkosem pohlédl na Xaltotuna. Pomalu se snášela noc a ve světle plápolajících pochodní vypadal muž z Acheronu nevyzpytatelně a cize.

"Co teď? Tvoje kouzla selhala. Conan stojí proti nám s armádou téměř tak silnou jako je naše, a navíc má mnohem výhodnější postavení. Můžeme volit z dvojího zla: utábořit se tady a připravit se na jeho útok, nebo ustupovat zpět k Tarantii a doufat, že dorazí posily."

"Budeme-li vyčkávat, jsme ztraceni," odpověděl Xaltotun. "Překročte řeku a rozložte tábor na planině za ní. Zaútočíme při úsvitu!"

"Ale jeho postavení je příliš silné!" zvolal Amalric.

"Hlupáku!" záchvěv vášně na okamžik protrhl závoj netečnosti, do kterého se mág halil. "Už jsi zapomněl na Valkii? Považuješ mě za bezmocného jen proto, že z jakési malicherné příčiny nedošlo k záplavám, které jsem vyvolával? Původně jsem počítal s tím, že naše nepřátele zničí vaše oštěpy, ale neměj strach. Nepřátelskou armádu rozdrť mé umění. Conan je v pasti a zítřejší východ slunce už nespátrá. Překročte řeku!"

Za svitu pochodní přešla armáda mělký proud. Podkovy zvonily na kamenném dně řeky a koňské nohy rozstříkávaly vodu do všech stran. Zář pochodní se odrážela od štítů a hrudních plátů a rudě se zrcadlila v černé vodě. Přechod byl široký, ale přesto bylo dobře po půlnoci, než se armáda utábořila na mírně zvlněné pláni. Když vojáci pozvedli zrak, viděli v dálce nad obzorem rudě mrkající světélka nesčetných ohňů. Conan se rozhodl, že poslední utkání vybojuje v Goralíanských horách, které, jak dokazovala historie, byly již více než jednou posledním útočištěm aquilonských králů.

Amalric opustil svůj příbytek a neklidně procházel táborem sem a tam. V Xaltotunově stanu blikala tajemná záře a čas od času poměrně ticho protrhl nelidský skřek. Doprovodný buben spíš tiše duněl než hřměl.

Amalricovy smysly byly zostřeny noční atmosférou a celkovými okolnostmi a baron cítil, že proti Xaltotunovi stojí něco více než jen pouhý fyzický nepřítel. Znovu se ozvaly pochybnosti o čarodějově všemocnosti. Pohlédl na myriády ohňů, hořících na úbočí hor, a tvář se mu zachmuřila. On a celá jeho armáda byli hluboko v nepřátelském území. Tam v horách číhaly tisíce divokých mužů, v jejichž srdcích a duších byla zničena každá naděje a každý cit. Jediné, co jim zbylo, byla nenávist k jejich utlačovatelům a zoufalá, nepopsatelná touha po pomstě. Amalric věděl, že porážka znamená naprostý konec, protože zbytky armád by nepřežily ústup země, která se hemží nepřáteli posedlými touhou po krvi. Zítra musí se svými lidmi zaútočit na nejstrašnějšího válečníka západních zemí a jeho ke všemu odhodlané vojsko. Jestliže Xaltotun tentokrát zklame...

Ze stínů se náhle vynořilo půl tuctu jezdců. Zář ohňů se jim odrážela na hrudních plátech a přilbách s chocholy. Mezi sebou napůl vedli a napůl vlekli vyhublého muže oblečeného ve špinavých hadrech. Přední z jezdců barona pozdravil a ukázal na muže. "Můj pane, tenhle muž se objevil u předsunuté hlídky a tvrdil, že musí mluvit s králem Valeriem. Je to Aquilonec."

Muž vypadal spíš jako vlk, který uprchl ze želez. Na zápěstích a kotnících měl jizvy, které mohly pocházet jen od okovů. Obličej mu hyzdilo veliké znamení, vypálené žhavým železem. Stál přikrčený před baronem a zpod chomáče špinavých nečesaných vlasů na něj upíral planoucí oči.

"Co jsi zač, ty špinavý pse?" obořil se na muže Amalric.

"Říkejte mi Tiberias," odpověděl muž a zuby mu cvakaly v nekontrolovatelném třasu. "Přišel jsem vám říci, jak můžete dostat Conana do pasti."

"Takže zrádce, co?" zavrčel nemedijský šlechtic.

"Lidé říkají, že máte zlato," zamumlal muž a znovu se otrásl. "Dej mi ho trochu! Dej mi zlato a já ti řeknu, jak můžete krále porazit."

Oči mu divoce blýskaly a špinavé ruce, které vztahoval k baronovi, se otvíraly a zavíraly jako supí pařát. Amalric znechuceně pokrčil rameny. Nechtěl však opominout žádný nástroj, který by mohl v nadcházejícím souboji použít.

"Mluvíš-li pravdu, dostaneš víc zlata, než můžeš unést," řekl. "Jestli lžeš nebo jsi dokonce špión, dám tě ukřižovat hlavou dolů. Pojďte!"

Vrátili se do Valeriova stanu. Tam baron ukázal na ubožáka, který se před nimi choulil v rozedraných a špinavých hadrech.

"Tvrdí, že zná způsob, jak nám pomoci v zítřejším boji. Jestliže Xaltotunův plán není lepší než ten minulý, budeme každou pomoc potřebovat. Tak mluv, pse!"

Mužovo tělo se otrásl v podivné křeči. Slova mu proudila z úst kvapně a zajímavě.

"Conan táboří v zadní části Lvího údolí. To údolí má tvar částečně otevřeného vějíře. Jeho boky tvoří příkré útesy. Při zítřejším útoku budete muset vést úder přes údolí. Okolní skály se nedají slézt. Ale jestliže se král Valerius rozhodne použít mých služeb, provede vaše oddíly stezkou mezi kopci a to tak, že budete moci vpadnout králi Conanovi do zad. Má-li se to však podařit, museli bychom vyrazit co nejdříve. Je to mnoho hodin jízdy, protože cesta vede zprvu míle na západ, pak k severu, a teprve potom se stáčí k východu, aby vyústila v úzkém konci Lvího údolí v místě, které znají jen Gundermeni."

Amalric si v zamyšlení mnul bradu. V těchto neurovnaných a divokých časech nebyl člověk ochotný prodat za pár zlatěáků i vlastní rodinu ničím neobvyklým.

"Jestliže mě povedeš špatně, zemřeš!" řekl Valerius. "Doufám, že si to uvědomuješ?"

Muž se opět nekontrolovaně zachvěl, ale jeho oči neuhnuly ani o píd'.

"Jestliže tě zradím, zab mne!"

"Conan si netroufne své vojsko rozdělit," přemýšlel nahlas Amalric. "Bude k odražení našeho útoku potřebovat všechny síly. Těžko by mohl postrádat dost lidí na to, aby nám v kopcích připravil past. Kromě toho tenhle chlap ví, že na tom, jak mě povede, závisí jeho život. Nebo si snad myslíš, že takový pes by se jen tak obtěžoval? Nesmysl! Ba ne, Valerie, myslím si, že ten chlap je poctivý."

"Poctivý! Je to větší lump než kdokoliv jiný, protože bez váhání prodává svého osvoboditele!" zasmál se Valerius. "Tak dobrá. Půjdu s tím šakalem. Kolik mužů mi můžeš s sebou dát?"

"Pět tisíc by mělo stačit," odpověděl Amalric. "Nečekaný útok do týlu mezi nimi vyvolá pořádný zmatek, a to docela stačí. Budu počítat s tím, že útočíš kolem poledne."

"Až zaútočím, poznáš to snadno," odpověděl Valerius.

Amalric se vrátil do svého stanu a s povděkem si všiml, že Xaltotun stále ještě nevyšel ze svého pavilonu. To dokazovaly zevnitř se ozývající občasné výkřiky, při kterých tuhla krev v žilách. Když zanedlouho Amalric v temnotě zaslechl cinkot podkov a zbroje většího počtu mužů, ušklíbl se. Valerius mu už posloužil dost. A teď mu poslouží ještě jednou. Baron věděl, že Conan je jako lev, který kolem sebe ve smrtelných křečích rozsévá smrt. Až Valerius zaútočí z týlu, může se snadno stát, že bude Cimbeřanova armáda zničena a na ústupu smete Valeria z povrchu zemského. Amalric cítil, že by se po vítězství v této veliké bitvě bez Valeria docela dobře obešel.

Pět tisíc jezdců, kteří provázeli Valeria, patřilo z větší části k Aquiloncům, kteří zradili svůj národ a dali se do služeb nepřítele. Byli to vesměs tvrdí nelítostní válečníci, zocelení v nejedné bitvě.

Z tábora vyrazili ještě za svitu hvězd, které jim blýskaly nad hlavami. Výprava se vydala na západ, k tmavým siluetám hor. V čele jezdců jel Valerius a vedle něj Tiberias. Z druhé strany jel vedle Tiberia zbrojnoš, který svíral v ruce kožený řemen, jehož druhý konec měl zrádce uvázaný kolem pasu. Kolem

této trojice pak jelo ještě několik rytířů s tasenými meči.

"Jediný falešný pohyb a jsi synem smrti," zdůraznil znovu Valerius. "Neznám tady sice kdejakou ovčí stezku, ale mám dost slušný přehled o tomhle kraji, takže vím, kudy a kterým směrem musíme jet, abychom se dostali do okolí Lvího údolí. Dej si dobrý pozor, abychom nezabloudili!"

Tiberias sklonil hlavu a s cvakajícími zuby ujistil svého věznitele o své oddanosti. Pak pozvedl hlavu a s přihloupkým výrazem pohlížel na vlající praporec se zlatým hadem, původním znamením vymřelého královského rodu.

Výprava objela výběžky kopců, které ukrývaly Lví údolí, a širokým obloukem zamířila opět k západu. Po hodinovém pochodu se cesta stočila k severu a jezdci si pracně probojovávali cestu divokými kopci, úzkými pěšinami po horských úbočích i kamenitými stezkami na dně soutěsek. Svítání je zastihlo kus cesty na severozápad od Conanových pozic, a to už jejich průvodce zamířil na jihozápad. Výprava se vynořila do skutečného bludiště roklin a strží. Valerius si ověřoval směr postupu podle vrcholků hor, které tu a tam zahlédl, a nepatrně přikyvoval hlavou. Všechno zatím ukazovalo na to, že výprava míří správně.

Náhle však, bez jediného varování, se od severu přivalila hustá šedivá mlha. Zahalila úbočí kopců, naplnila údolí. Pohasla zář slunce. Svět se zahalil šedivým závojem slepoty, kde se viditelnost počítala na stopy. Postup se zpomalil a proměnil v boj o každý krok. Valerius byl zuřivostí bez sebe. Neviděl jediný horský štít, který by mu posloužil jako orientační bod. Ted' zůstal docela závislý na muži, jenž je vedl. Nastalo bezvětří a praporec se zlatým hadem visel schlíple a bez pohybu.

Po nějaké době se zdálo, že Tiberias je zmaten. Zastavil se a začal se nejistě rozhlížet.

"Tak co je, zabloudils, pse?" zakřičel na něj Valerius.

"Poslouchej!"

Kdesi před nimi se ozval slabý zvuk, rytmické údery bubnu.

"To jsou Conanovy bubny!" zvolal Aquilonec.

"Jsme tak blízko, že slyšíme bubny, jak to, že neslyšíme křik a zvonění zbroje? Boj už jistě začal!"

"Tahle údolí a vítr mají na svědomí často podivné věci," odpověděl Tiberias.

Znovu mu zacvakaly zuby v neovladatelném záchvatu třasu, kterým trpí většina lidí, vězněných delší čas ve vlhkých podzemních kobkách.

"Poslouchej!"

Ted' se k jejich sluchu donesla ozvěna tlumeného křiku.

"Před námi v údolí se bojuje!" vykřikl Tiberias. "Buben je umístěn někde na kopci. Pospěšme!"

Rozjel se přímo za zvukem bubnu jako někdo, kdo si je svou cestou už docela jist. Valerius proklínající mlhu jej následoval. Pak si uvědomil, že mlha vlastně zahálí jejich příjezd a ukryje je zrakům nepřátel do posledního okamžiku. Vpadnou Conanovi do zad dřív, než dopolední slunce stačí mlhu rozptýlit.

V té chvíli nebyl schopen říci, zda jeho okolí tvoří útesy, křoviny nebo stěny rokle. Údery bubnu zněly stále stejným tempem a silily tím víc, čím víc se mu jezdci blížili. Z boje však už nebylo slyšet nic. Valerius neměl ani potuchy, na kterou světovou stranu ted' míří. Pak zachytil tu a tam v mlze příkré útesy a uvědomil si, že projíždějí uzoučkou soutěskou. Jejich vůdce však neprojevil nejmenší známku nejistoty a Valerius si oddechl, když viděl, jak se stěny rozestupují a mizí opět v mlze. Kdyby jim chtěl někdo připravit past, přepadl by je přímo v hrdle soutěsky, a to už měli za sebou.

Ted' se však Tiberias znovu zastavil. Buben zněl hlasitěji a Valerius nebyl s to určit, odkud monotónní dunění přichází. Jednu chvíli se zdálo, že odkudsi zepředu, pak se zas ozývalo vzadu, vpravo a vlevo. Valerius seděl na svém válečném koni a netrpělivě se rozhlížel. Na pancíři se mu srážela mlha válející se kolem v hustých kotoučích. Za ním se ztrácela dlouhá řada v oceli oděných jezdců, kteří v mlze vypadali jako duchové.

"Proč otálíš, ty pse?" zeptal se konečně. Aquilonský zrádce napjatě poslouchal dunění bubnu. Pak se pomalu narovnal v sedle a obrátil hlavu k Valeriovi. Rty se mu zkřivily v úsměvu, který byl strašnější než úsměv samotné smrti.

"Mlha už řídne, Valerie," řekl silným klidným hlasem a zvedl kostnatý prst. "Podívej se!"

Buben zmlkl. Mlha se rozplývala. Z ní se nejprve vyloupily vrcholky útesů, vysoké a strašidelné. Mlha klesala níž a níž a rychle řídla. Valerius se náhle vztyčil ve třmenech a vykřikl. Jako ozvěna následoval

výkřik jeho jezdců. Všude kolem nich se tyčily příkré útesy. Byli jimi dokonale obklíčeni. Nestanuli v otevřeném údolí a v týlu nepřítelů, jak očekávali. Byli ve slepém kaňonu, obklopeném kamennými stěnami vysokými desítky metrů... Jediný vstup i východ tvořila právě ta úzká soutěska, kterou projeli před chvílí.

"Ty pse!" Valerius udeřil rukou v železné rukavici plnou silou Tiberia přes ústa. "Co je to za d'ábelský trik?"

Tiberias vyplivl krev a otřásl se v záchvatu divokého smíchu.

"To je trik, který zbaví svět divoké šelmy! Jen se podívej!"

Valerius vykřikl znovu, spíše ze vzteku než strachem. Ústí průchodu bylo zaplněno divokou a příšernou směsicí mužů, stojících nehnutě jako sochy. Byli otrhaní, špinaví, s rozčuchanými vlasy i vousy, ale byly jich stovky a v rukou svírali oštěpy. A na vrcholcích útesů se objevily další, tisíce obličejů – divokých, zuřivých, nepřátelských tváří, v nichž byly stopy a jizvy po ohni a oceli.

"To je Conanův trik!" zuřil Valerius.

"O tomhle Conan nic neví," sípavě se zasmál Tiberias.

"Tohle je náš plán, který vymysleli nešťastní, zoufalí lidé, muži, které jsi zničil a změnil ve zvířata. Amalric měl pravdu. Conan svou armádu nerozdělil. My jsme jen mizerná lůza, která jde s ním, vlci ztracení v těchto kopcích, lidé bez domova a bez naděje! Tohle byl náš plán a Asurovi kněží nám pomohli mlhou. Podívej se na ně, Valerie! Každý nese nějaké své znamení, ať už na těle či v srdci! Podívej se na mne! Nepoznáváš mě? Že ne?! A přitom mi tvůj kat vypálil znamení! A kdysi jsem se jmenoval Amilius, lord Amilius. Ano, já jsem ten muž, jehož syny jsi zavraždil a jehož dceru tví žoldáci nejprve zneuctili a pak zabili. Řekl jsi, že bych se neobětoval jen proto, abych tě přivedl do pasti? Všemocní bohové, kdybych měl tisíc životů, všechny bych rád dal za to, abych tě přivedl do zkázy!"

A podařilo se mi to! Podívej se na ty, jež jsi zničil. Mrtvolu, která sis kdysi hrála na krále! Teď nastala tvá hodina. Tahle rokle se stane tvojí hrobkou. Jen zkus vylézt na útesy! Jsou vysoké a příkré. Nebo si zkus probíjet cestu zpět soutěskou! Postaví se ti les, kopí, shora vás budou drtit padající balvany. Ty pse! Budu na tebe čekat v pekle!"

Zvrátil hlavu a rozesmál se tak, až se ozvěna jeho smíchu vracela ze všech stran. Valerius se nahnul v sedle a ťal dlouhým mečem. Čepel proletěla ramenem nešťastného muže a zastavila se hluboko v hrudníku. Tiberias klesl na zem a s proudem krve mu z úst stále ještě vycházel bublavý smích.

Opět se rozezněl buben a kruhový kaňon se naplnil temným duněním. Z okrajů skal se začaly sypat balvany a svištění tisíců šípů přehlušovalo výkřiky a sténání umírajících.

22. Cesta do Acheronu

Východní obloha právě zesvětlala v prvním náznaku přicházejícího jitra, když Amalric se svou armádou dorazil k širokému ústí Lviho údolí, které bylo ohraničeno nízkými, ale příkrými kopci, a jehož dno se postupně zvedalo v množství nepravidelných přírodních plošin. Conanova armáda zaujala postavení na nejhořejší z nich a byla připravena odrazit každý útok. Ta část vojska z Gunderlandu, jež se k armádě připojila nedávno, se neskládala výlučně z kopiníků. Bylo mezi nimi i sedm tisíc bossoniánských lučištníků a čtyři tisíce baronů ze severu a západu se svými lidmi, kteří rozmnožili řady jízdy.

Pikynýři tvořili pevný, klínový útvar v přední části údolí. Bylo to devatenáct tisíc mužů, hlavně Gundermenů, i když mezi nimi byli i Aquilonci a lidé z jiných provincií. Boky jim chránilo z každé strany pět tisíc bossoniánských střelců. Za nepřehlednými zástupy kopiníků se jako lány železných klasů vlnily řady rytířů na koních. Tam stálo deset tisíc poitainských a devět tisíc aquilonských pánů s celými družinami.

Bylo to silné postavení. Vojsko se nedalo napadnout z boku. To by znamenalo slézt příkrá, zalesněná úbočí, navíc v dešti bossoniánských šípů. Conanův tábor ležel až na konci údolí, v jeho nejužší a nejvyšší části. Útok zezadu se nebál, kopce za ním se hemžily uprchlíky a vyhnanci, jejichž oddanost k jeho osobě byla mimo jakoukoliv pochybnost.

Pravdou ovšem bylo, že stejně těžké jako tuto pozici dobýt bylo z ní i uniknout. Pro obránce znamenala

pevnost, ale současně past – místo vybrané pro poslední zoufalý boj. Obránci počítali s tím, že pokud nezvítězí, padnou do posledního muže. Jedinou možností k eventuálnímu útěku jim skýtala úzká soutěska v zadní části údolí.

Xaltotun obsadil kopec na levé straně údolí, poblíž širokého ústí. Jeho vrcholek se zvedal výše než ostatní a říkalo se mu z jakéhosi dávno zapomenutého důvodu Královský oltář. Proč, to věděl jen Xaltotun, jehož paměť sahala tři tisíce let do minulosti.

Mág nebyl sám. Přišli s ním jeho dva pomocníci, tmaví, chlupatí a nemluvní, kteří s sebou nesli mladou aquilonskou dívku, spoutanou na rukou a nohou. Na vrcholku ji položili na veliký, omšelý kámen, který se skutečně podobal oltáři a který korunoval nejvyšší bod kopce. Balvan tady ležel po staletí vydán na pospas větru, dešti a bouřím a málokoho by napadlo, že je to něco jiného než pouhý kámen přírodou opracovaný do tak podivného tvaru. A přesto tomu tak bylo. Xaltotun to věděl. Pomocníci, kteří se svými ohnutými zády vypadali jako podivní skřítci, odešli a Xaltotun zůstal stát vedle svého oltáře sám. S černým vousem vlajícím ve větru bez pohnutí přehlížel okolí.

Viděl daleko do kraje, klikatý tok řeky Shirki i kopce, vlnící se za údolím. Viděl lesklý ocelový klín, který se rýsoval nahoře na terasách, přílbice lučištníků, blýskající se ve zmrtnění kamenů a křovin po obou stranách teras. Prohlížel si mlčící rytíře, sedící nehnutě na těžkých koních. Jen barevná pera v klenotech na přílbách a praporce s erby rodů se třepetaly ve větru.

Když pohlédl na druhou stranu, spatřil dlouhé řady nemedijských vojáků v lesknoucí se oceli, jež postupně zaplňovaly ústí údolí. Za nimi se jako květy na zelené louce rozprostíraly barevné plátěné pavilony pánů a rytířů i šedohnědé stany obyčejných vojáků, které pokrývaly celou rovinu skoro až k řece.

Nemedijská armáda se vlévala do údolí jako řeka roztavené oceli a nad hlavami vojáků vlála obrovská zástava se znakem šarlatového draka. První pochodovali ve vyrovnaných řadách střelci, kuše napůl pozvednuté, střely nasazené, prsty na spouštích. Jako další procházeli pikynýři a za nimi skutečná úderná síla armády – jízdní rytíři. Pozvednutá kopí, rozevláté praporce a koně vyzdobené jako na slavnost. Aquilonská armáda tam nahoře zachovávala pochmurné ticho.

Nemedijských rytířů bylo třicet tisíc a právě rytířstvo bylo mezi hyborskými národy považováno za ostří i hrot armády. Pěšáci byli dobří jen k tomu, aby vyčistili cestu pro útok rytířů. A pěších tady bylo jednadvacet tisíc – kopiníků a střelců.

Muži s kušemi začali střílet za chodu, aniž opustili sevřené řady. Široko daleko se rozléhalo drnění tětív a svištění střel. Ale střely ve většině případů nedoletěly nebo se neškodně odrazily od gundermenských štítů. A dříve než se střelci dostali na účinnou vzdálenost, začaly do jejich řad velkými oblouky přšet bossoniánské šípky, které rozsévaly jistou smrt. Ještě chvíli, ještě pár marných pokusů o výměnu střel a nemedijští střelci se dali na neuspořádaný ústup. Koneckonců jejich zbroj byla lehká a jejich zbraně se nedaly ani porovnat s dlouhými luky Bossoniánců, kteří se navíc chránili křovinami a balvany. Kromě toho nemedijští pěšáci měli mnohem nižší morálku než jezdci, protože věděli, že jsou tady skutečně jen proto, aby vyčistili cestu jízdě.

Zatímco střelci ustupovali, mezerami v jejich řadách prošli kupředu kopiníci. Jejich oddíly byly tvořeny především námezdními žoldnéři a páni, kteří je najali, byli ochotni obětovat je bez váhání. Tyto oddíly sloužily k tomu, aby chránily a částečně maskovaly postup rytířů tak, aby se jízda dostala k nepříteli na vzdálenost co nejvhodnější k útoku. Situace teď vypadala tak, že střelci udržovali podpurnou palbu obou stran, kopiníci se prodírali vpřed v dešti nepřátelských střel a v jejich patách postupovaly řady rytířů. Když se začaly postupně rozpadat i řady kopiníků, ničených stovkami přesně mířených šípů, zazněl zvuk trubky a pěšáci se rychle vzdálili vlevo a vpravo. Uvolněným středem vyrazily řady za řadou dunící oddíly těžkooděnců.

Rytíři vjeli přímo do letícího mračna smrti. Skoro metr dlouhé bossoniánské šípky nacházely sebemenší skuliny ve zbroji koní a jezdců. Koně, kteří se těžce drali vzhůru po příkrém svahu, řičeli, vzpínali se a mnoho z nich přepadlo i se svými jezdci a řítilo se jako živé balvany dolů z kopce. Brzy bylo úbočí zaplněno nehybnými těly koní i jezdců. Útok zakolísal a rytíři začali ustupovat.

Vzadu v údolí Amalric přeskupil své pluky. Tarascus bojoval pod praporcem šarlatového draka jako lev, ale velení toho dne připadlo baronovi z Toru. Amalric pohlédl směrem k nepříteli, a když opět nad

helicemi Gundermenů zahlédl les rytířských kopí, doufal, že se mu podaří vylákat svým ústupem nepřátelskou jízdu z úkrytu a alespoň částečně zničit hned na začátku bitvy. Ale Aquilonští a Poitainští se ani nepohnuli. Táborová obsluha začala přinášet od řeky měchy s vodou. Rytíři si plnili helmy a máčeli si v nich své zpocené hlavy. Ranění na úbočích zoufale křičeli a dožadovali se vody. Obránci nahoře v údolí žízni netrpěli, protože je zásobovaly vodou četné horské prameny.

Nahoře na královském oltáři stál Xaltotun vedle prastarého, kamenného obětiště a pozoroval, jak se železné vlny jízdy formují a vyrážejí kupředu. S vlajícími chocholy a skloněnými hroty oštěpů se jízda hnala vpřed. Projela hustým oblakem šípů, ale nakonec se řady jezdců rozbily o neproniknutelnou zeď oštěpů, stejně jako se mořské vlny rozbíjejí o přístavní hráz. Nad helmicemi jezdců se zableskly a dopadly válečné sekery a dlouhá kopí obránců se pozvedla vzhůru, aby pronikla zvířaty a jezdci. Válečná pýcha Gundermenů nebyla o nic menší než pýcha rytířská. Gundermeni nebyli pouhou pomocnou silou, jak bývalo u pěšáků tou dobou zvykem. Oni byli nejlepší pěchotou tehdejšího světa a gundermenské oddíly měly tradici tak starou, že jejich morálka byla naprosto neotřesitelná. Aquilonští králové se již dávno poučili o tom, jakou cenu má tvrdá a věrná pěchota. A Gundermeni dělali své pověsti čest. Jejich útvary se pod útokem nepohnuly ani o metr. Nad jejich hlavami vlála tradiční lví zástava aquilonských králů a přímo na špičce klínu s divokým pokřikem rozséval smrt obr v černé zbroji. Byl jako vichřice, všude a nikde, a těžká válečná sekera v jeho ruce roztínala stejně snadno ocel jako kosti pod ní.

Nemedijci vedli boj tak, jak jim velely čest a odvaha, které patří k rytířským tradicím. Klín, na který útočili, se jim však nepodařilo rozrušit a ze zalesněných vyvýšenin na obou stranách do jejich hustých řad šípy doslova přšely. Jejich vlastní lučištníci byli na velkou vzdálenost neúčinní, pikynýři by se jen těžko škrábali po příkrých úbočích, aby mohli napadnout Bossoniánce v boji muže proti muži. Pomalu, neradi a zasmušili se dali rytíři konečně na ústup a počítali prázdná sedla ve svých řadách. Z gundermenských řad se však neozval jediný vítězný výkřik. Jejich šiky se jen mírně pohnuly, srazily a vyplnily tak mezery po padlých. Zpod ocelových přílbic jim stékal do očí pot. Muži však jen pevněji sevřeli svá kopí a čekali na další útok. Srdce všech se dmula pýchou na tím, že král, ne v sedle, ale jako pěšák, jako jeden z nich bojoval v jejich čele. A vzadu za nimi čekal výkvět rytířstva. Aquilonští rytíři seděli v sedlech nehybní, zachmuření a strašliví.

Vzhůru po úbočí Královského oltáře pádil jezdec. Když dorazil na vrcholek, zatrpkle pohlédl Xaltotunovi do očí.

"Amalric ti vzkazuje, že nastal čas, abys použil svá kouzla, čaroději," nahnul se v sedle. "Hyneme tam dole v údolí jako mouchy. Nejsme s to jejich řady prolomit."

Zdálo se, že se Xaltotun zvětšuje. Jako by rostl a na tváři se mu objevil hrozivý výraz.

"Vrat' se k Amalricovi," odpověděl mág, "a vyříd' mu, aby připravil své vojsko k novému útoku. Musí však počkat na mé znamení. A dřív než dám znamení, uvidíte něco, na co si vzpomenete ještě na smrtelném loži!"

Jezdec, na kterého krátká řeč udělala silný dojem, jakoby proti své vůli pozdravil a pustil se dolů kopcem.

Xaltotun stál u zašlého kamenného oltáře a pohlížel k ústí údolí. Viděl mrtvé a raněné na terasách, viděl chmurně vyhlížející skupiny krví zbrocených pěšáků na obou stranách údolí a zaprášené oddíly znovu se formujících rytířů. Pozvedl zrak k nebi a pak jej spustil ke štíhlému, bílému tělu, ležícímu na tmavém kameni. Pak napřáhl ruku s prastarou dýkou zdobenou podivnými hieroglyfy a začal odříkávat věkovité zaklínadlo:

"Sete, vládce temnot, šupinatý králi stínů, při krvi panny a sedminásobném znamení teď vzývám tvé syny, žijící pod černou zemí! Dítka hlubin pod zemí rudou i pod zemí černou, probud'te se a naechrejte svou strašlivou hřívu! Necht' se kopce otřesou a balvany zavalí mé nepřátele! Ať jim nebe zčerná nad hlavami a zem se zavlní pod nohama! Ať z černých hlubin země vyrazí vítr a zavíří jim pod nohama, aby jejich těla uschla a zčernala."

S napřaženou dýkou ve zvednuté ruce náhle strnul. V napjatém tichu k němu vítr donesl hluk formující se armády.

Na druhém konci oltáře se náhle objevil muž v dlouhém černém plášti s kápí. Kápě stínila čistě řezanou,

bledou tvář, které dominovaly moudré a vyrovnané hnědé oči.

"Asurův šakal!" zašeptal Xaltotun a jeho šepot zněl jako sykot podrážděného hada. "Cožpak jsi zešílel, že se dobrovolně vrháš do záhuby? Baale! Chirone!"

"Jen je zavolej znovu, acheronský pse!" odpověděl druhý muž a zasmál se. "A volej je hodně nahlas! Neuslyší tě, snad jen tehdy, až by tvůj křik doletěl do samotného pekla!"

Z křovin lemujících část vrcholu vystoupila zachmuřená stařena, oblečená jako prostá venkovanka. Šedé vlasy jí ve větru vlály kolem ramen a v patách jí kráčel obrovský šedý vlk.

"Čarodějnice, kněz a vlk," zamumlal si Xaltotun a zasmál se.

"Jste skuteční hlupáci, když se pokoušíte postavit své šarlatánství proti mému umění! Pouhým mávnutím ruky vás smetu z cesty!"

"Celé tvé umění je pouhým chmýřím ve větru, pythonský pse," odpověděl Asurův kněz. "Bylo ti divné, že se Shirki nerozvodnila a neuvěznila Conana na druhém břehu? Když jsem viděl, jak se stahují mračna a začíná se blýskat, byl mi tvůj plán docela jasný. Má zaklínadla rozehnala mračna dřív, než se prothla a vylila obsah. A přitom jsi ani nevěděl, že tvá dešťová magie zklamala na celé čáře!"

"Lžeš!" vykřikl Xaltotun, ale jeho hlas pozbyl část dřívějšího sebevědomí. "Cítil jsem, že proti mně stojí mocné čarodějné síly, ale nikdo přece není schopen čelit dešťovému kouzlu, když bylo jednou uvedeno do pohybu. Jedině ten, kdo užívá skutečnou podstatu – Srdce magie!"

"A přece ta povodeň, kterou jsi plánoval, nepřišla," odpověděl kněz. "Teď se podívej na své spojence dole v údolí, Pythonče! Dovedl jsi je na jatka. Jsou v pasti, jejíž čelisti se zavírají, a ty už jim nepomůžeš. Dívej se!"

Z úzké soutěsky za zády obránců vyjel tryskem jezdec a nad hlavou mával čímsi, co se na slunci blýskalo. Dral se řadami Gundermenů do údolí a jejich mlčenlivé řady propukly náhle v divoký řev. Bušili oštěpy o štíty a ozvěna vracela z okolních kopců toto dunění podobné bouři. Na plošině mezi oběma vojsky se zpěněný kůň vzepjal, jeho divoký jezdec zaječel a věci, kterou držel v ruce zatočil jako šílenec nad hlavou. Byly to rozervané zbytky šarlatové zástavy a slunce se s oslepující silou odráželo od zlatých šupin, které původně zdobily pyšný symbol hada na zástavě vyšitý.

"Valerius je mrtev!" zvučným hlasem zvolal Hadrathus. "Mlha a buben jej vlákaly do zkázy. A tu mlhu jsem přivolal já a já jsem ji také rozptýlil, pythonský pse! Já s mou magií, která je mocnější než tvoje!"

"Co to má znamenat!?" zařval divoce Xaltotun s tváří sešklebenou vzteky a divoce planoucíma očima.

"Valerius byl hlupák a já ho nepotřebuji. Rozdrtím Conana bez lidské pomoci!"

"Proč tedy váháš?" dráždil jej Hadrathus. "Proč jsi dopustil, aby tolik tvých spojenců padlo pod šípy a zemřelo nabodnuto na oštěpy?"

"Protože velká magie si žádá krev!" zahřměl Xaltotun hlasem, při němž se zatřásla i okolní skaliska.

Okolo hlavy mu světélkovala sinavá záře. "Protože žádný mág neplýtvá zbytečně svou silou. Protože si šetřím svou sílu pro velké dny, které přijdou a nechci jí nesmyslně plýtvat v nějakých místních sporech. Ale při Setovi! Teď ji využiji beze zbytku. Dávej pozor, Asurův šakale, ty falešný uctíváči dávno zapomenutého boha, dám ti odpověď na tvé slaboduché otázky. Dostane se ti poučení, které si budeš pamatovat navěky.

Dobře se dívej!"

Hadrathus zaklonil hlavu a rozesmál se. V jeho smíchu zaznělo na okamžik samo peklo.

"Ty se podívej, špinavý d'áble z Pythonu!"

Ruka ukrytá v záhybech širokého pláště se náhle pozvedla a v ní se cosi oslnivě zalesklo. Věc zářila a plála ve slunečním světle, její barva se měnila od karmínově rudé po pulzující zlatou a v jejím svitu vypadala Xaltotunova tvář jako tvář mrtvol.

Xaltotun vykřikl, jako by mu někdo vrazil do těla nůž.

"To je Srdce! Srdce Ahrímanovo!"

"Máš pravdu! Jediná síla, která překoná tvou moc!"

Zdálo se, že Xaltotun náhle zestárl. Tvář mu pokryly vrásky, vous prokvetl, hlava zbělela.

"Srdce!" zamumlal. "Ty jsi je ukradl! Šakale! Zloději!"

"Nebyl jsem to já! Srdce se vydalo na dlouhou pouť daleko na jih. Ale teď je v mých rukou a celé černé umění před ním neobstojí. Stejně jako tě přivedlo na tento svět, tak tě svrhne zpět do věčné noci, odkud

jsi přišel. Budeš znovu kráčet po chmurné cestě k Acheronu, po cestě věčného ticha a věčné noci. A Acheron, to zlověstné království, se znovu nezrodí, jak sis přál, ale zůstane tím, čím je. Legendou a zlou vzpomínkou. Conan znovu dosedne na trůn a Srdce Ahrímanovo se vrátí zpět do jeskyně pod Mitrovým chrámem, kde bude další tisíciletí zářit jako symbol aquilonské síly!"

Xaltotun nelidsky vykřikl a s pozvednutou dýkou se rozběhl okolo oltáře. V tom okamžiku vyletěl odněkud, snad z nebe, snad ze zářícího kamene v Hadrathově ruce, oslepující modrý paprsek. Narazil přímo do Xaltotunovy hrudi a zahřmění, které náraz provázelo, se odrazilo ozvěnou od okolních skal. Acheronský mág se zřítíl k zemi jako zasažen bleskem a než dopadl, děsivě se změnil. Vedle oltáře neleželo chladnoucí tělo právě zabitého člověka, ale scvrklá mumie. Hnědé, vyschlé, nepopsatelné tělo obalené tu a tam práchnivějícími útržky plátna.

Zelata se dívala s odporem na to, co zbylo z velkého Xaltotuna.

"Ve skutečnosti nežil," řekla po chvíli. "To Srdce mu propůjčilo formu zdánlivě živoucí bytosti, která oklamala jeho samotného. Já jsem ho viděla vždy jen jako mumii."

Hadrathus se sklonil nad oltářem a rozvazoval dívku, která se tam bezmocně zmítala v poutech, když z nedalekých křovin vyjelo zvláštní spřežení. Byl to černý Xaltotunův vůz, tažený jeho podivnými koňmi. Za naprostého ticha přijel až k oltáři a zastavil přímo u svrasklých pozůstatků ležících v trávě. Hadrathus pozvedl to, co bylo kdysi velkým čarodějem z Acheronu a uložil ostatky do vozu. Záhadní koně se pak bez jediného zaváhání obrátili a rozběhli se dolů po úbočí kopce směrem k jihu. Hadrathus, Zelata a šedý vlk se dívali, jak pomalu mizí, a viděli, že spřežení se vydalo na dlouhou cestu k Acheronu – k pradávnému království, které leží za obzorem lidského chápání.

Když Amalric spatřil divokého jezdce, cválajícího dolů údolím, který nad hlavou točil krví zbrocenými zbytky hadí zástavy, zkameněl v sedle. Pak proti své vůli otočil hlavu a upřel zrak ke kopci pojmenovanému Královský oltář. Nevědomky pootevřel rty, jakoby k výkřiku. Snad každý z mužů v údolí zahlédl to, co on. Obloukovitý paprsek oslepujícího světla, který se objevil nad vrcholkem kopce a šířil kolem sebe dešť zlatých jisker. Vysoko nad údolím se paprsek proměnil v oslepující zář, v jejímž jasu pobledlo i slunce.

"To není Xaltotunovo znamení," zařval baron.

"Není!" odpověděl výkřikem Tarascus.

"Tohle znamení patří Aquiloncům! Podívej!"

Nehybné řady aquilonských vojsk se v tom okamžiku daly do pohybu a přes údolí se rozlehl křik desetitisíců hrdel.

"Xaltotun neuspěl!" ječel divoce Amalric. "Valerius neuspěl! Teď jsme v pasti. Proklínám při Mitrovi Xaltotuna, který nás sem přivedl! Zatrubte k ústupu!"

"Je pozdě!" zazněl Tarascův zoufalý výkřik. "Podívej se!"

Les kopí tam nahoře se zachvěl a sklopil do vodorovné polohy. Gundermenské oddíly se otevřely jako opona vpravo a vlevo. Pak se ozvalo sílící dunění podobné zvuku bouře. Výkvět aquilonského a poitainského rytířstva se dal do pohybu. Síla tohoto útoku byla zdrcující. Střely panikou zachvácených lučištníků se neškodně odrážely od štítů, pancířů a skloněných helmic. Rytíři s rozevlátými chocholy a praporci smetli nepravidelné řady nepřátelských kopiníků a nezadržitelně jako lavina se řtili dál.

Amalric vykřikl rozkaz k útoku a Nemedijci se zoufalou odvahou pobídli koně vzhůru úbočím. Početní převaha byla stále ještě na jejich straně.

Už však bojovali a stali se unavenými muži na unavených koních a útočili do kopce. Jejich protivníci dnes ještě ani nepozvedli zbraň, koně měli odpočaté. Útočili dolů a byli rychlí jako blesk. A jako skutečný blesk udeřili do unavených nemedijských řad. Smetli je, rozdělili, roztrhali a jejich zbytky hnali před sebou dolů údolím.

A za rytíři postupovali zuřiví Gundermeni lačníci po krvi a s nimi oddíly bossoniánských střelců, kteří stříleli bez milosti na každého, kdo se na bojišti ještě pohnul.

Válečná vlna se přelila údolím a její vrchol unášel bezmocné Nemedijce. Nemedijští střelci odhodili luky a kuše a ve zmatku se dali na útěk. Ti pikynýři, kteří přežili drtivý útok jízdy, byli nemilosrdnými Gundermeny doslova rozsekáni na kusy.

Boj se v divokém víru převálil širokým ústím a dál, až na pláň před ním. Celou rovinu pokrývali prchající

válečníci i pronásledovatelé, bojující dvojice i celé skupiny sekajících a bodajících rytířů, vzpínající se koně a křičící ranění. Teď už bylo jasné, že Nemedijci jsou rozdrnceni, rozprášeni a je zcela nemožné zformovat je tak, aby mohli zaujmout nějaké obranné postavení. Po celých stovkách prchali z bojiště a snažili se dostat k řece. Mnohým se to podařilo, brodili se ve spěchu na druhou stranu a prchali dál na východ. Celá země jim byla v patách, venkovaně je lovili jako divokou zvěř. Jen málokterému se podařilo dojet až do Tarantie.

Rozhodující okamžik však nastal tehdy, když padl Amalric. Baron, který se pokoušel v zoufalství strhnout své muže k dalšímu boji, vyrazil přímo do nejhustšího klubka nepřátel. V jejich čele jel štíhlý, ale velký a ramenatý muž v černé zbroji. Na jeho plášti byl vyší královský lev a nad rytířovou hlavou se třepetala zlatá lví zástava, která mimo aquilonského lva nesla i znak poitainského šarlatového leoparda. Černý rytíř založil kopí a cvalem vyrazil k utkání s pánem z Toru. Srazili se jako bouře. Nemedijcovo kopí zasáhlo černého rytíře z boku do přilbice, spony a vazací řemínky popraskaly a přilba odlétla muži z hlavy. Přihlízející poznali tvář Pallantidovu. Naproti tomu Aquiloncovo kopí projelo nejprve štítem a hrubým pancířem a pak i srdcem Amalrica, barona z Toru.

Amalric byl vyražen ze sedla a při pádu zlomil kopí, které ho probodlo. Zazněl výkřik mnoha hrdel a nemedijská obrana povolila a rozpadla se, jako by povolila dřevěná ohrada pod drtivým nárazem přílivové vlny. Prchali k řece v bezhlavém útěku, který se přehnal planinou jako závan bouře. Hodina draka skončila.

Tarascus však neutekl. Amalric byl mrtev, královský herold zabit a nemedijská zástava ležela podupaná a zakrvácená v prachu. Většina rytířů se dala na útěk a Aquilonci je nemilosrdně pronásledovali.

Tarascus věděl, že bitva je prohraná, ale měl nyní jediný cíl. S hrstkou oddaných rytířů se probíjel tím divokým zmatkem s touhou najít Conana Cimmeřana. A to se mu skutečně podařilo.

Jednotlivé útvary oddílů byly naprosto rozprášeny. Skupiny, původně pevně sevřené kolem praporců, se rozpadly nebo byly rozděleny. Barevný chochol Trocerův se míhal na jednom konci pláň, lesklá přilba Prosperova a odkrytá hlava Pallantidova na druhém. Conan zůstal sám. Muži z Tarascova doprovodu padali jeden po druhém. Nakonec se v boji na život a na smrt srazili oba králové.

Ve chvíli, kdy se rozjeli proti sobě, Tarascův kůň přerývaně zaržal a padl k zemi. Nemedijský král se vypletl z řemenů a vyskočil. Conan se svezl ze sedla svého zvířete a rozběhl se k němu. Ve slunečních paprscích se oslnivě zableskla ocel, čepele zazvonily a vykřísly několik jisker. Pak zařinčela zbroj a zaduněla zem, na kterou se Tarascus zřítíl celou vahou, když jej naplocho zasáhl drtivý úder Conanova dvouručního meče.

Cimmeřan položil jednu nohu chráněnou brněním na hrud' padlého nepřítele a pozvedl meč. V boji ztratil helmu, černé vlasy mu vlály ve větru a modré oči planuly divokou září.

"Podrobuješ se?"

"Udělíš mi milost?" ptal se Nemedijec.

"Udělím, a to s podmínkami, které bych já od tebe určitě čekat nemohl. Život pro tebe a všechny tvé lidi, kteří ihned složí zbraně," zněla odpověď. "I když si myslím, že bych udělal líp, kdybych ti po tom všem rozsekl hlavu," dodal Cimmeřan po krátkém zaváhání.

Ležící Tarascus pootočil hlavu a rozhlédl se po pláni. Všude byly vidět zbytky prchajících Nemedijců, kterým byli v patách aquilonští vojáci. Ti nešetřili nikoho, zabíjeli s divokostí, vyprovokovanou dlouhou potlačovanou touhou po pomstě. Bossoniánci a Gundermeni zaplavili nepřátelský tábor a v touze po kořisti trhali na kusy stany, párali pytle, rozbíjeli bedny a obraceli zásobovací vozy.

Tarascus divoce zaklel a pokud mu to jeho poloha umožňovala, pokrčil rameny.

"Dobrá! Nemám konečně na výběr. Jaké budou tvé podmínky?"

"Předáš mi všechno, co jsi v Aquilonii zabavil. Příkážeš svým posádkám, aby beze zbraní vyklidily pevnosti a města, které držely. Všechna tvá vojska opustí Aquilonii co nejrychleji. Dále vrátíš zpět všechny Aquilonce, prodané či odvečené do otroctví, a zaplatíš příslušné náhrady. O jejich výši rozhodne královská rada v okamžiku, kdy bude odhadnuta míra škod, kterou země tvou okupací utrpěla. Dokud tyto podmínky nebudou uspokojivě splněny, zůstaneš v Aquilonii jako rukojmí."

"Dobře," vzdával se Tarascus, "všechna opevnění ti vydám bez odporu a souhlasím i se všemi ostatními podmínkami. Ještě jednu otázku. Jaké výkupné požaduješ za moji osobní svobodu?"

Conan se zasmál, sundal nohu z Tarascovy hrudi, uchopil jej za rameno a postavil na nohy. Chtěl promluvit, ale pak se obrátil k přicházejícímu Hadrathovi. Kněz byl jako vždy nevzrušený a vyrovnaný a opatrně si razil cestu mezi hromadami mrtvých koní a vojáků.

Conan si setřel s tváře špínu a pot rukou postříkanou krví. Bojoval vlastně celý den. Byl v čele pěších pikynýřů při obraně a vzápětí vedl v sedle útok rytířů. Plášť ztratil, jeho brnění bylo postříkáno krví a zprohýbáno od úderů seker, mečů i palců. Teď se jeho obrovská postava tyčila na pozadí pláň krveprolití, ničení a zkázy jako postava pohanského hrdiny z dávné mytologie.

"To byla, Hadrathe, výborná práce!" zvolal srdečně. "U Croma! Ani nevíš, jak se mi ulevilo, když jsem spatřil tvoje znamení. Moji rytíři skoro zešileli netrpělivostí, každý toužil jen po tom, aby už začal rozdávat rány. O moc déle už bych je neudržel. A co čaroděj?"

"Ten už je v polovině chmurné cesty, která vede zpět do Acheronu," odpověděl Hadrathus. "A já? Já se vracím do Tarantie. Tady už má práce skončila a v Asurově chrámu mne čeká mnoho povinností. Učinili jsme vše, co bylo třeba. Na tomto bitevním poli jsme zachránili Aquilonii, a mnohem víc než jenom Aquilonii. Tvůj návrat do hlavního města bude triumfální. Tvá cesta povede královstvím, jež je nevýslovně šťastné. Návrat svého krále pozdraví celá Aquilonie. Sejdeme se brzo ve Velkém trůnním sále, prozatím však na shledanou!"

Conan stál tiše a pozoroval odcházejícího kněze. Ze všech stran bojiště teď k němu spěchali rytíři. Viděl Pallantida, Trocera, Prospera, Servia Galanna, zpocený, špinavý, zbrocený krví. Třesk bojů pomalu ustupoval vítěznému pokřiku a volání slávy. Všechny oči, v nichž se zračilo vyčerpání, ale které současně triumfálně zářily, se upíraly na obrovskou černou postavu krále. Ruce v železných rukavicích pozvedly meče ještě vlhké krví. A pak se změt' zvuků a hlasů slila v jediné volání podobné dunění mořského příboje: "Bud' zdrav, Conane, králi aquilonský!"

Pak promluvil Tarascus:

"Neodpověděl jsi mi, jaké žádáš výkupné za mou svobodu."

Conan se zasmál a zasunul meč do pochvy u boku. Protáhl svalnaté paže a prsty špinavými od zaschlé krve si prohrábl černou hřívu, jako by už na hlavě cítil znovunabytou korunu.

"V tvém harému je dívka jménem Zenobie."

"Cože? Ano, myslím, že je."

"Výborně!" Král se zasmál, tak jak se lidé usmívají při těch nejpříjemnějších vzpomínkách. "Právě ta dívka bude tvým výkupným. Přijedu pro ni do Belveru, jak jsem slíbil. V Nemedii byla obyčejnou otrokyní. Já z ní udělám aquilonskou královnu!"

Přeložil Jan Kantůrek